CHRISTIAN MCKAY

HEIDICKER

virtual-project.eu

Leac pentru o lume banală

E TIMPUL SĂ TRECI
LA NIVELUL URMĂTOR...
ÎN VIAȚĂ.

FICTION CONNECTION

TREI

CHRISTIAN MCKAY HEIDICKER

LEAC PENTRU O LUME BANALĂ

Original: *Cure for the Common Universe*
(2016)

Traducere din engleză de:
TEODORA CONSTANTINESCU

virtual-project.eu

2017

„Știați că, într-un meci de handbal, un jucător poate alerga până la 6 km?”

amenii, câștigătorul este acela care marchează

„cel mai puțin e punctul de întreținere oții?”

— GLaDOS, Portal 2

Introduceți numele jucătorului

Aveam șaisprezece ani atunci când am făcut pentru prima dată o fată să râdă.

A fost un accident.

Cu douăzeci de minute înainte să se întâmple, aveam un singur lucru în minte: protejează portretul Mona Lisei de hoarda de veverițe.

— Apucă-te de o țâță pentru noroc, mi-a spus unul dintre Cavalerii Spectrali prin cască.

— Gata, am spus eu.

Un fulger a brăzdat ecranul computerului. Un tunet mi-a bubuit în difuzoare. Muzică amestecată cu sunete de goarnă, nuci de cocos pe post de proiectile, veverițe cântărețe… și sunetul de pași de pe hol, apropiindu-se de camera mea.

Umerii mi s-au încordat în timp ce se deschidea ușa, iar lumina din hol mi-a orbit câmpul de luptă.

— Parcă făceai sport în dimineața asta.

În cadrul ușii, silueta lui Casey, mama mea vitregă, alerga pe loc.

— O să fac mai pe după-amiază, am spus eu. Protejați pasajele, camarazi, am comandat apoi la microfon.

— E ora trei, mi-a zis Casey.

— Serios?

M-am uitat cu coada ochiului spre lumina slabă care intra în cameră prin marginile ferestrei acoperite cu o pătură. Mi-am întors privirea imediat spre ecran. Am încercat să ignor scârțâitul adidașilor lui Casey și să mă concentrez la începutul luptei.

— Am un D.

Luptătorul meu a dărâmat niște schele, ca pinguinii să aibă destule materiale pentru a construi o baricadă.

— Trebuie să mă ajuți și să speli Xterra, a spus Casey. A plouat noaptea trecută și acum e jegoasă.

— *Trebuie* e un cuvânt amuzant, i-am răspuns. Eu nu *trebuie* decât să distrug armata asta de veverițe.

Casey s-a oprit din mers și s-a sprijinit de cadrul ușii, într-o poziție de om iritat, care pun pariu că i-a intrat în obișnuință de când era la liceu. Era un pariu ușor de câștigat, având în vedere că absolvise cu patru ani în urmă.

— Băieți, am spus eu în căști, dacă robotul lor reușește să treacă prin pasaj, ne-a luat naiba.

— Te mai întrebi de ce n-ai nicio gagică? a întrebat Casey.

— De fapt, i-am răspuns eu învârtindu-mi toporul, chiar seara trecută mi-a scris o fată.

— Pot să citesc mesajul? a întrebat Casey.

— Nu, nu poți.

— Ce ți-a spus? a întrebat ea.

— Împușc-o!

Replica era adresată Cavalerilor Spectrali, referitor la Mama Sumo care îmi dărâma baricada.

— Știi, Jaxon, cred că nu ai fi refuzat atât de des dacă ai face niște sport, a spus Casey.

— La naiba. Veverițele reușesc să treacă, băieți.

Am apăsat cu furie pe mouse, trimițând vârtejuri de aer spre veverițe ca să le împiedic să intre în pasaj. Nu aveam de gând să primesc sfaturi de la cineva care cu patru ani în urmă ar fi respins un tip ca mine.

— Trebuie doar să ieși puțin de aici, a spus Casey.

— Ah, da? Asta e tot ce trebuie să fac?

— Doar atât.

Am continuat să apăs rapid pe mouse.

— Ar trebui să-mi prind un Fitbit[1] la mână și să mă plimb prin casă ca un idiot, făcându-mi unghiile și plângându-mă că mi-au apărut câteva pete pe… *la naiba.*

Luptătorul meu fusese omorât și transformat într-o baltă colorată care mânjea asfaltul.

— Mă omori, Casey. Băieți, sunt la recuperare, țineți-i pe loc.

Spiritul luptătorului meu s-a înălțat deasupra străzilor din Arcadia și s-a avântat spre cel mai apropiat cimitir.

Tăcerea lui Casey m-a făcut să mă răsucesc cu scaunul spre ea.

Îmi arunca o căutătură cruntă.

— O, Doamne, am spus eu. Ai de gând să plângi din nou?

A plecat, cu adidașii scârțâind.

— Stai liniștită, am strigat după ea, împingându-mă prin cameră în scaunul meu de birou cu rotile. Închid eu ușa!

Am trântit-o și mi-am luat avânt ca să ajung înapoi la birou. Luptătorul meu încă se regenera în cimitir și vedeam cum bucăți de mușchi i se înfășoară în jurul oaselor.

Mi-am scos telefonul și am recitit mesajul pe care îl primisem de la fata aceea:

bleaaaah, jaxon tocmai m-a întrebat dacă vreau să ies cu el

Sunt destul de sigur că voia să i-l trimită altcuiva.

— Simte gustul toporului meu! a spus luptătorul.

Ridicat din morți, am plecat din cimitir spre Plinkz Plaza în timp ce niște pași mai apăsați decât înainte se auzeau de pe hol. Când s-a deschis ușa, mi s-au încordat umerii din nou. Cheile de la Xterra mi-au aterizat brusc pe birou.

— Curăță SUV-ul sau îți anulez contul de jocuri, a spus tata.

— Nu poți să faci asta, i-am zis eu cu ochii în ecran.

În timp ce-mi ghidam luptătorul înapoi spre bătălie, am deschis sertarul, am scos contractul și l-am fluturat în aer.

— 4.0. Mai știi?

Lupta a fost înghițită brusc de întuneric.

— Ce…

M-am răsucit și am dat de tata cu cablul computerului în mână, scos din priză.

— Renegociem, a spus el.

— Tată, sunt în mijlocul unui campionat!

— Și ce? a spus el.

— Ahh…

Mi-am aruncat căștile, am înșfăcat cheile și am ieșit ca o furtună din cameră, sperând să mă întorc acasă până să piardă cavalerii bătălia. Am scos mașina de pe aleea din fața casei și am accelerat pe străzile din Salt Lake City, ferindu-mi ochii de soarele arzător de iulie. Pentru mine, vara nu însemna picnicuri, drumeții sau să bați cine știe ce minge. Însemna că puteam să mă aventurez prin Arcadia câte douăsprezece ore pe zi, fără ca tatăl meu să mă bată la cap…

Până în momentul de față, Dumnezeu știe de ce.

Am ajuns la Sparkle Chrome și am parcat în ultimul garaj ca să evit un șmecher din liceul meu care-și spăla Mustangul, apoi am petrecut trei minute interminabile încercând să fac automatul să-mi accepte bancnota șifonată de cinci dolari.

reeeeeeen

reeeeooooooon

reeeeeeen

reeeeooooooon

reeeeeeen

I-am dat un șut.

— Hai odată!

Dacă ar fi câștigat cavalerii jocul ăsta, am fi la doar patru victorii distanță de a fi printre primii unu la sută dintre primii unu la sută jucători de *Arcadia* din lume. Și asta însemna că jumătate din drumul către liga profesioniștilor era deja parcurs.

reeeeeeen

reeeeooooooon

— O să te omor, i-am zis automatului.

reeeeeeen

reeeeooooooon

— Ahhh!

Eu eram artileria grea a echipei mele. Fără mușchii și toporul de vată de zahăr ale luptătorului meu, organele Cavalerilor Spectrali aveau să fie împrăștiate prin toată piața. Dacă aș reuși cumva să mă întorc în următoarele zece minute…

reeeeeeen

reeeeooooooon

Am tot lovit în partea de jos a automatului până când un sfânt cu pălărie galbenă a trecut pe acolo și mi-a schimbat bancnota mea mototolită cu una dreaptă.

reeeeeeen

…

plink-plink-plink-plink-plink!

Am aruncat jetoanele în deschizătura automatului și pe ecran a apărut o numărătoare inversă, cu cifre mari și roșii.

10.00 … 9.59 … 9.58…

Am scos duza de pulverizare din suport, am dat presiunea la maximum și am început să stropesc Xterra. Mi-am scos telefonul din buzunar și le-am dat cavalerilor un mesaj pe grup:

AFK[2]. CEVA DE REZOLVAT CU TATA. ȚINEȚI LA DISTANȚĂ VEVERIȚELE SAU O SĂ VĂ SUFOC CU…

În momentul ăla a țipat.

Mi-am ridicat privirea și am realizat că îmi mutasem fără să vreau ținta de la Xterra spre o fată din apropierea automatului. Am luat degetul de pe buton, dar era prea târziu. Era udă până la piele.

Fata rămăsese cu gura larg deschisă. Brațele îi atârnau pe lângă corp. Se holba la mine, uluită.

— Eu… eu…

Nu mai aveam cuvinte. Am rămas nemișcat ca un idiot timp de vreo zece secunde pe ceas până când fata și-a dat ochii peste cap și și-a scuturat niște picături de pe mâini. În timp ce își storcea apa din păr și își ștergea umezeala de pe lobii urechilor, am început să-mi dau seama cât de frumoasă era – pielea palidă și netedă, părul împletit de un negru

lucios, buze ca niște castele gonflabile pe care *aș fi sărit* imediat.

M-am holbat la frumusețea asta pe care șiroia apa și care avea nevoie de ajutorul meu; nu mai conta că eu o adusesem în situația asta.

— Ăăă, am spus eu, uitându-mă prin spălătorie. Ți-aș da tricoul meu, dar n-am mai fost pe afară de ceva timp și pielea mea te-ar orbi mai ceva ca zăpada.

Fata s-a uitat la mine, iar pentru o fracțiune de secundă am crezut c-o să mă calce în picioare. Dar pe urmă… a râs. *A râs.*

— Nah, sunt în regulă, a zis ea.

Și-a stors tricoul și a dat din cap spre Xterra.

— Frate, e o țintă cam mare ca să o ratezi.

În mod normal, aș fi încercat să fac pe șmecherul în fața tipelor. Sau să par un gentleman, cel puțin. Dar exact în acel moment m-am simțit relaxat, destul de relaxat cât să folosesc glumele pe care le-aș folosi cu cavalerii.

Pentru că nu se putea ca o fată pe care tocmai o stropisem cu furtunul să vorbească în continuare cu mine.

Nu se putea.

Nu-i așa?

— Nu țînteam spre Xterra, am spus eu uitându-mă spre furtun. Credeam că asta fac fetele la spălătorii. Poartă tricouri albe și chicotesc când sunt stropite cu un furtun.

Fata a râs din nou. A râs *de două ori.*

— Concursul de tricouri ude e abia la ora douășpe, a spus ea, scuturându-și tricoul și oferindu-mi, pentru niște momente scurte, priveliștea abdomenului ei.

Am întins furtunul spre ea.

— Vrei să te răzbuni? Nu arăt bine într-un tricou ud, dar…

— Tentant, a pufnit fata.

Nu a plecat. În schimb, a închis ochii, și-a lăsat capul pe spate și și-a tras de marginile tricoului,

întinzându-l spre soare. Sânii ei erau destul de vizibili pe sub tricoul ud. Vederea lor m-a făcut și mai conștient de propriile țâțe, care erau cam mari pentru un tip, dar nu ca ale lui Chun Li s-au ceva de genul ăsta. Am aruncat o privire în jos și mi-am dat seama că purtam un tricou cu o ciupercă din *Super Mario,* pe care scria *I don't wanna grow up*. Îh. De ce aveam așa ceva în garderobă?

Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând cât de bine puteam să ascund desenul din *Super Mario* și țâțele de bărbat. Una era să facă mișto cavalerii despre sânii mei, și alta era să fie văzuți în realitate de cineva.

— Și, ăăă, cum te cheamă? am întrebat-o.

— Serena, a spus ea, continuând să stea cu ochii închiși spre soare.

— Eu sunt Jaxon.

— Îmi pare bine, Jaxon, a spus ea.

Deci se pare că asta spun fetele frumoase și inteligente atunci când cunosc pe cineva: *Îmi pare bine*.

Încă își ținea ochii închiși.

Au trecut câteva momente de tăcere stânjenitoare, când un tip își aspira pe fundal covorașele din interiorul camionului. Lipsa mea de experiență și-a spus cuvântul.

— Ăăă, îmi pare bine de cunoștință, Serena, i-am spus. Îmi pare rău pentru… ăăă… da.

M-am întors cu spatele la ea și am continuat să spăl Xterra.

6:34 … 6:33 … 6:32 …

Uitasem cu totul de bătălia de la Plinkz Plaza. Vederea mea periferică era concentrată 100% pe Serena.

Ea s-a întors la automat.

reeeeeeen

reeeeooooooon

reeeeeeen

reeeeooooooon

— Mult noroc cu chestia aia, i-am strigat eu peste sunetul jetului de apă. Nu suportă oamenii mișto.

— Cum ai făcut-o să meargă? a întrebat ea.

O, Doamne. Încă vorbea cu mine. Puteam să merg mai departe cu chestia asta. Am aruncat o privire înspre tipul cu pălărie galbenă și bancnote neîndoite, apoi m-am uitat în jur după mașina Serenei.

— Ăăă, ce vrei să speli? am întrebat.

Mi-a arătat cu degetul. Sprijinită de perete stătea o bicicletă Schwinn, plină de noroi și zgâriată.

— Tocmai am cumpărat-o cu douăzeci de dolari, a spus ea trăgând de ghidon. Tipul mi-a spus că ceara de aici face minuni.

Lumea încă se dădea pe bicicletă? Eu nu m-am mai dat de când aveam nouă ani. Din cauza asta mi-au apărut țâțele de bărbat.

— Adu-o aici, i-am zis, făcându-i semn spre garaj.

— Sigur? a întrebat ea.

— Sigur.

Am dat din cap spre tricoul ei ud.

— Îți sunt dator.

Ea a luat bicicleta de ghidon și a adus-o înăuntru. Am îndreptat furtunul spre bicicletă, dar ea m-a oprit ridicând mâna și și-a încrețit buzele într-un mod adorabil.

— Te superi? Nu vreau să te distragă din nou ceva.

A curățat noroiul de pe bicicletă, iar eu am stat sprijinit de perete, cu brațele încrucișate ferm peste piept. Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am ignorat.

— Deci, ăăă, o să mă urăști toată viața pentru asta? am întrebat.

— Îmi plac lucrurile care mă scot din rutina de zi cu zi. Ca atunci când lovești din greșeală un casetofon. Poți să dai de o piesă mai bună[3], a spus ea ridicând din umeri.

Și în momentul ăla mi-am dat seama că o să mă îndrăgostesc de ea.

În timp ce spăla bicicleta, iar mie îmi vibra telefonul, mi-am căutat rapid prin minte subiecte bune de abordat. Tot ce făceam eu era să joc jocuri video și să învăț pentru liceu. Chestia asta nu mă ajuta cu prea multe.

— Și, ăăă, știai că tipul care a scris *Războiul Lumilor* a venit cu ideea de bombă atomică cu treizeci de ani înainte să se inventeze, și tot el i-a pus și numele ăsta?

— Pe bune? a întrebat ea.

Nu se uita la mine, dar nici nu părea plictisită.

— Da, ăăă, chiar așa e. Sunt o grămadă de autori de SF-uri care au venit cu niște invenții foarte interesante. De exemplu, Jules Verne a inventat submarinul și…

Telefonul nu mi se oprea din vibrat.

— Ăăă, scuză-mă puțin.

Aveam șapte mesaje de la cavaleri.

Frate, unde ești?

Frate.

Frate!

Locația?

FRATE UNDE EȘTI?

Ne fac praf.

Din cauza ta ne fac praf.

Ieșisem din bătălie cu cincisprezece minute în urmă. Dacă plecam fix acum, mai aveam o șansă să îndrept câte ceva…

Mi-am pus telefonul pe silențios.

— Unde rămăsesem? am spus.

— Jules Verne? m-a ajutat ea.

Am zâmbit. Mă ascultase.

Odată ce mi-am golit creierul de orice subiect mișto pe care îl știam, ce nu avea legătură cu jocurile video, iar bicicleta Schwinn lucea de curățenie și nu mai arăta ca una de douăzeci de dolari, ea a tras-o la soare să se usuce.

— Păi, a zis ea, mersi că ne-ai curățat. Pe mine și bicicleta.

Și-a mai stors o dată tricoul. Nu mai picura apa.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Avea să plece. Nu voiam să plece. Voiam să mai rămână. Voiam să rămână undeva în câmpul meu vizual până mergeam împreună la o întâlnire și ne sărutam pentru prima dată și își dădea seama ce tip interstelar eram și că probabil ar trebui să fie prietena mea. Și în timp ce eram destul de sigur că nu exista absolut nicio șansă să ies la o întâlnire cu fata asta, dacă totuși exista, iar calea aia mi se deschidea doar dacă deschideam și eu odată gura și îi spuneam ceva, exact în momentul ăla?

— Păi, ăăă, încă mă simt cam prost pentru faza cu furtunul… De fapt, nici nu mi se pare c-că am fi…

Ea și-a întins mâna spre furtun, de parcă îi făcusem o invitație să mă stropească și ea. Nu i l-am dat. Ne-am zâmbit unul altuia.

— Te gândeai la altceva? a spus ea.

— Ăăă, de fapt, da. Poate ți-ar plăcea să, ăăă…

Serena a ridicat din sprâncene, transmițându-mi să trec la subiect.

— Ăăă, știi, poate ai vrea…

RRRRNNNT!

Temporizatorul a țârâit și m-a făcut să tresar.

Numerele mari și roșii arătau 00:00.

— Suntem puțin cam agitați, ah? a întrebat ea.

— Așa, puțin.

M-am scărpinat la ceafă și mi-am coborât privirea în pământ. Puteam să îmi simt burta și țâțele de bărbat strivite sub tricou.

— Ce ziceai? a spus Serena.

Am ezitat.

Cumva, nu știu cum, făcusem imposibilul și fusesem pentru scurt timp fermecător în fața acestei fete pe care nu credeam că aș putea să o mai văd vreodată. Iar asta m-a făcut destul de

relaxat cât să o fac să râdă nu o dată, nu de două ori, ci chiar de *trei* ori.

Mă rog, două râsete și un chicotit, mai exact.

— Ce-ai zice de o cină? am spus eu și mi s-a oprit instantaneu respirația.

A reflectat la întrebarea mea pentru un moment, așa cum s-a gândit și automatul dacă să-mi accepte sau nu bancnota mototolită de cinci dolari.

Am dat-o în bară?

Am dat-o.

Sigur am dat-o.

— Când? a întrebat ea.

— În seara asta?

— Nu pot în seara asta.

— Mâine?

— Am treabă mâine. Sunt ocupată până joi.

— Joi? am sugerat eu.

— Hmm… a spus ea, apăsând cu un picior pe pedala bicicletei.

Puteam să jur că a aruncat o privire spre ciuperca de pe tricoul meu.

— Sună bine, mi-a zis ea.

S-a urcat pe bicicletă, cu un picior pe o pedală și unul pe asfalt.

— Te-aș îmbrățișa de la revedere, dar știi tu, a zis, încruntându-se la tricoul ei umed.

— Corect, am spus eu. Poate ne îmbrățișăm joi.

Asta era cea mai idioată chestie pe care aș fi putut să o spun. Dar Serena a chicotit.

O, Doamne, dacă se răzgândea până joi?

— Pot să te sun?

— Nu, a spus ea.

Inima mi-a picat din piept. Dar apoi Serena s-a bătut ușor peste buzunarul gol al blugilor.

— N-am telefon. Nici pe Facebook nu sunt.

O partizană a luddismului! Fata asta era anti-tehnologie. De asta mergea pe bicicletă. De asta adusese vorba de un casetofon. De asta nu l-a recunoscut pe Super Mario de pe tricoul meu. Mi-am făcut rapid o listă în minte cu lucruri despre

care să nu aduc vorba cât timp ies cu ea. Adică despre cam tot ce însemna viața mea.

Și-a ridicat și celălalt picior de pe asfalt și a început să pedaleze în cercuri mici prin parcarea spălătoriei, apropiindu-se și depărtându-se de mine.

— Ne vedem în față la Mandrake's, pe Broadway, a spus. Știi locul?

— Ăăă, nu.

— E foarte mișto. Și nu cer niciodată buletinul. Te aștept acolo la șapte.

Și-a îndreptat ghidonul și a pornit pedalând pe trotuar.

— Perfect! i-am strigat, făcându-i cu mâna în care țineam furtunul. Ne vedem la Mandrake's, joi la șapte!

A dispărut după colț.

Mergeam la o întâlnire. Mergeam la o întâlnire în viața reală. Dintr-odată, viitorul nu mai arăta ca un câmp de luptă. Cerul senin de iulie arăta aproape drăguț.

Telefonul mi-a vibrat iar.

Nu mai exişti pentru noi.

Am zâmbit. Pentru prima dată după mulți ani, nu îmi păsa deloc de *Arcadia.* Sau de Cavalerii Spectrali. Tocmai avusese loc un miracol.

Dar poate că ar trebui să mă întorc pentru un ultim joc înainte să încep să mă pregătesc pentru întâlnire.

Xterra era încă destul de murdară. Reușisem să curăț doar partea din față și rămăsesem fără mărunțiș. Asta e. Casey putea să reziste cu portbagajul murdar câteva zile.

Pe drumul spre casă nu am putut să-mi șterg zâmbetul tâmp de pe față. Îmi imaginam cum o făceam pe Serena să râdă din nou și din nou la cină. Ar trebui să îmi găsesc ceva drăguț de îmbrăcat. Asta era sigur. Ar trebui să mă epilez cu ceară pe fund? Lumea chiar face asta? Și dacă da, unde? Și putea omul care m-ar epila să semneze că, dacă mă va vedea în public, spre exemplu la o

întâlnire la Mandrake's, se va preface că nu mă recunoaște? Epilatul spatelui și al umerilor era o necesitate. Serena era o cauză care merita asta, eram sigur. Dar dacă mă aplecam în timpul întâlnirii să iau ceva de pe jos și mi se ridica tricoul, iar ea vedea că, practic, eram un hobbit supraponderal? Puteam să slăbesc vreo treișpe kilograme până joi? Probabil că nu. Dar ei nu părea să-i pese de greutatea mea.

Sau îi păsa?

Dacă da, ar fi recunoscut?

Probabil că nu.

Sau da?

Am tras adânc aer în piept și am zâmbit. M-am gândit că aveam patru zile întregi la dispoziție să reflectez la lucrurile astea.

Se pare că am avut de fapt doar vreo patru minute. –

Loading…

Când am ajuns acasă, doi bărbați tongani solizi se aflau pe aleea din fața garajului.

Tata stătea între ei.

Ținea în mână o valiză. Valiza mea.

Eram pe punctul de a intra pe alee, când Casey a ieșit din garaj, împingându-mi scaunul de la computer. L-a lăsat pe trotuar și a intrat înapoi.

Toate gândurile legate de epilare mi-au dispărut când l-am văzut pe unul dintre tongani făcând un semn spre mine și întrebându-l pe tata:

— „El e?”

Tata a dat din cap că da.

Am parcat pe marginea străzii și am oprit motorul. Inima a început să îmi bubuie în piept, și nu într-un mod plăcut, ca atunci când am văzut-o pe Serena. Nu am ieșit din Xterra. Nu am descuiat portierele. Nu îmi dădeam seama ce se întâmpla, dar, orice ar fi fost, nu era de bine. Soarele a început să încingă mașina și să alunge răcoarea de la aerul condiționat.

Tata a venit până la mașină și a bătut în geam.

— Haide, Jaxon, ieși. Ca să putem vorbi.

Înainte ca tata să se pensioneze, i se spunea Muntele. Nu din cauza staturii, ci pentru că se planta în sufrageriile oamenilor și refuza să se clintească până când nu făcea o vânzare.

Am aruncat o privire înspre tongani. Nu m-am mișcat. Tata a tras de mânerul portierei.

— Spune-mi prin geam ce se întâmplă, i-am zis eu cu un glas tremurat, și o să hotărăsc dacă ies sau plec mai departe.

Tata le-a făcut un semn tonganilor, care s-au poziționat în fața și în spatele mașinii, blocându-mă acolo.

În regulă, am spus, explică-mi prin geam și voi hotărî dacă o să calc sau nu pe cineva cu mașina.

Te duci la reabilitare, mi-a răspuns tata.

— *Ce* fac?

— Te duci la re…

— Am auzit ce ai spus.

Am coborât geamul doar câțiva centimetri, cât să nu își poată băga mâna prin deschizătură.

— Și de ce se presupune că sunt dependent?

— De jocuri video.

Șocul m-a lăsat o secundă fără voce.

— Jocuri video? Doar nu există reabilitare pentru așa ceva?

— Există, mi-a răspuns tata cu o voce înnebunitor de calmă. Și te duci.

Am apucat strâns de volan și am încercat să îmi adun gândurile.

Am jucat eu o grămadă de jocuri video? Da. Le adoram și credeam că erau domeniul care se extindea cel mai repede și care în curând se va apropia de o epocă de aur care va schimba lumea în bine pentru totdeauna? Da.

Eram dependent de ele?

Nu. Nu, nu eram.

— Nu poți fi dependent de jocuri video, am spus eu. Sunt doar *o plăcere.*

Casey a ieșit din garaj, ținând în mâini multe fire. Chiar și în fierbințeala din mașină, am înghețat. Erau de la computerul meu. Fereastra mea către aventură… către prietenii mei. O dezmembra.

Le-a aruncat pe bordură și mi-a întâlnit privirea.

— Îți transformăm micuța sală de jocuri într-una de sport, a spus ea.

— Scumpo, ține minte ce voiai să spui, a zis tata.

Ea și-a șters mâinile de praf în mod ostentativ și s-a sprijinit de zid. Măcar nu mai mergea pe loc.

— Dependența e o plăcere, a spus tata.

— Nu e, i-am răspuns eu, încercând să-mi controlez tremurul din voce.

Am purtat cu tata discuția asta despre jocurile video de o mulțime de ori. Mă documentasem.

— Nu e dependență atunci când e vorba despre ceva bun în viața ta.

M-am gândit la râsul Serenei.

— Când ai o dependență, nu te poți opri, oricât de mult ai dori. Cum e cu alcoolul, de exemplu. Sau brânza de vaci organică, am țipat eu uitându-mă la Casey.

Ea mi-a aruncat o căutătură urâtă. Tata m-a ignorat.

— Am cronometrat cât timp îți petreci în camera aia a ta. De fiecare dată aud chestii care explodează și mor…

— Nu am *doar* jocuri violente, l-am întrerupt eu.

— Înțelegi ce vreau să spun. De fiecare dată când eu sau mama ta vitregă auzim vreun zgomot de la jocurile video, pornim un cronometru. S-au adunat, continuă el în timp ce scotea o bucățică de hârtie milimetrică din buzunarul pantalonilor, s-au adunat peste două sute cincizeci de ore doar în ultima lună. Asta înseamnă mai mult decât timpul petrecut la un job cu normă întreagă.

Am încercat să-mi ascund șocul la auzul acelui număr.

— Tată.

L-am privit fix în ochi.

— *Nu pot* să mă duc acum la reabilitare.

— Cu siguranță că poți și o vei face.

— Nu înțelegi. Tocmai am cunoscut o fată.

Tata s-a încruntat.

— Unde?

— La spălătorie, am spus eu. De asta încă e Xterra murdară. Am folosit banii ca să-i curăț bicicleta.

A aruncat o privire spre spatele plin de pete al mașinii, apoi și-a mutat-o înapoi la mine.

— Cum o cheamă?

— Serena. Avea o bicicletă Schwinn. Mov.

Muntele nu s-a clintit.

— Arată-mi numele și numărul ei la tine în telefon.

La naiba. De ce trebuia ca noua mea prietenă să fie o adeptă a luddismului? Mâinile mele nu s-au ridicat de pe volan.

— Facebook-ul? a spus tata.

Am clătinat din cap, iar el mi-a aruncat un zâmbet mai degrabă satisfăcut decât dezamăgit.

M-a apucat frica. Dacă Serena s-a prefăcut că nu are telefon?

Nu. Nu. Am făcut-o să râdă.

În orice caz, conversația s-a avântat periculos de mult pe un teritoriu inimaginabil. Nu am avut nicio întâlnire de când locuiam sub acoperișul ăsta. Sau… vreodată. Serena era primul lucru bun care a apărut în viața mea. Era marea mea speranță, lumina de la capătul tunelului, finalul unui joc, ceva mai mult decât *Call of Duty.* Doar că pe ea nu aveam de gând să o împușc.

— Mereu vrei să discutăm ca adulții, i-am spus eu. Hai să discutăm despre asta.

Tonganul din fața mașinii a auzit asta și și-a rezemat piciorul de bara de protecție a mașinii. Xterra s-a lăsat în jos din cauza greutății.

— Nu-l lăsa să te convingă cu nimic, a strigat Casey din dreptul intrării. Dr. Phil a spus *să nu îi lăsați să se târguiască*! Trebuie doar să-l duci acolo!

Tata s-a uitat spre ea, apoi iar spre mine. Poate că era un ticălos bătrân și dur, dar știa să fie și rezonabil uneori.

— Bine atunci, mi-a aruncat el. Nu știu cât de adult ești, ascunzându-te în mașina aia, dar în regulă. Hai să discutăm.

Am apucat strâns de volan, încercând rapid să-mi formulez argumentele. Poate că mai avusesem cearta asta de multe ori înainte, dar de data asta era altfel. De data asta el avea două gărzi de mărimea unor frigidere, iar eu… eu aveam o întâlnire joi. Valiza mea era în fața garajului. Era clar că reabilitarea nu avea să fie o chestiune de o noapte.

Tata s-a îndreptat de spate, fără a se clinti din loc.

— Urmează să-mi spui că nu joci prea multe jocuri video?

— Nu, i-am răspuns.

Îmi demontase argumentul ăsta. Avea până și o hârtie cu numărul de ore.

— Urmează să te întreb ce este în neregulă cu jocurile video.

— Păi, nu mai apuci să faci pic de sport, pentru început. Nu faci niciodată nimic din ce te rugăm eu sau mama ta vitregă să faci. Nu…

— Tată. *Tată.* Eu te-am întrebat ce e în neregulă cu *jocurile video.*

El a oftat.

— Violența, a spus el de parcă era evident. Lumea este un loc mult mai violent decât atunci când eram eu tânăr. Acum copiii pot să simuleze că se omoară unul pe celălalt și așa ajung să încerce asta și în viața reală.

— Siguuur, am spus. Pentru că nu exista niciun pic de violență în lume când erai tu copil. În afară de, știi tu, Vietnam. Putem să continuăm să mai analizăm trecutul, dacă vrei. Hitler nu a jucat niciodată jocuri video.

Tata a dat din cap dezaprobator.

— Nu uita de copilul ăla care și-a călcat tatăl cu mașina.

Incidentul a ajuns la știrile naționale. Dar în loc ca mass-media să se concentreze asupra multor alți factori care ar fi putut să cauzeze izbucnirea violentă a copilului – mediu nepotrivit de viață, agresiuni, depresie – au pus accentul pe faptul că tatăl lui tocmai îi confiscase copia jocului *Halo.*

— Am glumit când am spus că îi calc cu mașina pe tipii ăștia, am continuat eu gesticulând spre tonganii din fața Xterrei.

Tata s-a scărpinat la ceafă.

— Poate că n-o să faci rău nimănui. Dar ce *bine* îți fac până la urmă jocurile astea?

— Îmbunătățesc coordonarea mână-ochi, i-am răspuns.

— Se pare că asta nu te-a ajutat prea mult la spălatul portbagajului mașinii.

— Sunt bune pentru a învăța diferite modalități de codificare.

— Nu am văzut niciun manual Java la tine în cameră.

— Sunt mai benefice pentru mediu decât multe alte hobby-uri.

— Așa e și alergatul, de exemplu.

— Pot câștiga milioane ca jucător de *Esports*.

— Unde e cecul?

— Jocurile online duc la anularea frontierelor.

— Prin lupte?

— Ajută oamenii din diferite țări să se înțeleagă unii pe ceilalți.

— Numindu-se reciproc *javre*?

— Așa ne alintăm noi!

M-am prăbușit peste volan. Nu mi-am imaginat niciodată că viitorul vieții mele sentimentale va depinde de o dezbatere pe tema jocurilor video.

M-am îndreptat la loc și am izbucnit:

— Jocurile pot ajuta copiii să scape de dislexie și ajută și oamenii în vârstă să conducă mai bine.

Tata a zâmbit.

— E bine atunci că nu cresc un moș care nu poate să citească.

Mi-am rezemat din nou capul pe volan. Bărbia mi-a tremurat la gândul că aveam să pierd prima șansă din viața mea să ies cu o fată. Partea amuzantă era că purtam discuția asta doar ca să pot merge la o întâlnire și ca să am, astfel, un motiv *să nu mai joc* atât de multe jocuri video.

— Fiule, a spus tata cu o voce ușor tremurată, nu îți exploatezi deloc potențialul. Aș prefera să te văd că eșuezi în lumea reală decât că ai succes într-o lume care nu există. Nu ți-am detectat vreun talent nou după ce maică-ta ți-a cumpărat aparatul ăla.

Vorbea despre un Nintendo 64. Era aparatul cu care m-am apucat de jocuri video. L-am primit de Crăciun de la mama, după divorțul părinților mei. Îmi scrisese pe felicitare:

Tatăl tău nu o să suporte chestia asta.
Dar sper ca pe să-ți placă.
Pupici.
Mama.

— Tată… asta nu înseamnă că mă joc până vomit pe covor și îmi pierd cunoștința două zile la rând.

— Conversația asta nu e despre mama ta.

— Nu eu am adus vorba de ea.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt, încercând flecare să ajungem la ceva adânc îngropat. Eu am întrerupt contactul vizual și am răsucit cheia în contact.

— Am încercat să mă înțeleg cu tine, a spus tata. Am încercat să te fac să mai ieși prin lume. La fel și mama ta vitregă. Nu am nicio altă opțiune.

— Și dacă eu chiar am cunoscut o fată, tată? am întrebat. Nu ai vrea să ies cu ea și să încep ceva ce ar fi sănătos pentru mine? Ceva care ar putea să mă țină departe de jocuri?

Tata a ezitat o secundă. Nu mai părea atât de încruntat. Un licăr de speranță mi-a făcut inima să tresalte.

— Ce îl lași să-ți spună? Nu îl asculta. E vremea *să plece*! a strigat Casey din dreptul intrării.

M-am uitat amenințător spre ea.

— Știi că ea joacă *Candy Crush,* nu-i așa?

Tata era din nou la fel de neclintit ca un munte.

La naiba.

— Îți aduci aminte atunci când mi-ai promis că nu o să mai joci *Warcraft* și mi-ai dat copia jocului?

— Mda, am spus eu, ștergându-mă pe frunte.

Îl lăsasem să ia discul pentru că nu știa că jocul se descărcase deja la mine în computer. M-a prins după cinci minute, când mă jucam.

— Bănuiesc că nu prea am motive să cred ce zici, în cazul ăsta.

— Tată, asta e cu totul *altceva.* Fata asta e *reală.* Și crede că sunt grozav, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg.

— Gândește-te cât de impresionată va fi când va vedea ce știi să faci, atunci când te întorci.

Portiera din dreptul șoferului s-a deschis și o mână m-a prins de cot. A fost ca și când cineva îmi blocase mâna într-un bloc de ciment. Tonganul din spatele Xterrei m-a scos liniștit, dar ferm din mașină, în plin soare.

Mi-am mijit ochii spre tata.

— A avut cheia de rezervă în tot acest timp?

— Nu voiam să ai impresia că nu îți respect părerile, a spus el.

— Nu, doar voiai să cred că părerea mea contează înainte ca el să mă ia pe sus de aici.

Celălalt tongan mi-a ridicat valiza de pe aleea din fața casei, în timp ce primul mă conducea spre o mașină Oldsmobile de culoarea cuprului, parcată peste drum. M-a percheziționat atent și mi-a golit buzunarele, dându-i tatei portofelul meu, iPhone-ul și forfecuța de unghii.

— Distracție plăcută! a strigat Casey, făcându-mi cu mâna de pe terasă.

A intrat în casă și a trântit ușa.

Asta a fost tot. Am fost izgonit din *Arcadia.* Gata cu cartierul Caligari. Gata cu carnavalul elfilor. Gata cu navele spațiale în culori pastelate cu care ne avântam spre alte lumi ca să înrolăm luptători antropomorfici. Gata cu aventura alături de Cavalerii Spectrali.

Atunci mi-am dat seama. Când mă gândeam la Serena, nu-mi mai păsa de jocuri.

Tonganul a deschis ușa din spate a mașinii.

Tata și-a întins mâna ca să o strângă pe a mea. Nu i-am întins-o.

— Ce e? l-am întrebat. Crezi că o să plec și o să învăț vreo lecție prețioasă și, când o să mă întorc, voi fi fiul perfect care se va purta mai frumos cu mireasa ta copil?

— De fapt, a spus tata cu mâna încă întinsă, sper că o să te întorci și te vei purta cu tine însuți așa cum trebuie.

— Ești un ticălos, tată, i-am spus eu. Și chiar nu glumesc.

— Bine, Jaxon.

M-a privit cu un zâmbet tern și și-a băgat mâna în buzunar.

— Noroc.

Tonganul m-a urcat în mașină și a închis portiera.

Tutorial

— Sunt două reguli, a spus tonganul care stătea pe scaunul șoferului. Nu înjura și nu comenta nimic legat de muzică.

Mi-a aruncat un baton cu fulgi de ovăz în poală.

— Să-mi spui dacă ai nevoie la toaletă.

A pornit motorul și în mașină a început să răsune muzică gospel. Muzică gospel, pe versurile lui Elvis.

„You saw me crying in the chaaaaaaaaapelllllll…”

Celălalt tongan s-a așezat pe scaunul din dreapta șoferului și a oftat. Se pare că și el trebuia să respecte regulile.

— Mie mi se spune Command[4], iar lui, Conquer[5], a spus cel care conducea.

Am observat de pe bancheta din spate că părul zbârlit al lui Command era prins la spate într-un coc îngrijit, pe când Conquer și-l purta pe al lui liber. Conquer avea de asemenea spatele mult mai lat. Ambii păreau destul de puternici cât să supună un taur turbat, spre deosebire de mine, care eram neputincios. Nu aș putea să fug de ei nici dacă aș încerca, în plus, portierele din spate nu aveau mânere.

— Mai avem pe cineva de ridicat, a spus Command, pornind motorul.

Mașina a început să se miște. Nodului meu din stomac i-a luat o secundă să o prindă din urmă.

Tata mi-a făcut cu mâna din fața casei. Mi-am întors privirea.

În timp ce Elvis cânta *„With arms wide oooooopeeeeeennnnnn”,* Command conducea înspre est, prin partea din Lake City unde locuiau oamenii bogați. Am oprit în fața unei case cu trei etaje, care avea zeci de ferestre. Command a coborât din Oldsmobile și a bătut la ușa din față. I-

a răspuns o femeie drăguță în rochie și au intrat amândoi în casă.

În mașină se făcuse răcoare și se auzea un ticăit. Am cercetat puțin cartierul. Dacă aș putea să sar peste scaunul șoferului și să ies repede din mașină pe portiera din dreptul lui înainte să mă apuce Conquer de gleznă, poate aș prinde un avans și aș reuși să mă ascund după tufișuri. După ce ar renunța la căutări, aș merge în centru și aș campa la Mandrake's. Aș dormi în separeu, m-aș spăla la baia lor și mi-aș exersa conversația cu chelnerițele, până la întâlnirea mea de joi. Ideal ar fi ca ele să aibă și niște bomboane mentolate.

Nu aveam nimic de pierdut. Puteam să sar în trei… doi…

— Te gândești să fugi?

Conquer a aranjat oglinda retrovizoare ca să mă privească în ochi.

— Da, i-am spus eu.

— Toți fac asta.

A râs și a început să-și întindă picioarele amorțite.

— Asta nu-i un joc video.

Mă încordasem involuntar.

— Mulțumesc pentru clarificare.

Puțin mai târziu, Command a ieșit din casă, conducând un puști slăbănog, cu brațele acoperite cu tatuaje.

— Ce *naiba?* și-a spus Conquer în barbă.

Poate că eu mă alesesem cu ticul de a mijii ochii de la jocurile video, dar puștiul ăsta arăta de parcă tocmai fusese deconectat de la aparatul de respirație artificială. Părea că singurul lucru care îl împiedica să nu pice mort pe aleea din fața casei lui era mâna cu care îl sprijinea Command.

Acesta i-a deschis ușa din spate, iar puștiul s-a prăbușit pe banchetă, lângă mine. Era ras în cap, avea *flesh*-uri în urechi și brațele acoperite cu tatuaje îndoielnice: niște cabluri zdrențuite din care

săreau scântei. Arăta ca un vrăjitor al electricității… căruia îi rămăsese o singură viață.

— Două reguli.

Command a repetat chestia cu înjuratul și muzica și a aruncat alt baton cu fulgi de ovăz peste umăr. L-a nimerit pe puști în piept, dar acesta nici măcar nu a tresărit. Ochii negri, capul plecat și colțurile gurii îndreptate în jos m-au făcut să mă răzgândesc cu privire la afirmația mea, conform căreia nu poți fi dependent de jocuri video.

— Deci, am spus eu, *tu* cum ai ajuns aici?

Puștiul deja adormise.

Command a intrat pe autostradă și ne-am îndreptat înspre vest, am trecut de calea ferată și de partea industrială a orașului. Destul de repede, orașul le-a lăsat locul câmpurilor acoperite de sare, iar golul din stomacul meu s-a adâncit. Exact ca atunci când un personaj din *Arcadia* calcă pe o bucată de pământ infestată și dispare din joc, într-un abis negru. Așa mă simțeam și eu. Lumea mea minunată a trompetelor, a clădirilor dansatoare și a cerului din vată de zahăr era înlocuită cu suflul aerului condiționat, vinilinul lipicios pe care îmi sprijineam ceafa și mirosul de vomă pe care-l simțeam de fiecare dată când opream ca puștiul electric tatuat să borască.

Trei cântece ale lui Elvis mai târziu, tot varianta gospel, am ajuns la un mic cazinou de pe marginea drumului, trecând pe sub un mare semn cu o *cowgirl,* care dădea dintr-un enorm picior de neon. Nu am oprit acolo. Am mers mai departe prin deșert până când au dispărut chiar și benzinăriile desființate, apoi am ieșit de pe drumul principal și ne-am continuat drumul.

Dunele se înălțau pe lângă mașină în valuri anoste.

— Nu ai de gând să mă pui să sap gropi, nu? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Command. O să te facem doar să te distrezi.

Asta suna cu mult mai rău.

Soarele coborâse ceva mai jos pe cer, iar vrăjitorul electric se prăbușise pe jumătate de banchetă. Eu am rămas complet treaz, cartografiind mental fiecare curbă, fiecare semn de circulație, mărimea și înclinația fiecărei dune. Eram hotărât să aflu exact unde aveam să fiu întemnițat și cum să-mi găsesc drumul înapoi. Dar, pe măsură ce înaintam în deșert, mi-am dat seama că ar fi fost imposibil să mă întorc pe jos. Doar dacă nu voiam ca întâlnirea de joi să fie între mine și un vultur, iar eu să fiu cina lui. Așa că am stat cu ochii doar pe vrăjitorul electric care saliva periculos de aproape de piciorul meu.

În cele din urmă, când Elvis tocmai cânta despre intrarea în grădina Raiului, am ajuns. Centrul de reabilitare era într-o clădire de un bej șters, fără geamuri, ca un fel de cutie așezată printre dunele de nisip care se întindeau de jur-împrejur, cât vedeai cu ochii. Părea la fel de stingheră ca o piesă de LEGO în mijlocul unei gropi nesfârșite cu nisip.

Command a parcat mașina pe un loc acoperit de praf, a scos valiza mea din portbagaj și mi-a deschis portiera. M-a escortat până la o ușă albă, care s-a deschis fără cheie. În mod evident, toată lumea știa că mersul pe jos până în Salt Lake City era ceva imposibil. Command mi-a ținut ușa deschisă și mi-a făcut semn să intru. Am aruncat o privire înspre est. Deșertul s-ar fi întins la nesfârșit, dacă nu l-ar fi oprit cerul.

Am pășit înăuntru.

Două holuri se întindeau în stânga și în dreapta, paralele cu zidurile exterioare ale clădirii, exact ca în *BioShock* – unul scurt, unul lung, ambele cu lumini fluorescente care pâlpâiau. Locul mirosea a țevi ruginite și se auzea un țiuit constant.

Bine ați venit în viața de apoi, mi-am spus și am simțit un gol în piept.

Conquer l-a luat pe sus pe vrăjitorul electric și l-a cărat după noi.

— Puștiul n-o duce prea bine, a zis el, atingându-i ușor obrazul cu palma.

— Du-l la Fântâna Zânelor, a spus Command. Îi facem cunoștință cu restul lumii mai încolo.

Conquer l-a cărat pe puști de-a lungul holului scurt, iar Command și-a apropiat fața la trei centimetri de a mea.

— Va trebui să-ți facem o percheziție mai amănunțită?

Fundul mi s-a încordat.

— Ăăă, poftim?

— Jocurile pot fi destul de mici în zilele noastre, a spus el. Tamagochi. Jocuri pe iPod.

Am înghițit în sec.

Poate că am un fund mare… dar nu îl folosesc drept depozit.

A zâmbit.

— Glumeam.

S-a lăsat într-un genunchi, mi-a dezlegat șireturile și le-a luat. În caz că încercam să mă joc moara cu ele, bănuiesc.

M-a condus pe holul cel lung.

— E timpul să-l cunoști pe Domnul J, mi-a spus el.

— Tipul cel rău din *Half-Life*? am întrebat eu, cu pantofii sărindu-mi din picioare.

Command a râs.

— Așa îl numesc jucătorii pe directorul clinicii. Nu îi spune de ce. Discuțiile despre jocuri sunt interzise aici, dar tipul nu a jucat în viața lui un joc video.

Treceam pe lângă uși inscripționate cu diverse simboluri: o lumânare, o notă muzicală, un cazan, un cip de computer. În capătul holului, Command s-a oprit și mi-a făcut semn în sus spre o scară care ducea la o ușă metalică.

— Baftă, mi-a spus.

Am înghițit în sec și am urcat scările.

Cum mama dracului am ajuns aici?

Cum mama dracului o să ies?

Trebuia să-i conving că eu n-am ce căuta aici.

Dacă asta era întâlnirea în cadrul căreia directorul clinicii hotăra dacă cineva care era internat aici era cu adevărat dependent de jocuri, dacă nu cumva fusese vreo greșeală și puștiul trebuia să fie imediat eliberat ca să se poată duce la întâlnirea cu fata drăguță de la spălătorie, atunci eram pregătit să fiu cel mai cumpătat jucător pe care îl întâlnise vreodată.

Asta înseamnă că trebuia să fiu o persoană fermecătoare… ceea ce nu eram.

Mi-am netezit tricoul cu *Super Mario* și am deschis ușa de metal.

— Așteaptă doaaar o secundă, a spus un bărbat zvelt într-un costum gri.

Stătea la un birou și încerca mai multe ștampile pe o tușieră, una câte una.

Biroul arăta de parcă ar fi fost construit pentru epileptici. Fără culori țipătoare. Fără colțuri ascuțite. Fără decorațiuni interioare de orice fel. Nici măcar vreun certificat pus pe perete. Era un birou, cu două scaune, și asta era cam tot.

— Gata!

Directorul s-a ridicat de la birou, proptindu-se în palme. Ochii lui verzi mă fixau un pic prea mult.

— Jaxon, a spus el pe un ton călduros, totuși oficial.

A ocolit biroul și mi-a întins mâna.

— Bine ai venit la Video Horizons, primul centru de reabilitare din vest pentru dependenții de jocuri.

Am dat mâna.

Chiar dacă eram epuizat…

Chiar dacă mă simțeam despuiat, umilit și complet scos din elementul meu…

Chiar dacă eram îngrozit de faptul că nu aveam să ajung la întâlnire…

Am zâmbit.

— Mulțumesc că m-ați primit. *Mă bucur mult* să mă aflu aici.

— Serios?

Directorul s-a dat un pas în spate și i-a apărut o grimasă de mulțumire pe față.

— Nimeni nu a mai spus asta până acum.

Dinții lui arătau de parcă nu auzise în viața lui de ață dentară și simțeam un miros de mușchi de copac când vorbea.

I-am zâmbit din nou și am ridicat din umeri.

— Cât de des am parte de o vacanță gratuită în deșert? Ha-ha.

Directorul a agitat din deget înspre mine.

— Îmi place atitudinea ta. Ia loc…

Mi-a făcut un semn spre celălalt scaun de lângă biroul lui în timp ce își susținea șoldul țeapăn cu o mână și lua loc. M-am așezat. Luminile fluorescente pâlpâiau.

De-a lungul anilor, am învățat câteva strategii de vânzare de la tata:

1. Arată-te pasionat de interesele clientului tău.
2. Mimează-le gesturile ca să pară că semănați.
3. Folosește umorul ca lubrifiant.
4. Poartă-te ca un om normal măcar o dată în viața ta.

Ultimul era un sfat personal pentru mine.

— Eu sunt directorul clinicii, aici, la Video Horizons, a spus bărbatul în costum. Numele meu este John Borno, dar toată lumea de aici îmi spune Domnul J, pentru că sunt maestrul jocurilor.

— Îmi face *plăcere,* Domnule J, i-am răspuns eu.

A zâmbit.

— Îmi place să întâmpin eu însumi fiecare jucător atunci când ajunge aici pentru prima dată.

A făcut un gest amplu cu mâna.

— Să le fac o scurtă instruire despre cum funcționează lucrurile pe aici.

Jucătorii? Nu eram internat aici *ca să nu mai pun mâna* pe jocuri video?

— Păi, explicați-mi, am spus eu.

— În primul rând, Jaxon, noi încurajăm jucătorii să nu-și folosească numele adevărat cât stau aici. Lucrul acesta permite pacienților să păstreze totul confidențial atunci când se întorc în lumea adevărată și să aibă o experiență *normală* online.

Domnul J a renunțat la vocea business.

— Asta înseamnă și că îți poți inventa propriul nume de jucător. Poate să fie orice vrei tu. Orice.

— Ooo! am exclamat eu. Asta va fi palpitant. Ce ziceți de…

Nu mă puteam gândi la nimic. Asta până când o vulpe cu trei cozi mi-a zburat prin minte ca un elicopter, cu cozile pe post de elice.

— Miles Prower[6]?

— Genial! a spus Domnul J.

A scos un pix și a notat numele într-un tabel, alături de zeci de alte nume. Apoi s-a uitat insistent la ce a scris.

— Ah! M-am prins. Foarte inteligent joc de cuvinte.

— Mă gândeam eu c-o să vă placă.

— Păi, Miles… a spus el lăsându-se pe spate. Video Horizons s-a deschis acum două luni. Nici nu avem încă un logo, dar numărul de persoane practic s-a dublat în fiecare săptămână, dat fiind numărul în continuă creștere al copiilor care se confruntă cu dependența de dispozitive electronice. Ajungi să te întrebi dacă sunt, într-adevăr, atât de mulți.

— Chiar *asta* mă întrebam, i-am răspuns eu.

De fapt, mă întrebam ce ar fi crezut Serena dacă m-ar fi văzut în acel moment. Probabil ar fi aruncat cu bicicleta după mine și ar fi fugit.

— Aproape *treizeci* la sută dintre tineri sunt dependenți de jocurile video, a continuat Domnul J. E o problemă din ce în ce mai importantă în societatea noastră. Așa am reușit să strângem

suficiente donații încât să ne permitem acest vechi centru de antrenament militar.

A zâmbit înspre luminile fluorescente de parcă ne aflam în vreun palat al plăcerilor. Apoi a redevenit serios.

— Oamenii petrec peste trei miliarde de ore pe săptămână în lumea jocurilor. Dacă ar fi să aduni toate orele pe care le-a petrecut lumea jucând *World of Warcraft,* ai idee cam la ce număr s-ar ajunge?

Șase milioane de ani, m-am gândit.

— Nu, am spus eu.

— Șase *milioane* de ani, mi-a răspuns el.

— E o nebunie.

Tata îmi furnizase statistica asta. Probabil contribuisem și eu cu câțiva ani bunicei.

— Video Horizons se concentrează pe încetinirea creșterii acestui număr.

— O misiune admirabilă, am spus eu.

— Mă bucur că ai părerea asta.

— Chiar o am.

Nu o aveam. Domnul J nu îi înțelegea pe cei care jucau. Și cu siguranță nu mă înțelegea nici pe mine. Când lumea reală îți ignoră eforturile timp de șaisprezece ani, când ești batjocorit la școală, când nicio fată nu vrea să iasă cu tine, când nu ești ales în echipele sportive, când cunoștințele tale despre zeii din Japonia nu sunt de niciun folos, ba dimpotrivă, sunt chiar disprețuite, e greu să nu te îndrepți spre o comunitate în care talentele tale sunt apreciate.

În plus, poți să omori dragoni.

— O să îți dai seama că suntem puțin diferiți față de o clinică obișnuită de dezintoxicare, a spus Domnul J. Dependența de jocurile video nu este atât de serioasă precum cea de droguri sau de alcool, dar asta nu înseamnă că nu reprezintă o problemă importantă. Mai ales atunci când joci genul acela de jocuri care nu au sfârșit. Cred că știi despre care vorbesc.

Mi-am dat ochii peste cap, într-un mod exagerat.

— Știu, din păcate.

Cavalerii Spectrali erau probabil atât de ofticați pe mine în momentul ăla precis, încercând să se lupte în Arena Zgârie-Nori fără luptătorul lor musculos. Mă întrebam dacă aveau idee ce mi se întâmplase – rezerva lor de încredere întorcându-și fața de la lume și repezindu-se spre… orice naiba ar fi locul ăsta.

— Dar să nu crezi că suntem niște educatori severi, a continuat Domnul J. Nu încercăm să imităm centrele de acest gen din China. Știi tu, genul cu disciplină de fier ca în armată și lanterne orbitoare pe care ți le bagă în față la șase dimineața.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! am exclamat eu, râzând fals.

— Noi chiar încercăm să vă facem să vă distrați aici la Video Horizons. Operăm pe baza unui sistem revoluționar care face apel la sentimentul de succes pe care îl are jucătorul. Vom încerca să îți reprogramăm comportamentul, făcându-te să scapi de obiceiul jocurilor video cu ajutorul – n-ai să crezi – unui alt joc. Gândește-te la asta ca la un PlayStation 5 al terapiei.

— Uau, am spus eu. Chiar vorbiți pe limba mea.

El a mijit ochii și s-a aplecat peste birou.

M-am aplecat și eu.

— Am conceput un sistem în care jucătorii, așa, ca tine, pot câștiga puncte de experiență.

— Sună ca un joc video, am spus eu, luând o voce de om intrigat.

— Este *exact* ca un joc video. Dar este jocul video al vieții, în loc să crești în pixeli, cifre de 1 și 0, vei crește – și-a rotit un deget în direcția mea – *ca persoană.*

— Eu? am spus, împungându-mă cu un deget în piept.

— Te-ai prins.

Deci Video Horizons făcuse un joc din terapia împotriva dependenței de jocuri. Nu era o idee proastă… atâta vreme cât *nu trebuia să particip.*

Domnul J s-a întins spre un sertar și a scos o bucată de hârtie făcută sul, printată și decupată în așa fel încât să arate ca un pergament vechi. A mâzgălit ceva repede în capul paginii și a împins-o spre mine. Sub un MILES PROWER scris de mână cu niște litere strâmbe erau cinci coloane, fiecare cu o imagine în loc de titlu: un creier, o minge, o pensulă, un sandviș și o față zâmbitoare.

— Avem tot felul de cursuri și activități aici la Video Horizons, a spus el. Muzică, întreceri, arte marțiale, gătit și multe altele, dar nu aș vrea să-ți stric surpriza! *Spoiler alert*!

— Ha! am exclamat, deși tocmai reușise cumva să folosească expresia greșit.

— Pentru fiecare aptitudine pe care o dobândești între acești pereți, profesorii sau liderul grupului tău îți vor ștampila pe pergament un anumit număr de puncte, a spus el, făcându-mi semn spre ștampilele pe care le ținea pe birou, fiecare cu un număr diferit. O mie de puncte pentru mâncatul unei mese sănătoase, cinci mii de puncte pentru pictarea unui apus frumos, *zece mii* de puncte pentru un cântec întreg, cântat la chitară. Vei primi puncte și pentru spălarea rufelor, prepararea mâncării, spălarea vaselor, chestii de genul ăsta.

— Mă ocupam cu gătitul și curățenia și acasă, am spus eu.

— Excelent, a spus Domnul J.

Nu i-am explicat că era vorba strict de aripioare picante și înlocuirea sulurilor de hârtie igienică.

— Ți s-ar putea părea straniu că înlocuim un joc cu altul, a continuat el, dar dacă sistemul nostru de puncte te face dependent de alergat și spălat vase în loc de jocuri video, așa să fie. Odată ce ai câștigat destule puncte ca să „treci la alt nivel” – chiar a făcut gestul ăla în aer cu degetele ca să accentueze ghilimelele – ești liber să pleci acasă. Întrebări?

Îmi era frică de ce răspuns voi primi la prima mea întrebare. Dar trebuia să aflu. Cum câștigam vieți? Ce putea să îmi elimine punctele? Ce șef de la Video Horizons trebuie să bat la ultimul nivel ca să ajung la întâlnirea pe care o aveam joi?

— De câte puncte de experiență am nevoie ca să… trec la următorul nivel?

Domnul J mi-a aruncat un zâmbet șiret.

— Un milion, desigur.

Probabil că mă dezumflasem, pentru că a ridicat din mâini spre mine, defensiv.

— Știu că par o mulțime. Dar gândește-te la toate aptitudinile pe care o să le dobândești. Gândește-te la toți oamenii pe care o să-i impresionezi când te întorci acasă. Noi credem că lecțiile de viață pe care le înveți aici, la Video Horizons, îți vor oferi o experiență mult mai frumoasă în lumea de afară. Vreau să spun, la câte întâlniri te-ai dus datorită scorului la *Pac-Man*?

Am încercat să zâmbesc, dar îmi zvâcnea un ochi. Era prea mult. Deja aveam o întâlnire și fără locul ăsta și punctele lor stupide de experiență.

— Și, ăăă, am spus eu temându-mă și de răspunsul ăsta, cam cât îi ia unui jucător obișnuit să câștige un milion de puncte?

— Să vedem…

Domnul J bătea cu degetele pe birou, cu privirea în tavan.

— Cel mai rapid jucător a reușit în doar două săptămâni. Dar era o fostă atletă de la Olimpiadă, așa că i-a *nimicit* pe restul la probele sportive.

Am înghețat. Eram convins că nu vorbea de genul de competiții la care eu m-aș fi priceput.

Domnul J a întins o mână în aer, cu patru dintre degete răsfirate.

— Dar să spunem că unui jucător obișnuit i-ar lua în jur de patru săptămâni.

Patru *săptămâni*? îmi imaginam toți peștitorii pe care Serena avea să-i farmece din momentul ăsta până atunci. Peștitori mai buni la pește decât mine.

Asta a fost. Era timpul să batem palma. Trebuia să-l conving pe Domnul J că eram cu scaun la cap și că trebuia să îmi dea drumul chiar în momentul acela. Trebuia să existe o serie de cuvinte pe care aș fi putut să le spun, o portiță pe care puteam ieși din chestia asta.

— Ați închis vreodată pe cineva care nu-și avea locul aici? am întrebat. Cineva care avea un tată care pur și simplu încerca să scape de pușți ca să poată sta mai mult cu noua lui mireasă-copil… sau ceva de genul ăsta?

Domnul J s-a gândit pentru un moment la ce am spus.

— Dacă am primi un pacient – scuze, *jucător* – care nu ar fi trebuit să fie internat… cred că ne-am da seama destul de repede că individul este echilibrat din punct de vedere fizic, psihic și emoțional.

Pot să jur că ochii i-au zburat pentru o secundă la pieptul meu proeminent.

— După evaluarea din prima săptămână, am avea o discuție cu părinții pentru a afla care era de fapt adevărata problemă.

La naiba. Nu aveam *o săptămână* la dispoziție. Asta însemna că trebuia să iau parte la joc. Nu doar să fac act de prezență, ci să distrug recordul fostei atlete olimpice, câștigând un milion de puncte de experiență în patru zile. Puteam să o fac, nu-i așa? Nu putea să fie atât de greu. Ce avea o atletă olimpică în plus față de mine, oricum?

Domnul J și-a arătat dinții murdari.

— Lucrul cel mai important este *să te distrezi.*

Nu, nu era.

— Și dacă voi câștiga în patru zile? am întrebat eu.

— Nu se va întâmpla asta.

— Și dacă se va întâmpla?

— Jocul este construit în așa fel încât jucătorii care au un avans – sportivii, geniile – să aibă mai multe piedici, iar pușții care rămân în urmă să

primească mai multe bonusuri. Vrem ca toți cei de aici, de la Video Horizons, să se simtă ca niște eroi.

Minunat. Ca în *Mario Party.* Cel mai nedrept joc creat vreodată.

— Ai un loc mai bun în care ai vrea să te afli? a întrebat Domnul J.

Am afișat cel mai larg zâmbet posibil.

— Nu aș vrea să fiu nicăieri altundeva decât aici.

— Să îți spun ceva. Dacă vei câștiga în patru zile, te voi duce chiar eu cu mașina acasă. S-a făcut?

— S-a făcut.

— Deci, Miles Prower, a spus Domnul J pe un ton deranjant de entuziast, ești un tip destul de dur cât să câștigi un milion de puncte aici, la Video Horizons?

Spusese că centrul de reabilitare se deschisese doar cu două luni în urmă. Jocul era nou-nouț. Încă era versiunea beta. Asta însemna că trebuia să aibă defectele lui pe alocuri. Tot ce trebuia să fac era să îmi dau seama care erau acestea și să profit de ele.

Am zâmbit.

— Câte puncte primesc dacă vă lustruiesc biroul *chiar acum*?

Am râs amândoi.

— Ah! a exclamat Domnul J, întinzându-se din nou spre sertar. Să nu cumva să uit de ele.

Mi-a înmânat o hartă și un orar cu cursuri.

— Aici ai o prezentare detaliată a activităților și punctelor de experiență. Șiiiiii… aici e traista pe care o vei avea în această aventură.

Cred că voia să spună borseta din piele artificială.

— Mișto, am spus eu.

Am întins cureaua cât de mult se putea, mi-am pus-o la mijloc și m-am ridicat să plec.

— Ah, Miles. Încă un lucru.

A scos capacul uneia dintre ștampile.

— În fiecare zi, o să îți dau o mie de puncte dacă bați palma cu mine și ai o atitudine pozitivă.

A ridicat mâna.

Uram să bat palma. Dar aveam nevoie de puncte cu orice preț.

Am afișat un zâmbet larg, am ridicat o mână… și am nimerit aerul. La început am crezut că ratasem, dar apoi am văzut că Domnul J își lăsase mâna jos în ultima secundă.

— Dar la cât bat palma într-o zi, am cam obosit, a spus el, punând capacul ștampilei. Cred că o să-mi păstrez gestul ăsta cu jucătorii care sunt mai puțin sarcastici.

Alianțe

— E timpul să vă alegeți partenerii, a spus Command, coborând pe scări în urma mea.

M-am oprit din mers.

— Partenerii?

El a chicotit și m-a apucat de braț.

— Stai liniștit. O să-ți păstrezi boașele.

Am mers în continuare pe hol, am trecut de o cantină, de o spălătorie și, Doamne apără și păzește, de o sală de dușuri comune, apropiindu-ne de o ușă neagră pe care scria *The Hub* puțin oblic, cu alb, de parcă fusese desenat de un ucigaș în serie.

De după ușă se auzeau niște șoapte ca bâzâitul neoanelor.

— *Vorbește cu pisica, o să îi liniștească pe vânătorii Darkroot.*

— *Nu, dacă lovești porcul mistreț o să explodeze.*

— *Nu poți să oprești sângerarea! Sângerează!*

În mod normal, abia aș fi așteptat să îmi aleg aliații. Dar aveam un sentiment apăsător că asta avea să fie foarte diferit de *Arcadia.*

Ce mă aștepta în spatele ușii? Dezbrăcare la pielea goală și biciuire? Un scaun, o seringă, clame de ochi și un controler de joc? O bară de tracțiuni?

În timp ce Command mă trăgea înspre Hub, am aruncat o privire în spate, către semnul verde luminos care indica ieșirea. Dincolo de acea ușă, dincolo de întinderea nesfârșită a deșertului, dincolo de nisip, drumuri și benzinării desființate, Serena reușea să sfideze limitele spațiului și timpului, răscolindu-mă până în adâncul ființei.

Command a deschis ușa. Murmurul s-a oprit.

Hub-ul era ca o cavernă întunecoasă. Mirosea a petrosin. Lumina care pătrundea pe cele trei ferestre înalte cu geam mat făcea vizibile cărămizile zidurilor, mult praf și o scenă mică.

Spațiul părea industrial, ca și când fusese folosit la un moment dat pentru fabricarea de soldați-robot sau ceva de genul ăsta, dar acum arăta deranjant de gol, ca un MM0[17] pe care nu voia să-l joace nimeni. Nimic din cameră nu era colorat, în afară de câteva fotolii în formă de saci, pe care stăteau vreo cinșpe adolescenți… și se holbau la mine.

Command m-a condus până la scenă. Adolescenții priveau. Fără telefoane sau console care să îi distragă, erau înspăimântător de atenți. Cu cât se holbau mai mult la mine, cu atât mi se părea că părțile corpului meu de care eram cel mai conștient se măresc, devin mai albe și pline de păr. Am ridicat mâna în semn de salut și am încercat să evit contactul vizual. Nu m-am descurcat niciodată prea bine când eram pus față în față cu oamenii. Nici măcar cu cei care jucau jocuri video. De asta mi s-a părut că ceea ce s-a întâmplat la spălătorie a fost un miracol.

— Bună ziua tuturor!

Domnul J a mers în pas alergător spre scenă, a urcat și a pus un scaun pliabil în mijlocul ei.

— De astăzi încolo avem un nou jucător! Miles, hai aici!

Am simțit cincisprezece perechi de ochi îndreptându-se spre mine. Mi-am simțit fața înroșindu-se. Am simțit cum picioarele mi se transformă în blocuri de ciment. Undeva, dinspre instalația sanitară a clădirii s-a auzit un clipocit.

De ce mi-ar face tata una ca asta?

De ce nu puteam și eu să am parte de o săptămână normală înainte să mă duc la o întâlnire normală?

De ce m-am jucat atâtea jocuri video?

— Miles? a spus Domnul J, bătând ușor cu mâna pe spătarul scaunului.

Command m-a împins ușor, făcându-mă să mă împiedic. M-am așezat pe scaun.

Acum ar fi trebuit să mă epilez pe spate.

— Vreau ca toată lumea să îi ureze un bun venit ca la Video Horizons lui… Miles Prower!

— Bună, Miles, au spus jucătorii.

Zgomotul pe care l-au scos părea la fel de plin de entuziasm ca cel scos de o vacă prinsă într-o betonieră.

Cumva, mi-am luat inima în dinți și m-am uitat la mulțimea care mă privea.

Era ceva ciudat. Cei care joacă jocuri video, mai ales cei înrăiți, mai ales cei atât de înrăiți încât sunt trimiși la o clinică de reabilitare, își ocupă fiecare moment pe care îl găsesc cu trecerea la un nivel următor, obținerea unui punctaj mare sau grăbirea evoluției personajului pe care îl au. Sportul, dușurile și igiena în general erau scoase din ecuație. Dar puștilor ăstora li se întâmplase ceva. Arătau… curați. Coșurile și pielea lucioasă erau de mult dispărute, pielea pală se închisese cu câteva tonuri, tricourile colorate de gameri fuseseră aruncate. Era ca și când se transformau încet-încet în alte versiuni ale personajelor din propriile lor jocuri.

Și niciunul dintre ei nu părea prea fericit.

— *Momentul alegerii aliaților,* a spus Domnul J cu o voce șoptită.

Părea că nu se uită în aceeași mare de ochi de priviri goale din fața mea.

— Miles, vrem ca tu să privești Video Horizons ca pe un loc magic.

Și-a apropiat gura prea mult de urechea mea și a făcut un gest amplu spre cei prezenți.

— Un loc în care cursurile sunt pline de lucruri uluitoare, activitățile sunt pline de surprize și aventuri incredibile te așteaptă după fiecare colț.

Mi-am fixat privirea în jos, întrebându-mă ce făcea Serena în acel moment. Mi-o imaginam hrănind copiii din Etiopia sau ceva de genul ăsta.

— Care dintre cele trei alianțe te vor ajuta să-ți atingi potențialul maxim? m-a întrebat Domnul J strângându-mă de umăr.

Sacii din Hub erau aranjați după culoare în trei coloane: roșii, verzi și mov. În capătul fiecăreia, un adult ținea ridicat un panou cu diferite trimiteri la jocuri, scrise greșit.

— Să fie oare…

— Domnul J a arătat înspre grupul roșu – The Master Cheefs?

Cei din alianța respectivă s-au ridicat și au mârâit un salut care ar fi făcut de râs până și genericul din *Skyrim*[8]. Erau conduși de un antrenor musculos care avea bronzul de culoarea unui morcov ars. Ei păreau să fie adepții jocurilor de acțiune, cei care împușcă fiecare chestie roșie pe care o văd, înainte să profaneze cadavrul personajului tău.

— Să fie oare… The Sefiroths?

Cei din alianța din mijloc, cea verde, s-au ridicat și au sâsâit spre mine. Apoi, pe unul dintre ei l-a apucat o criză de tuse. Liderul grupului, o femeie micuță cu părul argintiu, l-a ajutat pe puștiul care tușea să se așeze.

— Sau vor fi The Fury Burds?

Cei din ultima alianță, adică două fete și un puști care nu ajunsese la pubertate, s-au ridicat de pe sacii mov și au dat cu jumătate de inimă din mâini ca și când fâlfâiau din aripi, în timp ce încercau să fluiere. Liderul alianței lor era ENORM. Mâinile lui erau destul de mari cât să poată să-i culeagă pe Command și Conquer ca pe niște figurine și să-i facă să se bată între ei.

— Deci, Miles, a spus Domnul J strângându-mă de umeri, pe cine vei alege?

M-am încruntat înspre jucători. Îmi aminteam momentele când era amuzant să faci parte dintr-o alianță – în dimineața aceea. Ce știa Domnul J despre distracție sau magie? A făcut el parte din vreo razie împotriva unei bucăți mestecate de gumă care ataca centrul *Arcadiei,* lipind cetățenii de asfalt și dărâmând clădirile cu baloane? Nu. Nu, nu a făcut.

Totuși. Trebuia să particip la joc. De dragul Serenei.

Care alianță m-ar ajuta să ies cât mai repede de acolo și să ajung la întâlnire? O parte din mine voia să facă parte din alianța care era în mod evident cea mai puternică – luptătorii din *Halo* –, The Master Cheefs, dar conformațiile lor aproape atletice mă intimidau *ca naiba.*

În plus, unul dintre ei tot rânjea înspre mine. Era slab ca o bucată de sârmă, purta un tricou alb larg de gangster și stătea pe sacul lui de parcă i-ar fi bătut vântul prin plete. Părul îi atârna ca o perdea slinoasă în jurul unei mutre care exprima și haos și plictiseală în același timp. Privirea lui m-a făcut să simt fiori pe șira spinării.

Mi-a aruncat un zâmbet veninos, care parcă zicea: *Nu în echipa mea.*

— Ăăă.

Am înghițit în sec.

— Îi aleg pe…

— Nu te grăbi, a spus Domnul J.

S-a aplecat în spatele scenei și a scos o cutie neagră de pantofi, cu o gaură ovală în capac.

— Hai să lăsăm Cutia Destinului să aleagă.

A scuturat-o spre mine. M-am holbat în ovalul negru. Acum era acum. Ori alegeam o alianță puternică și m-ar fi umilit… ori o echipă care era praf și m-ar fi făcut să pierd. Am băgat mâna în cutie. Era o singură bucată de hârtie înăuntru. M-am uitat șocat la Domnul J, care a zâmbit cu dinții murdari la vedere. Le scosese pe celelalte fiindcă făcusem pe deșteptul la prima noastră întâlnire? Încerca să-mi demonstreze că era imposibil să câștig în patru zile?

Am scos hârtia din cutie și am citit ce scria. Mi-a picat cerul în cap.

— Ce scrie? a întrebat Domnul J.

Când a văzut că nu răspund, mi-a smuls hârtia din mâini.

— Master Cheefs!

Membrii alianței, dezamăgiți, au oftat zgomotos.

— Serios, Cheefs? a întrebat Domnul J. Așa vă purtați? Vreți să-l intimidați?

— Și ce? a întrebat tipul cu zâmbetul acru.

Ceilalți membri ai alianței s-au hlizit.

Oare ce ar fi crezut Serena dacă ar fi știut că nici măcar niște dependenți de jocuri video nu mă voiau în grupul lor?

În orice caz, nu îi învinovățeam pe Cheefs. Nu aveau nevoie ca umflatul Miles Prower să le încetinească evadarea de la reabilitare.

— Păi, asta e, a spus Domnul J. Speram să aducem un strop de *diversitate* în unele dintre alianțe…

M-am uitat la membrii atletici ai acelei alianțe și am știut exact la ce gen de diversitate se referea.

— Dar s-ar putea să nu meargă așa.

A mototolit bucata de hârtie.

Cei din The Master Cheefs au aplaudat.

Domnul J a făcut un semn cu mâna spre ei, amenințător.

— Fiecărui jucător i se scad o mie de puncte pentru lipsa spiritului de echipă.

Jucătorii au scos niște sunete indignate. Domnul J nu-și dădea seama că pe mine or să se răzbune?

— Miles, a spus Domnul J, o să te băgăm în Fury Burds, bănuiesc.

Fury Burds nu au reacționat, cu excepția liderului lor enorm care a aplaudat asurzitor.

— Du-te și ia loc, a spus Domnul J, bătându-mă atât de tare pe spate că mă durea.

M-am târât până la cei din Fury Burds. Echipa mea.

Liderul gigantic al echipei mi-a scuturat mâna, care practic mi-a dispărut în palma lui.

— Ce veste bună, Miles, a spus el, rânjind.

Apoi m-a tras mai aproape de el și mi-a șoptit:

— *Când te așezi pe un sac din ăsta, întâlnirile pot să ți se pară mai lungi decât o secvență din* Final Fantasy. *Ha ha.*

Am reușit să zâmbesc cu jumătate de gură.

La difuzoarele de deasupra noastră s-a auzit ciripitul unei păsări.

— În regulă, oameni buni! a strigat Domnul J de pe scenă, înainte să mergeți la terapia de echipă, spuneți-o! Unu, doi, *trei*

Gamerii au strigat cu niște voci lipsite de entuziasm:

— Nu sunt un *gamer,* sunt un jucător în jocul vieții!

Și din momentul ăla, asta am și fost.

Non-gamerii

— Înapoi la adăpost, aventurieri! a spus uriașul lider al echipei.

Am mers după membrii echipei, am ieșit din Hub și am luat-o pe coridorul din est. Puștiul prepuber îmi tot arunca priviri peste umăr. Nu părea să-și poată ține limba în gură prea mult timp.

Am urcat spre alte scări, spre o ușă mov pe care era desenat un cuib de pasăre. Înăuntru, cele două fete au început să scotocească printr-un cufăr, în timp ce puștiul mai mic se căznea să desfacă niște scaune pliante, depunând efortul unei veverițe care încerca să deschidă niște capcane pentru urși.

— Mulțumesc, generale! a spus uriașul, apoi a luat pergamentul puștiului și l-a ștampilat.

Stăteam ca un idiot, neștiind ce să fac.

Adăpostul era o cameră micuță, cu cărămizi cenușii, care mirosea a fân. În mijlocul camerei era un perete despărțitor, cu câte patru paturi supraetajate de fiecare parte, în partea dreaptă erau un sac de box și o măsuță de desenat. În stânga erau un computer și cufărul cu obiecte. Deasupra peretelui despărțitor, în capătul opus al camerei, era o fereastră micuță, cu gratii, prin care se vedeau dunele de nisip și cerul de un albastru-deschis. Ceasul de deasupra ușii, pe care erau pictate niște păsări, arăta că era un sfert după canar: 5:13.

Patru zile în care trebuia să câștig un milion de puncte.

Liderul grupului m-a bătut pe umăr, zdruncinându-mă.

— Haideți să începem terapia de grup, da?

Am încuviințat, de parcă tocmai spusese ceva complet normal, și m-am așezat pe unul dintre scaunele așezate în cerc. Puștiul mai mic s-a așezat imediat lângă mine. Cele două fete s-au așezat și ele, ținând în mâini niște cutii rotunde din lemn cu bucăți de pânză înăuntru. Luminile fluorescente

pâlpâiau pe nuanța cenușie, de pește mort, a pereților. Aveam nevoie de un Red Bull.

— Salutări, jucători! a spus liderul grupului.

Avea un glas atât de răsunător și cald, încât pentru un moment mi s-a părut că eram adunați în jurul unui cămin din Azeroth, în care ardea focul, nu într-o celulă cu pereți cenușii de închisoare.

— Astăzi ni se alătură un nou jucător. Bine ai venit, Miles!

Am zâmbit sec.

Mai devreme nu reușisem să-l conving pe Domnul J că eram o persoană bună sau sănătoasă la cap. Aveam nevoie de o tactică nouă. Când te afli într-o temniță, la un nivel avansat, trebuie să te comporți discret. Memorezi configurația pasajelor, studiezi din umbră mișcările adversarilor, în timp ce cauți o cale să ieși naibii de acolo.

— În mod normal, a spus liderul, ar fi trebuit să facem ședința de acum, dar pentru că este duminică ne vom relaxa puțin mai mult, așa că voiam să îți urez un bun venit ca la carte. Vreau să apuci să-ți cunoști cum trebuie partenerii. Veți fi destul de apropiați unii de ceilalți în următoarele săptămâni.

Nu și dacă aveam ceva de spus în privința asta.

Cu tot cu mine, în echipa Fury Burds erau patru oameni. Pornind de la scaunul meu, în sensul acelor de ceasornic, erau cele două fete, una dintre ele fiind mai grăsuță, asiatică și cu părul scurt, lucios și negru, iar cealaltă cu pielea închisă la culoare și părul decolorat, alb. Urma enormul nostru conducător, iar în final, puștiul mai mic și cu mine. Puștiul stătea atât de aproape de mine că îi puteam simți respirația pe piele.

— Mi se spune Fezzik, a spus liderul grupului. Sunt un om foarte de treabă, dar sunt și uriaș. Ha-ha. Bănuiesc că nu mai trebuia să vă menționez asta.

Fata mai mare a ridicat mâna.

— Trebuie să ascultăm din nou asta?

— Poți să începi să brodezi ca să mai câștigi niște puncte, a spus Fezzik.

Fetele au început să brodeze. Puștiul își concentra toată atenția asupra mea.

— Cred că cel mai bun susținător este acela care a avut în trecut aceeași dependență, a continuat Fezzik, sau, cum îmi place mie să spun, care a avut aceleași misiuni periculoase ca tine. Îți zic sigur că nu suntem diferiți, Miles. Am simțit pe pielea mea regretul pe care l-ai simțit și tu. Am ieșit din transa jocurilor video și am descoperit că n-am rămas cu niciun talent real, cu nicio legătură autentică.

Tata folosise niște cuvinte asemănătoare când vorbise cu mine, încercând să mă disciplineze. Dar știam că aveam destule „talente reale" ca să mă descurc în viață. Puteam să construiesc un computer de la zero. Puteam să comand lenjerie de pe net. Puteam să încălzesc aripioare de pui la microunde.

Fezzik și-a schimbat poziția și și-a sprijinit coatele pe genunchi, ca ochii lui să fie la același nivel cu ai mei.

— Nimeni nu iubește un uriaș. Și în viață e ca în basme. Nu știu dacă oamenilor le e teamă că îi rup în două sau ceva de genul ăsta, dar când ești de mărimea mea, nimeni nu te invită nicăieri. Fără petreceri. Fără jocuri de fotbal. Fără întâlniri.

Ceva s-a strâns în interiorul meu. Eu mă plângeam de înfățișarea mea și ghinionul pe care îl aveam cu fetele, dar era aproape imposibil să găsești dragostea când ești de statura unui uriaș.

— Așa că într-o zi am renunțat la toate, a spus el. Am mers la Costco și am cumpărat trei cărucioare de mâncare. Apoi m-am închis la mine în apartament, cu un abonament la *Arcadia.*

Mi-a zvâcnit un ochi. Sper că nu a observat.

— Am rămas acolo timp de șase săptămâni întregi, comandând în fiecare seară cea mai mare pizza Suprema și petrecându-mi fiecare secundă în *Arcadia.* Aș fi putut să stau acolo mult mai mult…

dar a venit și momentul care m-a trezit la realitate. Chestia care m-a scos afară din peșteră. Mă luptam de patru zile cu Click Clack God, așteptând să tot reînvie ca să îi fur o pereche incredibilă de butoni de titaniu, când am rămas fără mâncare. Frigiderul era gol. Bufetul era pustiu. Nu puteam să-mi permit să mănânc pizza de trei ori pe zi, așa că trebuia să mai fac un drum până la Costco. Dar… – Fezzik a lăsat să-i scape un oftat cât el de mare –, atunci când am încercat să ies din apartament… nu am mai încăput pe ușă.

Sprâncenele mi s-au ridicat până la linia părului. *Nu râde, nu râde, nu râde.*

Fezzik și-a strâns umerii de parcă se străduia încă să iasă cumva pe ușa aia.

— Am tot încercat să mă strecor cumva, până când am început să mă îngrijorez că o să rămân blocat în cadrul ușii.

Și-a relaxat umerii.

— Până la urmă, a trebuit pur și simplu să… renunț. M-am dus să mă așez pe canapea.

A clătinat rușinat din capul lui de uriaș.

— Momentul acela m-a lovit, mă simțeam de parcă îmi turnase cineva o găleată cu apă rece ca gheața în cap. Nu voiam să fiu unul dintre oamenii ăia care, atunci când mor, trebuie să fie ridicați cu o macara printr-o gaură făcută în tavan. Așa că am rămas în apartamentul meu, fără să mănânc nimic, fără să mă joc nimic, pur și simplu holbându-mă la un perete, până când am pierdut destul în greutate cât să pot să ies pe ușă din nou.

Era atât de liniște că puteam să aud acele fetelor străpungând pânza.

— DAR – Fezzik și-a ridicat mâinile enorme în aer și le-a lăsat să-i cadă în poală cu un sunet zgomotos – pe atunci trăiam o altă viață. Împăratul e cu mult în urma mea.

— Stai puțin, am spus eu. Tu ești *Împăratul*?

Fezzik s-a înroșit în obraji și a încercat să-și rețină un zâmbet.

Mai aveam puțin și îngenuncheam în fața celui mai faimos jucător din *Arcadia.* M-am uitat în jurul meu.

— Stați în fața unui zeu, am spus eu.

— N-aș fi așa sigură, a spus tipa asiatică.

Fata cu părul alb l-a fixat admirativ cu privirea pe Fezzik, dar și-a lăsat capul în jos când asiatica s-a uitat în direcția ei.

— Spune-le! i-am zis lui Fezzik. Spune-le ce ai făcut!

— Nu, nu. Am lăsat în urmă viața asta, a spus el gesticulând amplu.

— Spune-ne, spune-ne, spune-ne, spune-ne, a zis puștiul mai mic, legănându-se cu scaunul.

— Da. Vai, Doamne, te rugăm. *Murim* de curiozitate.

— Păi, a spus Fezzik cu obrajii colorați de atâta atenție, echipa mea a fost prima care a completat misiunea Jack and Lop[9]. Am câștigat sabia lui Eeqwuan și l-am hrănit cu ea pe Gurglaxe, amfibianul de lavă, ca să obțin coasa, pe care am luat-o cu mine în templul lui Horn și am folosit-o ca să-l decapitez pe regele Mallow, câștigând astfel piatra prețioasă Jackalopesus[10]. Am folosit-o ca să construiesc piramida lui Atmo… datorită căreia am dobândit titlul de Împărat.

Am prins-o pe fata cu părul alb zâmbind, cu fața ascunsă, în timp ce cosea.

— Nu am dormit timp de nouăsprezece ore, a spus Fezzik. Nu mă mândresc cu asta.

Sigur că se mândrea.

Voiam să-l invit pe conducătorul nostru gigant să se alăture echipei Cavalerilor Spectrali… dar părea o propunere nepotrivită într-un centru de reabilitare pentru *gameri.* Așa că am spus doar:

— E o plăcere să te cunosc, Împărate.

— Nu, nu, a zis Fezzik. Nu-mi spune așa. Cum am mai spus, aceea era o altă viață.

A tras adânc în piept o gură de aer și a expirat.

— Ideea e că știu cum e să fii captiv într-o lume digitală și să vezi cum lumea reală te abandonează. Mai mult ca voi toți la un loc, probabil. Ha-ha. Gândește-te la mine ca la un vindecător, Miles. Vrăjitorul alb al grupului.

— *Aham,* a spus asiatica. Alb?

— Pardon, a spus Fezzik. Sunt *vindecătorul* vostru. O să îl fac pe fiecare dintre voi să își revină ca o pasăre Phoenix.

A început să chicotească și m-a făcut și pe mine să zâmbesc. Cu adevărat, de data asta.

Fezzik a făcut un semn din mână, arătându-ne ordinea în care vrea să vorbim, în sensul acelor de ceasornic.

— Haideți să începem. Fiecare să se prezinte pe scurt: nume, nivel și de ce ați ajuns aici.

— Ce înseamnă un nivel?

— Depinde de numărul de puncte, de sfertul din cele un milion de puncte la care ai ajuns. Tu ești la primul nivel.

A gesticulat înspre fata mai mare, care avea privirea fixată pe broderia ei. Părea puternică și destul de nervoasă cât să deformeze scaunul pe care stătea.

— Meeki?

— Eu sunt Meeki. Sunt la nivelul întâi. Nu sunt dependentă de jocuri video. Mă aflu aici pentru că o consolă Wii mi-a scăpat *din greșeală* din mână în timpul unui joc de tenis împotriva fratelui meu și i-a provocat *din greșeală* o comoție, a spus ea, continuând să brodeze.

— Meeki, a spus Fezzik. Consola ți-a scăpat din greșeală și a spart și televizorul?

Ea a lăsat acul jos și a scos un sunet de exasperare.

— Ți-am explicat *deja.* Consola de la Wii *a ricoșat din capul fratelui meu. Nu sunt* o persoană violentă.

— Meeki, a continuat Fezzik, numele avatarului tău era *meekillyoulongtime.*

Meeki și-a dat ochii peste cap și m-a fixat cu privirea.

— Sunt gay. Așa că *nu* flirta cu mine.

— Ăăă, am spus eu încruntat. Stai liniștită.

Ușa Cuibului s-a deschis, iar Command l-a condus pe tipul acoperit de tatuaje cu sârmă electrică în cameră. Nu mai arăta ca un mort, dar nici prea viu nu părea. N-avea cum să arate atât de rău după un sevraj de jocuri video.

Puștiul de lângă mine a sărit de pe scaun, a mai adus un scaun pliant și l-a așezat în stânga mea. Vrăjitorul electrizat s-a prăbușit imediat pe el. Meeki și cealaltă fată s-au dat mai încolo ca să-i facă lui și ochilor lui adânciți în orbite niște loc.

— Bine ai venit, jucătorule nou! a spus Fezzik. Cum vrei să te numești în această aventură?

Tipul și-a ridicat capul de pe genunchi și a murmurat ceva, din care eu am înțeles *Zxzord.*

— Ha-ha. Bine atunci…

Fezzik a făcut un gest înspre fata cu pielea mai închisă la culoare și părul de un alb strălucitor.

— Trecem mai departe. Faceți cunoștință cu elful nostru mistic.

Fata a lăsat jos țesătura și a scuturat din cap în așa fel încât părul să-i acopere parțial fața. Apoi și l-a dat repede după ureche, ca și când ar fi încercat de ceva vreme să nu-și mai ascundă fața. Era genul ăla de persoană mereu posomorâtă, de parcă o lăsase cineva în ploaie și toată fericirea i se scursese pe asfalt.

— Numele meu e Aurora. Sunt la nivelul al treilea… nu vreau să vorbesc despre jocuri video astăzi.

— Foarte bine, din partea mea, a spus Fezzik. Despre ce ai vrea să vorbești?

Aurora și-a dat și cealaltă parte a părului după ureche.

— E mișto să nu te mai holbezi tot timpul în ecranul computerului. Eu… *văd* chestii. De exemplu, mușchii sunt adorabile. Ați observat? Se

curăță singure, ca pisoii, a spus ea, mimând mișcarea. Își ling piciorușele, apoi își șterg ochii mari și plini de puncte. E incredibil. Trompițele lor sunt ca niște jeleuri micuțe…

Vocea ei era atât de slabă că sunetul îmi intra pe o ureche și îmi ieșea pe cealaltă. Am studiat peretele despărțitor din Cuib, pe care erau mâzgălite chestii referitoare la jocurile video, unele dintre ele acoperite cu vopsea. Încă puteam să deslușesc un cub cu un semn al întrebării din *Super Mario* și relicva din *Zelda,* dar „tortul e o minciună” și „iubește soarele” fuseseră cruțate. Mă întreb dacă Domnul J scăpase de orice legătură evidentă cu jocurile video și avusese impresia că ultimele două făceau referire la mâncarea sănătoasă și sportul în aer liber.

— Aș putea să privesc mușchii ore întregi, a spus Aurora.

— Are prieten, a spus Meeki, aproape împungându-mă cu degetul.

M-am încruntat din nou. De ce era fata asta așa nesimțită?

— Soup? a întrebat Fezzik.

Puștiul-veveriță se foia pe scaunul de lângă mine, nerăbdător să-și spună povestea. Părea într-atât de sănătos că mă miram că nu îi creștea un mugure de floare din vârful capului.

— Mi se spune Soup și sunt la primul nivel, a spus el, mult prea apropiat de fața mea. Fratele meu vitreg m-a introdus în lumea jocurilor video. Lui îi plăceau chestiile de groază, ca *Last of Us* sau *Dark Souls,* dar mie nu prea, fiindcă mă speriam repede, dar îmi plac jocurile video în general, deci asta nu contează. De obicei trebuia să fac diverse lucruri pentru el, ca să mă lase să îl privesc când se juca, cum ar fi să-i aduc băuturi sau să-l descalț și alte chestii de genul ăsta, dar apoi a murit și am putut să joc câte jocuri video voiam.

Înainte să apuc măcar să tresar, Soup și-a continuat discursul.

— Îmi plac jocurile 3DS[11]. Îmi plac *Harvest Moon* și *Animal Crossing,* dar preferatul meu e *Nintendogs* fiindcă părinții mei nu au vrut să-mi ia un câine adevărat.

Privirea lui, mai înainte luminoasă, s-a întunecat de supărare pentru o clipă.

— Dar apoi mi-au spus că nu mă joc destul afară și mi-au luat toate consolele… și l-au lăsat pe Minus, pudelul meu, să moară de foame. Tu semeni puțin cu frate-meu vitreg.

Soup se holba la mine ca și când trebuia să răspund. Am deschis gura să zic ceva, dar el a sărit de pe scaun și a aterizat în genunchi.

— Lucrul care îmi place cel mai mult la Video Horizons este… totul. E ca un enorm *Animal Crossing.* De asta, deși mă aflu aici de o lună și o săptămână, sunt abia la primul nivel. Nici măcar nu vreau puncte. Aș vrea ca azi să fie prima mea zi aici. Nu, primul minut! Prima *secundă*!

— Ușor, Soup, a spus Fezzik râzând.

L-a apucat pe Soup de guler și l-a așezat la loc pe scaun. Mi-am mijit ochii ca să scap de durerea de cap care m-a apucat. L-am ascultat pe puștiul ăsta două minute și deja mă simțeam de parcă băusem prea multe energizante. 11

— Miles, a spus Fezzik. Ține minte fețele astea. Colegii tăi de echipă te vor ajuta să câștigi puncte și să te întorci în lumea din afară, unde începe adevărata aventură.

M-am uitat la fețele lor: Meeki, Aurora, Soup și vrăjitorul electrizat, care încă își ținea capul în palme. La naiba, tata credea *că eu* aveam o problemă? Nu am mâncat niciodată atât de mult cât să nu mai pot să ies din casă, nici nu am spart capul cuiva din familie cu o consolă Wii și nici n-am jelit moartea unui câine dintr-un joc video mai mult decât moartea unui om în carne și oase. Singura mea vină era că fusesem refuzat de prea multe ori de fete și nu voiam să-mi petrec timpul cu afurisita

mea de mamă vitregă sau cu un tată obsedat de control.

Se poate să fi jucat mai multe jocuri video decât majoritatea oamenilor, dar măcar eu am avut un motiv întemeiat. Din păcate, probabil că toți cei care stăteau în cercul ăsta aveau aceeași impresie.

— Miles, a spus Fezzik, vrei să ne povestești cum ai ajuns aici, la Video Horizons?

Aurora și Soup s-au întors spre mine.

— Numele meu e, ăăă… Miles Prower. Am fost un *gamer* toată viața, dar am început să joc *Arcadia* abia acum doi ani.

Fezzik a scos un mormăit de înțelegere.

— Uneori m-am jucat chiar și, ăăă, cinci ore pe zi. Dar acum am renunțat la obiceiul ăsta. Pentru că… mă rog…

Mi-am studiat colegii de echipă. Foștii *gameri* care mă vor ajuta să evadez. Dacă aș fi reușit să ies de aici la timp pentru întâlnirea pe care o aveam, atunci i-aș fi dovedit tatălui meu, Domnului J și tuturor fetelor de la școala mea că nu eram la fel ca gamerii ăștia ciudați care erau închiși aici. Că meritam, de fapt, să ies la o întâlnire cu cineva atât de nemaipomenit ca Serena.

— Trebuie să ies de aici cât mai repede, am spus eu. Știți, azi am făcut pentru prima dată o fată să râdă. Mama mea vitregă m-a rugat să îi spăl mașina, așa că m-am dus la spălătorie și am cunoscut o fată drăguță acolo. Se pare că nu știu cine, vreun idiot, reușise să o stropească cu unul dintre ăăă, pulverizatoarele de acolo, așa că…

Le-am spus povestea. Sau, cel puțin, o variantă a ei. Când am terminat, Meeki și-a ridicat privirea de la țesătura ei.

— Deci, care e ideea? Prințesa ta e în alt castel și trebuie să ajungi la ea să o salvezi?

Ce naiba? Meeki trebuia să mănânce zilnic inima cuiva ca să supraviețuiască, sau ce?

— Nu e vorba de asta, i-am răspuns eu. Era chiar interesantă… și interesată. Și nu purta o

rochie roz.

Soup a râs. Puțin cam tare.

Meeki și-a încrucișat brațele cu un gest ferm și și-a mijit ochii.

— Și care era numele acestei cinstite fecioare? a întrebat Fezzik.

— N-avem de unde să știm dacă e cinstită, și nici dacă e fecioară, a spus Meeki.

Fezzik a râs, stânjenit.

— Ăăă…

M-am gândit la confidențialitatea pacientului. M-am gândit să exagerez povestea despre întâlnirea noastră. M-am gândit la felul în care m-a atras.

— O chema Gravity, am spus eu.

Meeki a pufnit.

— Gravity, a spus Fezzik. Excelent. Mulțumim că ai împărtășit asta cu noi, Miles.

Nu a spus nimic legat de faptul că ar putea să mă scoată de acolo cât mai repede, ca să pot ajunge la întâlnire. În schimb, a încercat să-l readucă la viață pe vrăjitorul electric, înghiontindu-l.

— Bine ai venit, Zxzord! Cred că așa ai spus că te numești… ha-ha. Ai vrea să împărtășești cu noi modul în care ai ajuns aici, la Video Horizons?

Zxzord s-a frecat pe față de parcă tocmai se trezise. Și-a tras nasul, și-a dres vocea și a vorbit pentru prima dată.

— Heroină.

Meeki a izbucnit atât de zgomotos în râs că l-a făcut pe Soup să tresară. Sunetul brusc l-a făcut pe Zxzord să-și vâre iar capul în palme. În tăcerea care a urmat, râsul lui Meeki s-a stins. Zxzord și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală și a procesat, cu ochii roșii, expresiile noastre șocate. A vorbit din nou, cu vocea de vrăjitor sculat din morți:

— De fiecare dată când mă duceam la mine-n cameră să mai bag o doză, le spuneam alor mei că joc vreun joc video.

A inspirat zgomotos pe nas.

— Așa că m-au trimis în locul ăsta.

Toți cei din cerc au început să se foiască pe scaune. M-am îndepărtat subtil de el, ca și când una dintre sârmele electrice ar fi putut să i se dezlipească de pe braț și să mă electrocuteze. La naiba. În timp ce noi toți urmăream dragoni digitali, Zxzord a urmărit cu adevărat dragonul.

— Poate că ciupercile din *Super Mario* sunt droguri și de aia te trimit în alte lumi, a spus Meeki și a pufnit din nou.

Zxzord și-a apăsat palmele peste ochi.

— Nu știu de ce nu se sinucid mai mulți oameni.

Fezzik s-a înroșit și a scos un sunet ca un Wookiee[12].

— Ha-ha. Se pare că cineva are nevoie de o poțiune pentru sănătate. Hmm, hai, ridică-te, și hai să mergem până în biroul Domnului J, în regulă?

L-a ajutat pe Zxzord să se ridice în picioare, în timp ce membrii echipei mele s-au împrăștiat prin Cuib. Meeki lovea sacul de box, Aurora continua să brodeze ceva care semăna cu un câine lepros, iar Soup dădea jos cearșafurile de pe două dintre paturi. Din nou, eu stăteam nemișcat, ca un idiot.

— Hei, Miles, a spus Meeki. Vrei să-ți dau niște pânză de brodat ca să începi să câștigi și tu puncte?

— Ăăă, da, ar fi grozav, i-am răspuns eu.

— Nașpa, a spus ea. Nu sunt sclava ta.

A continuat să lovească sacul de box.

Fezzik și-a băgat capul în cameră.

— Generale?

— Da? a răspuns Soup.

— Îi faci un tur lui Miles?

Înainte să apuc să protestez, lui Soup i s-a întins un zâmbet pe toată fața și a alergat spre mine.

— Bine ai venit la clinica de jocabilitare! a spus el, cu brațele larg deschise.

— Mersi, am spus eu.

— Te-ai prins? a întrebat el, lovindu-mi colăceii de pe burtă. Jocabilitare. Gen, reabilitare, dar pentru obsedații de jocuri.

— M-am prins, i-am răspuns, dându-i mâna la o parte.

Soup a izbucnit într-o criză de râs, zgâlțâindu-se de parcă avea un atac de epilepsie.

— Dacă ai nevoie de ceva, de orice, spune-mi mie. Pur și simplu zi-mi: „Soup, am nevoie de…” și completează propoziția cu ce vrei tu.

Am nevoie de un milion de puncte, mi-a trecut prin minte. Soup m-a bătut ușor pe braț.

— Nu-ți face griji. Toată lumea e țâfnoasă în prima zi aici. M-a strâns de mână.

— O să mă asigur că nu ți se va întâmpla nimic rău cât timp ești aici.

Salvează jocul

După turul obositor al lui Soup prin Cuib („Și ăsta e sertarul cu ațe, unde ținem ațe de toate culorile, cum ar fi galbene, mov, negre și…”), s-a auzit zgomotul unei ciocănitori în boxele din cameră și toți ne-am îndreptat spre o cantină în care se auzeau încontinuu sfârâiturile oalelor și se simțea mirosul mai multor feluri de mâncare.

— Ăsta e locul în care se mănâncă, a spus Soup.

— Da. M-am prins.

Meeki și-a făcut loc printre noi și s-a dus în spatele tejghelelor pline de vase cu mâncare aburindă, și-a pus o plasă de păr și niște mănuși de celofan. Cantina avea de toate, de la pizza reîncălzită și Cola la legume făcute la tigaie și ceai verde. Deasupra tejghelelor erau agățate două poze: una cu o frunză de salată zâmbitoare, sub care era scris 1.000, cealaltă cu o bomboană care se încrunta, sub care scria mare 0.

Tot ce voiam eu era o gogoașă cu ciocolată și sprinkles. OK, nu doar asta voiam. Voiam o gogoașă cu ciocolată și un Red Bull. Voiam să îi aud pe Cavalerii Spectrali în căști, țipând porcării despre cum or să-și bage capul între țâțele mele de bărbat. Voiam să ignor tot ce reprezenta Video Horizons și să mă concentrez la un ecran unde puteam să decapitez roboți-cowboy și să-mi relaxez mintea pentru câteva clipe.

— O să iau legumele la grătar.

Meeki mi-a întins lingura.

— Poți să te servești singur.

Nu am luat lingura.

— Nu primești puncte pentru asta?

M-a amenințat din priviri și mi-a trântit niște legume în farfurie.

M-am dus cu farfuria la bucătar, un om păros cu un șorț modern care îl făcea să arate ca un ou Fabergé[13] cu barbă. Avea o insignă pe care scria

Mama de la cratiță. S-a scărpinat în barbă și mi-a ștampilat pergamentul.

+ 1.000

Primele mele puncte. În ritmul ăsta, aș ieși de-aici cam în trei ani.

Am încercat să mă îndepărtez, cât comanda Soup de mâncare, dar cineva mi-a blocat calea.

Sperietoarea de ciori. Slăbănogul de la Master Cheefs cu părul blond și slinos.

— În caz că nu ți-era clar, a spus el, cred că ești un nimic și o să te fac să pierzi la orice încerci să câștigi puncte.

M-am uitat în ochii lui, fără să înțeleg.

— De ce?

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Aș strica surpriza dacă ți-aș spune.

M-a bătut ușor pe obraz și a plecat.

Am rămas nemișcat cu tava în mână până m-a tras Soup de braț – „Hai odată!" – și m-a condus la o masă de lângă fereastră, prin care se vedea partea umbrită a unei dune de nisip gigantice.

— Asta e masa echipei noastre, a spus el.

— Evident.

Ne-am așezat, iar Soup și-a lipit genunchiul de al meu. Și eu l-am împins la o parte. În spatele nostru, unul dintre Sefiroths a șoptit:

— Cine ar câștiga într-o luptă? Șarpele din *Metal Gear* sau un milion de Pikmini?

Aurora s-a așezat la masă, față în față cu mine și Soup, cu exact o jumătate de felie de pâine prăjită și o cană mică de horchata[14], din care a ciugulit și a sorbit delicat. Probabil că s-a prins când mă holbam, pentru că a spus:

— Câștig puncte dacă mănânc *ceva.*

Am aruncat o privire spre brațele ei extrem de subțiri, apoi am luat rapid o gură din mâncarea de cantină.

Am scuipat-o imediat.

— Îh. Ce e asta?

Aurora s-a uitat înspre bucătărie.

— Cei din Sefiroths se ocupă azi de cină. Ei fac totul la microunde. Până și ouăle.

— Bleah.

Poate că până la urmă *o să dau jos* paisprezece kilograme până joi.

— VRĂJITORUL VREA MÂNCARE!

Fezzik s-a așezat și el la masă, cu o cantitate modestă de mâncare pentru cineva de mărimea lui.

— Cum e Zxzord? a întrebat Aurora.

— Se vindecă la Fântâna Zânelor.

Fezzik mi-a dat un ghiont.

— Așa numim noi infirmeria. Îi vor face niște teste ca să vadă dacă minte sau nu.

— Dacă minte că e dependent de heroină? am zis eu. Fezzik a ridicat din umeri.

— Pot să-i brodez o urare de însănătoșire, a spus Aurora.

— Ar fi drăguț din partea ta.

— Cum pot să încep să câștig puncte de experiență? am întrebat eu.

Zxzord avea metodele lui. Eu pe ale mele.

— Nu-i nevoie să-ți bați capul cu asta, aventurierule, a spus Fezzik chicotind. Dacă ăsta ar fi fost un joc video, ai fi fost încă blocat în primul *oraș*. Ah, că tot mi-ai adus aminte. Primești cinci mii de puncte de experiență doar fiind prezent la terapia de grup. Stai doar să-mi scot sabia uriașă… {15}

Mi-a luat pergamentul și a scos o ștampilă de la centură.

— CINCI MII XP!

Vocea i-a răsunat prin cantină în timp ce mi-a ștampilat coloana cu fețe zâmbitoare.

— Nemaipomenit, am spus eu, făcând calcule cu cifrele care încă nu se uscaseră pe pergament. 6 zerouri.

Am simțit ceva mișcându-se pe pantalonii mei și când mi-am coborât privirea am dat de Soup, care îmi punea un șervețel în poală.

— În caz că o să cadă mâncare, a spus el.

— Mâine e luni, a spus Fezzik, așa că puteți să câștigați *o grămadă* de puncte făcând sport la Coloseum.

Și eu care credeam că mă încordasem atunci când voia Command să-mi facă o percheziționare amănunțită. Niciodată în istoria cuvintelor nu a existat o expresie mai terifiantă decât „sport la Coloseum”.

— Știu ce simți, a spus Fezzik, râzând de mutra mea, probabil îngrozită. Când eram gamer, cea mai multă mișcare am făcut-o când mi-am scăpat din greșeală telecomanda sub canapea. Ha-ha.

În cana cu horchata a Aurorei s-a auzit ecoul unui râs.

— Mișcare? am întrebat eu. Trebuie neapărat să fac asta?

— Depinde cât de repede vrei să ieși de-aici.

Apoi a continuat, ridicând în aer tacâmul hibrid care îi ținea loc și de lingură, și de furculiță:

— Orice jucător dispus să fie curajos și să transpire și să gâfâie trebuie doar să-și ridice sabia…

Ne-a explicat că în fiecare zi jucătorii puteau să-și testeze îndemânarea, care nu avea legătură cu jocurile video, în diverse turnee. Zilele de luni erau dedicate sporturilor: baseball, baschet, tenis și alte cuvinte care îmi făceau bărbăția să dispară. Zilele de marți erau dedicate rezolvării de puzzle-uri în echipe. Zilele de miercuri erau pentru cursele de carting. Zilele de joi erau consacrate turneului de paintball. Iar vinerile erau competiții de construit castele de nisip.

— O să construim un castel care să ajungă până la cer! a spus Soup, ridicându-și mâinile în aer.

Nu o să mai fiu aici în ziua castelelor de nisip.

Nu o să mai fiu aici în ziua castelelor de nisip.

— În fiecare dintre aceste competiții, jucătorii pot câștiga 250.000 pentru locul întâi, 200.000 pentru locul al doilea și 150.000 de puncte pentru locul al treilea.

Deci așa era. Dacă voiam să ies de acolo până joi, trebuia să particip la jocurile astea. Și nu numai atât. Chiar și obținând puncte din activități extracurriculare și ore de curs, tot trebuia să câștig medalii în toate turneele.

Mi-am aruncat tacâmul pe porția neterminată de legume la grătar și m-am frecat pe față. Soup a început să-mi maseze spatele.

— Nu mai face asta, am spus eu.

Masajul lui s-a transformat în niște bătăi ușoare pe spinare.

Aurora ridica de pe masă firimiturile de la pâinea prăjită, cu degetul mic, și le mânca una câte una.

— Toți de aici joacă destul de prost, nu? am întrebat eu, scanând fețele uscățive sau rotunde din cantină. Adică, așa ar fi logic, nu?

— Mai puțin Master Cheefs, a spus Fezzik, ridicând la gură furculița cu jumări de ouă. Unii dintre puștii ăștia au ajuns dependenți de jocuri video abia după ce s-au accidentat grav la vreun sport sau s-au despărțit de cineva.

M-am forțat să mănânc legumele și m-am întrebat de ce nu am ascultat-o niciodată pe Casey când îmi zicea să fac niște sport acasă: flotări, sărituri, poate puțin *jogging* din când în când? La naiba, de ce nu folosisem măcar puțin consola de jocuri pe post de ganteră atunci când jucam *The Binding of Isaac*? Pentru că nu am crezut niciodată că mă voi afla în situația în care o întâlnire cu o fată frumoasă ar atârna de performanța mea la niște concursuri sportive. De asta.

M-am gândit la alergat, la aruncări și preluări și la toate lucrurile pe care nu le suportam. Am pus în balanță plămânii mei neputincioși și dorințele mele arzătoare. M-am gândit la Gravity.

— Bănuiesc că mâine o să particip la jocurile din Coloseum, am spus eu.

— Misiune acceptată! a spus Fezzik.

Inima mea a început să bată rapid, în ritm de nu, *nu, NU, NU.*

— O să plec de aici până n-o să vomit pe toată masa, am spus eu.

Înainte să apuc să mă ridic, Soup mi-a luat tava cu mâncare.

— Am eu grijă de asta! Nu-i nicio problemă. Nicio problemă. Obișnuiam să fac *tot timpul* treburile casnice într-un oraș de animale micuțe. Nu e nicio problemă.

În timp ce Soup îmi curăța tava, m-am strecurat afară din cantină și am mers pe drumul mai lung, ca să nu trebuiască să mă întâlnesc din nou cu el. Jumătatea estică a clădirii era întunecată, singura lumină fiind cea verde, de la semnul care indica ieșirea. Pe măsură ce zumzetul cantinei se îndepărta, auzeam alte sunete.

Am mers după sunet până am ajuns la o dâră lăsată de mop, care ducea la intrarea din spate a cămăruței omului de serviciu, care stătea cocoșat în colțul cel mai îndepărtat al ei. Mopul stătea proptit de un grilaj, iar el se uita în interiorul unei guri de aerisire. El era un tip masiv, cu coadă de cal. Vaporii de la țigara lui electronică se ridicau înspre tavan, iar el mormăia.

— Încearcă să câștige puncte făcând curățenie de mântuială în locu' ăsta. Primesc o mărire de salariu fiindcă eu curăț după ei? Nu, nu primesc. Hai odată, lua-te-ar…

A scos ceva care arăta ca un cip de computer, l-a băgat într-o borsetă cu fermoar, apoi l-a înlocuit cu altul. Și-a ridicat privirea, m-a văzut, a pus repede la loc grilajul și a început să dea cu mopul prin colțul camerei în care se afla.

M-am strecurat și am aruncat o privire prin gura de aerisire. Luminițe mici și verzi străluceau în întuneric.

Mă simțeam de parcă jucam *Myst.*

Eh, asta e. Nu eram aici ca să rezolv mistere. Eram aici ca să câștig.

Îh. Începeam să vorbesc ca într-o emisiune proastă.

Înapoi în Cuib, Fezzik a făcut un gest cu degetul la buze, apoi a arătat spre unul dintre paturi, în mijlocul căruia era o umflătură.

— Zxzord se va duce acasă când Command și Conquer se vor duce după alți jucători. Până atunci, să-l lăsăm să doarmă.

— Deci e dependent de heroină sau nu? a întrebat Meeki.

— Șșt, a spus Fezzik cu degetul la buze. Hai să facem treaba lui Moș Ene mai ușoară în seara asta.

Am început toți să curățăm Cuibul, pentru câteva mii de puncte în plus, până când s-a auzit strigătul unei bufnițe prin difuzoare și s-a dat stingerea. Meeki a dispărut după peretele despărțitor, iar Aurora s-a strecurat afară din Cuib. Mi-am aruncat borseta pe salteaua de sus a patului supraetajat, cel care era în diagonală cu patul lui Zxzord, ca să nu-l aud cum sforăia. M-am cățărat pe scăriță și m-am învelit, în timp ce Fezzik fredona melodiile pe care adormeau personajele din *Final Fantasy.*

— Odihniți-vă bine, aventurieri, a spus el. Misiunea voastră continuă mâine.

A stins lumina, iar pe tavan au început să strălucească niște abțibilduri fosforescente în formă de stele.

M-am uitat la ceasul cu păsări, care era luminat de semnul verde de ieșire: 10:02. Rămăseseră mai puțin de patru zile până la întâlnirea mea. Mai puțin de patru zile ca să câștig un milion de puncte. În mod normal îmi plăceau provocările de genul ăsta. Sorții care îmi stăteau împotrivă. Un jucător de top pe care nu îl mai bătuse nimeni. Un record pe care nu îl doborâse nimeni. Dar asta era pe vremea când le puteam face pe toate stând cu fundul pe un scaun de birou, controlând un luptător care flutura o secure de dimensiunea unui bizon.

Fără avantajul ăsta, cum puteam să câștig la „concursurile sportive din Coloseum”?

Ceva mă împingea în spate, prin saltea. Două picioruțe.

— *Psst! Miles!*

Mi-am închis ochii.

— *Miles?… Miles?… Miles?… Miles?*

— Dorm.

— Vrei să fac eu broderiile pentru tine? O să primești tu toate punctele.

— Stai…

M-am uitat în jos.

— Serios?

Apasă Start

9.000 de puncte – 3 zile și 12 ore până când o văd pe Gravity

Am fost trezit de un cocoș electronic, de un *cucurigu* hodorogit care răsuna din boxa de deasupra capului meu. M-am frecat la ochi și am încercat să-mi dau seama de ce nu aveam în față sânii lui Kerrigan de pe posterul de deasupra computerului meu. În loc de asta, mă uitam în sus la nările unui portret făcut prost în acuarelă, care probabil o reprezenta pe Felicia Day[16].

Un nas pistruiat a apărut la marginea patului meu.

— 'Neațaaa, a spus Soup pe o voce cântată.

Pe fereastră puteam vedea cum soarele făcea dunele de nisip să sclipească. Abia atunci mi-am adus aminte că, asemenea lui Harry Potter, fusesem escortat (răpit) de un uriaș (tongan) și dus departe (cu mașina) într-un ținut magic (deșert), unde eu și alții am fost împărțiți (umiliți) în noi case (echipe) ca să învățăm noi deprinderi cu care vom câștiga puncte (împotriva voinței mele).

Mi-am acoperit fața cu perna.

— Ești amuzant, mi-a spus Soup.

Cocoșul a mai cântat o dată. Boxa nu avea buton de *snooze.* Nici Soup. Nu puteam să mă bag la loc sub pătură până intra tata în cameră și mi-o lua de pe mine. Trebuia să lupt. Pentru Gravity.

Mi-am dat pătura la o parte de pe față și am tras aer adânc în piept.

— Vrei să îți aduc pantalonii? m-a întrebat Soup.

— Da.

M-am ridicat și am încercat să revin la viață. Era șapte dimineața. Prima zi din vara asta în care mă trezeam înainte de prânz. Aurora era deja îmbrăcată și broda.

— Ridicați-vă, aventurieri! a spus Fezzik mișcând patul pe care stăteam. Pregătiți-vă de misiunile zilei!

Mai jos de mine de auzea sforăitul lui Zxzord. Meeki a mormăit ceva de după peretele despărțitor. Am coborât din pat.

— Pantalonii! a spus Soup, arătându-mi-i.

I-am tras pe mine.

— Broderia!

A ridicat o bucată albă de material, pe care erau brodate cuvintele *Miles și Gra.*

— Nu am brodat VITY sau PENTRU TOTDEAUNA încă.

— Șșșș! fac eu, ascunzând broderia ca să n-o vadă Fezzik.

— *Bine, dar îți place?*

— Da, sigur.

— *O să i-o dai lui Gravity?* a întrebat Soup.

— Normal, am răspuns eu, în timp ce-mi imaginam cum aruncam bucata de pânză pe geamul mașinii, în timp ce Domnul J mă ducea joi acasă.

— *Așa!*

Soup a luat-o și s-a dus la Aurora.

— *I-a plăcut!*

O mână enormă m-a strâns de umăr.

— Pune-ți armura, aventurier! a spus Fezzik.

Mi-am deschis valiza. Tata normal că nu-mi pusese în bagaj niciunul din tricourile care îmi plăceau. Nimic cu Still Alive, nimic cu Cardboard Tube Samurai, nimic cu Finn și Jake. În schimb, îmi cumpărase niște tricouri cu guler în V de la Hanes, care erau prea mici, niște chiloți negri, șosete albe, o pereche de pantaloni albi care se puteau transforma în pantaloni scurți dacă trăgeai de un fermoar și o pereche de tenișI fără șireturi. Îmi pusese și șapca lui portocalie de la Home Depot.

Cea mai nașpa armură pe care puteam s-o am.

Am reușit să intru într-un tricou, mi-am prins la mijloc borseta pe care o primisem și mi-am pus tenișii, lăsând în urmă doar șapca de la Home Depot.

Am aruncat o ultimă privire pe fereastră, spre dunele nesfârșite. Puteam să-mi umplu buzunarele cu destule sticle cu apă de la cantină ca să supraviețuiesc drumului prin deșert? Doctorii mi-au spus că reții multă apă, și puteam să am un bronz al naibii de mișto la întâlnire… sau aș putea să mă rătăcesc și să mor.

Să înceapă jocul, bănuiesc.

•

După ce m-am spălat pe dinți cu o periuță pe care îmi pusese Soup, cu grijă, pasta, și după ce l-am refuzat când m-a întrebat dacă poate să mă dea el cu deodorant, m-am dus după ceilalți de-a lungul holului cu lumini pâlpâitoare, spre întrunirea de luni. Mi-am ținut privirea în pământ pe tot parcursul drumului, sperând să evit orice posibilă întâlnire cu Sperietoarea. Eram destul de neliniștit și fără să-i văd zâmbetul parșiv.

Când am ajuns la cantină, mi-am pus repede un fotoliu pară între Fezzik și Aurora, ca să nu se așeze Soup lângă mine. În timp ce Domnul J se suia pe scenă și vorbea despre responsabilitățile pe care le are fiecare dintre noi, eu mi-am deschis borseta și am încercat să-mi descifrez programul zilnic, făcut din imagini, nu din cuvinte, prin ceața celor mai puțin de douăsprezece ore de somn.

Săptămâna era încărcată de activități. Trebuia să grăbesc jocul ăsta, să termin fiecare sarcină și curs perfect. Normal, dacă aș putea să câștig patru medalii de aur la turnee… Nu, așa ceva n-o să se întâmple.

În fiecare zi erau trei coloane cu cursuri (sporturi, deprinderi utile și arte plastice și muzică), dar jucătorii puteau alege dintre categoriile astea ce gen de curs îi atrăgea mai mult. Opțiunile din prima coloană erau jogging, aerobic

și un curs care clar era conceput pentru cei leneși, Tai Chi. Joggingul era activitatea care aducea cele mai multe puncte, așa că am încercuit-o, încruntat. Am continuat să încercuiesc cele mai dificile cursuri ale săptămânii, până când o siluetă mi-a umbrit orarul.

— Ești tatăl oului meu, a spus Meeki.

Am ridicat privirea. Întrunirea se încheia. Jucătorii se încolonau lângă scenă, luând niște ouă de la Domnul J.

— Nu ai fost atent? a întrebat Meeki, dându-și ochii peste cap înainte să apuc să-i răspund. Ești un tată oribil. Noi doi o să avem grijă de ăsta împreună, a spus ea, băgându-mi un ou în față. Pentru fiecare zi în care nu se sparge, primim zece mii de puncte.

M-am uitat cu ochii îngustați mai întâi la ou, apoi la Meeki. Nu aveam încredere în aranjamentul ăsta. Asta era fata care și-a petrecut prima oră de terapie de grup bătându-și joc de tot ce spuneam eu.

— De ce nu o rogi pe Aurora? am întrebat eu. Știi, pentru că… știi tu.

— În primul rând, nu e genul meu. În al doilea rând…

Meeki a pufăit.

— Auzi, frate, vrei punctele sau nu?

Am aruncat o privire spre program. Zece mii de puncte pe zi m-ar fi ajutat enorm.

— Bine.

Meeki a scos capacul unui marker cu dinții, apoi a desenat ceva pe coaja oului.

— Îl dăm zilnic de la unul la altul. O să-l iau eu prima. Mi-a arătat oul. Avea și față acum. Avea un ochi îngust, că ai ei, și unul mare, că ai mei. Jumătatea mea de ou zâmbea. Jumătatea ei era încruntată.

— Doamne, cât seamănă cu noi, am spus eu.

— Ce nume îi punem? m-a întrebat, enervată deja.

— Trebuie să facem și asta ca să câștigăm punctele? Meeki a clătinat din cap.

— Oribil tată, a zis ea și a plecat.

Am simțit o bătaie pe umăr. Mi-am lăsat capul pe spate pe fotoliul pară și am dat de Aurora, care-și legăna oul acoperit de desene cu constelații. Își pusese o eșarfă în jurul capului și a vorbit cu o voce tremurată.

— N-ai vrea cumva să ajuți o biată mamă rămasă văduvă?

— Ăăă…

Aurorei i-a tremurat buza de jos. Am ezitat, întrebându-mă dacă aș putea să trișez și să am grijă de două ouă în același timp ca să mi se dubleze punctele. Dar apoi mi-am adus aminte cum a scăzut Domnul J puncte de la echipa Master Cheefs, pentru lipsa spiritului de echipă. Nu puteam risca să pierd niciun punct în următoarele patru zile.

— I-am zis deja lui Meeki că o ajut, am spus eu.

Aurora și-a strâns oul la piept.

— Poate putem să câștigăm niște puncte pentru întreținerea copilului. Hai, Megg White.

M-a făcut să mă simt destul de bine faptul că două fete au vrut să aibă grijă de niște ouă cu mine… până mi-am adus aminte că singurele opțiuni pe care le mai aveau erau Soup și Zxzord.

Două mâini micuțe s-au lipit de brațele mele, de undeva din spate.

— Ți-e foame? a întrebat Soup. Am auzit cum ți-au chiorăit mațele de la începutul întrunirii până acum!

L-am dat jos de pe mine.

— Mor de foame.

La micul dejun, Cooking Mama a întins diferite ingrediente pe mesele din bucătărie și ne-a spus să ne preparăm fiecare ce vrem, menționând că mâncarea sănătoasă ne aducea mai multe puncte. Unul dintre jucătorii de la Sefiroths a făcut niște clătite în formă de Pac-Man, care arătau de parcă

urmăreau zmeura prin farfurie. Voiam clătitele alea. În loc de asta, pentru echipa mea am făcut un amestec prea picant și apos cu legume și brânză tofu.

— Mersi, Miles! a spus Soup.

— L-am făcut pentru puncte, i-am răspuns eu.

+ 6.000 puncte

Când acele ceasului ajunseseră la fix, Aurora m-a întrebat:

— Vrei să mergi cu noi la Tai Chi, Miles Prower?

— N-aș câștiga destule puncte, am spus eu îndreptându-mă spre pista de curse.

Era cald și senin. Un vânt puternic sufla peste dunele de nisip și le purta praful mai departe, în rafale dureroase. Era genul de zi pe care în mod normal mi-aș fi petrecut-o în camera mea, luptându-mă cu niște heruvimi de marmură, care au scăpat din fântâna din Medina. Dar nu. Trebuia să alerg. Și nu numai atât. În program scria că fiecare tură valora o mie de puncte. Ca să îmi pot atinge PPZ-ul (puncte pe zi) dorit, ar trebui să dau zece ture în jurul pistei pline de nisip care înconjura clădirea. Am făcut rapid calculele… Mda. Erau cu nouă ture mai mult față decât alergasem în toată viața mea.

Am simțit ceva lângă mine. M-am întors și am dat de Soup, care stătea în umbra mea.

— Ce facem? a întrebat el. Alergăm?

L-am ignorat și m-am dus direct la antrenorul musculos cu bronzul de culoarea morcovului, șeful echipei Master Cheefs. Întreaga lui persoană mă făcea să vreau să fug, de la ochelarii de soare metalici Oakley, la brațele încrucișate și venele care i se vedeau pe gât. Până și sfârcurile turtite de maioul rezistent la transpirație arătau amenințător.

— Ăăă, ce trebuie să fac? am întrebat eu.

Antrenorul a arătat cu degetul spre pistă.

— Alergi. Nu e cine știe ce filosofie.

La picioarele lui se învârtea un ventilator, făcându-i șosetele să fluture. Îmi venea să mă întind acolo, în fața lui.

Am mers spre linia de start, unde niște tipi solizi de la Master Cheefs se încălzeau, în niște poziții imposibile pentru corpul meu.

Urăsc chestia asta, urăsc chestia asta, urăsc chestia asta.

— Floare la ureche! a spus Soup, țopăind și lovind aerul cu pumnii.

Entuziasmul lui îmi făcea țâțele de bărbat să se pleoștească.

Antrenorul a suflat în fluier. Cei de la Master Cheefs s-au propulsat imediat undeva în zare, în timp ce eu abia puneam un picior în fața celuilalt. Vântul cald îmi usca ochii și îmi ardea plămânii. Îmi simțeam oasele foarte fragile. Voiam să merg acasă. Acasă, unde luptătorul meu avea o rezistență infinită și stăteam confortabil pe fotoliu.

Soup nu mă ajuta deloc. Avea atât de multă energie că începuse să fugă cu spatele, în fața mea, așa că trebuia să-i privesc zâmbetul idiot în tot acest timp.

— Nu-ți lăsa capul pe spate și expiră cu mai puțină forță și nu-ți mai bălăngăni brațele aiurea, a spus el. Te descurci minunat.

După ceea ce mi s-a părut o perioadă infinită de timp, am auzit din spate tropăitul adidașilor celor de la Master Cheefs, care erau gata să mă depășească din nou. Nu puteam să-mi dau seama dacă gâfâiau sau râdeau.

Așa cred că se simt rinocerii cu osteoporoză atunci când sunt fugăriți de o haită de hiene.

După o tură și jumătate aproape că am ieșit împleticit de pe pistă.

— Te-am prins!

Soup m-a prins de braț și m-a tras înapoi între liniile pistei de alergare.

— Poți renunța în orice moment! Dar nu vrei să faci asta!

— O să vomit pe tine, l-am anunțat eu.

— E în regulă! a spus Soup.

Am alergat, în total, trei ture.

Am orbit, mi-am vomitat micul dejun, am leșinat, iar Soup a trebuit practic să mă care pe brațe înapoi la clădire… dar am alergat trei ture.

+ 3.000 puncte

Între cursuri, am încercat să scap de punctele mov din câmpul meu vizual clipind ca un apucat, în timp ce spălam vasele la cantină pentru un bonus de 2000 de puncte. Apoi m-am dus în camera întunecată care avea cipul de computer pe ușă, pentru un curs cu Domnul J, cu care am bătut palma cu cel mai puțin sarcastic zâmbet pe care îl am în dotare. + 1.000

— Dacă aveți de gând să trăiți o viață alimentată de aparate electronice, ați putea măcar să știți cum funcționează drăcoveniile astea.

Ne-a învățat despre tranzistori, în timp ce noi integram bucăți mici de metal în plăcile cu circuite.

— Ce joc e ăsta? a întrebat Meeki, fluturând o mână în aer.

— Acela este un cip de computer, a spus Domnul J.

După aceea, am privit-o cum adăuga numărul 80085 pe placa ei.

+ 2.000 puncte

Când a ciripit pițigoiul la prânz, m-am târât până la cantină. Eram atât de epuizat că mă simțeam de parcă eram pe moarte. Nu am murit. În schimb, mi-am umplut tava cu mâncare de zero puncte și am mers la masa echipei mele.

— Bucuriile ieftine, ca shoppingul, zahărul sau prada din jocuri nu sunt de durată, a spus Fezzik. Sunt ca o stea din *Super Mario Bros*. Te poți simți invincibil pentru o perioadă scurtă de timp, dar după ce revii la normal, ești la fel de vulnerabil cum erai înainte… dacă nu cumva mai rău.

Am evitat să fac contact vizual cu căpitanul echipei, în timp ce am devorat un piure de cartofi și

niște lapte cu ciocolată. Mi-am dat seama că făceam exact lucrul pe care el ne avertiza să nu-l facem, dar muream de foame și aveam nevoie de energie pentru „competițiile sportive din Coloseum”.

— Cum merge aventura până acum, Miles? a întrebat Fezzik.

— Bine, am spus eu cu gura plină de piure.

— Aurora, tu ești aici de ceva timp, a continuat el. Ai vreun sfat pentru noul jucător?

— Ăăă, a spus ea. Nu te consuma prea tare încercând să ajungi repede acasă.

Ea și-a întins mâinile până aproape de tava mea. Degetele ei erau zgâriate și umflate.

— Prea mult brodat, a spus ea.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta, am răspuns eu, luând o altă gură de mâncare.

— Neaa, a spus Soup și mi-a făcut cu ochiul.

Am clătinat subtil din cap, în direcția lui.

— … și de aceea Last of Us e o porcărie. În afara scenelor de sex între gagici, se aude un glas.

Sperietoarea a trecut pe lângă masa noastră, având brațul în jurul unei fete care chicotea și îl împingea în joacă.

— E așa un nesimțit, a spus Meeki.

Aurora a încuviințat din cap.

— Vorbește frumos, Meeki, a spus Fezzik.

— Scuze, i-a răspuns ea. E un roboțel care curăță vaginuri.

Fezzik n-a contrazis-o.

Tensiunea din pieptul meu s-a mai atenuat. Nu era așa rău ca omul care, dintr-un motiv necunoscut, nu te suportă să fie considerat de toată lumea un nesimțit.

— Nu știu ce vede Dorothy la el, a spus Aurora, uitându-se după Sperietoare și după fată.

— Numele lor de joc sunt Sperietoarea și *Dorothy*? am întrebat eu.

— Ceilalți doi se numesc Leul și Omul de Tinichea, a spus Fezzik, arătând cu degetul spre

tipii solizi care mă depășiseră pe pista de alergat… de două ori. Cei de la Master Cheefs și-au schimbat numele împreună săptămâna trecută.

Minunat. Inamicul meu principal era liderul Găștii de pe Cărarea Galbenă.

Cineva s-a prăbușit la masa de lângă mine.

Cum a fost în lumea viselor, Zxzord? a întrebat Fezzik.

Zxzord își acoperea fața cu brațele.

Am stat toată dimineața pe toaletă și-am scos la cărămizi…

Fezzik a scos din nou sunetul ăla care îmi aducea aminte de Chewbacca.

Aurora și-a dus mâna sub limbă și i-a dat lui Zxzord, fără nicio explicație, o perlă.

•

Pictați ce vă inspiră în lumea reală, a spus liderul cu păr argintiu al echipei Sefiroths în sala de pictură.

Pereții erau acoperiți de picturi hidoase în acuarelă.

Meeki a pictat o armură. Aurora a pictat stele. Soup s-a așezat, ca de obicei, prea aproape de mine și a pictat ceva care arăta ca un puști grăsuț prins într-o minge din Pokemon.

— Sper că nu sunt eu ăla, i-am zis.

Până la sfârșitul cursului, pe perete era agățat și un portret hidos al lui Gravity, în acuarelă.

Moarte animată[17]

25.000 puncte – 3 zile și 4 ore până când o văd pe Gravity

Am fost un erou.

Mi-am ridicat securea în aer și m-am cățărat pe crestele munților. Viscolul îmi biciuia armura în timp ce mă apropiam de un uriaș care scuipa lavă pe oricine încerca să-i fure comoara. Am privit acel demon în ochi, dar el a urlat și m-a ucis. Și nu am fost nici măcar pe jumătate la fel de speriat ca acum, când m-am dus să iau parte la niște întreceri sportive neoficiale cu câțiva oameni dependenți de jocuri video.

Inima îmi bubuia atât de tare în piept că nu mai puteam gândi, în timp ce eu și echipa mea ne târâm pe poteca nisipoasă care ducea la Coloseum. Simțeam aceeași teroare pe care o simțisem de o mie de ori în liceu. Corpul meu urma să fie agresat… de chestii sănătoase.

Deasupra deșertului, norii erau purtați de vânt prin fața soarelui, făcând nisipul să fie pentru un moment gri mat, apoi de un auriu strălucitor. *O, Doamne sfinte, fă-mă să câștig aurul acesta.*

— În regulă, Miles, a spus Soup în timp ce mergeam. Ține minte, inspiră mai adânc, expiră mai ușor, ține brațele mai încordate și bărbia în jos.

L-am ignorat și m-am concentrat să nu vomit din nou, până când m-a bătut pe umăr.

— Colosseumul, a spus Soup arătând în față cu degetul. Un gard metalic se întindea în jurul unei întinderi de nisip fără denivelări, unde erau câteva terenuri de sport și un teren cu gazon artificial. Era ca și când o tornadă strânsese lucrurile care îmi plăceau cel mai puțin din lumea asta și le măturase pe toate până aici, în mijlocul deșertului. Dumnezeule, aveam nevoie de un Red Bull.

— Mergeți să vă faceți încălzirea, Fury Burds! a strigat Fezzik spre noi.

Meeki, Aurora și Soup s-au îndepărtat, în timp ce eu încercam să mă orientez în spațiu. Cei de la Sefiroths se aflau pe o jumătate a terenului de baschet, cu un aer stingher. Băteau mingea aiurea, se împiedicau fără să aibă de ce sau încercau să-și atingă picioarele și nu le nimereau.

Cei de la Master Cheefs erau de cealaltă parte a terenului, părând mai curajoși. Sperietoarea a ocolit-o pe Dorothy, cu umerii ei lați, și pe Leu, cu șuvițele lui groase fluturând în vânt. A driblat până la picioarele lungi ale Omului de Tinichea, apoi a înscris lejer, de parcă ar fi fost programat.

Ca să evit o primire ostilă, am dat ocol terenurilor și am dat de antrenorul musculos și de sfârcurile lui.

— Mă scuzați? am spus eu.

— Da? mi-a răspuns, fără să se uite la mine.

— Ăăă, am putea să jucăm ceva ușor azi?

Acum s-a întors spre mine. M-a privit pe deasupra ochelarilor de soare, de parcă asta ar fi fost o întrebare jalnică până și într-un centru de reabilitare pentru dependenții de jocuri video.

— Eu, ăăă, trebuie să câștig cât mai multe puncte.

Mi-a întors spatele.

— Astăzi e campionatul de baschet.

La naiba. Sperietoarea avea să șteargă cu mine pe jos.

M-am uitat în jur, simțindu-mă neajutorat. În multe jocuri video se ascundeau indicii. Acum aș fi avut nevoie să-mi zboare pe deasupra capului Navi, zâna din *The Legend of Zelda.* O sferă luminoasă cu aripi care putea să indice din aripioare anumite obiecte ca să îmi dau seama ce trebuia să fac.

Didiling-ding-ding-ding-ding!

Mi-am imaginat-o pe propria mea Navi, presărând praf de zâne peste Colosseum. Care

sport mi-ar asigura o reușită senzațională? Zâna a luminat stratul alb de vopsea cu care era trasat un pătrat, împărțit la rândul lui în patru.

Four square.[18]

Poate că nu eram în stare să arunc o minge… dar eram destul de sigur că puteam să blochez una cu corpul meu.

— Pot să joc *Four Square* mai degrabă? l-am întrebat pe antrenor.

— Nu, nu poți. Jocul ăla este pentru cei care au probleme de sănătate.

Navi a zburat înapoi și a început să licărească deasupra umărului meu.

Didiling-ding-ding-ding-ding! Inventează o boală, Miles!

— Ah, ăăă, eu am astm.

— Chiar așa? a întrebat antrenorul, cu un deget în nas.

Am început să respir zgomotos, cât să se audă un șuierat slab.

— Mda. Tatăl meu consideră că am ceva destul de grav, dar e membru al Bisericii Scientologice și nu crede în medicamente. De asta nu am putut să fac rost de o scutire pentru Domnul J.

Antrenorul m-a țintuit cu privirea. Nu puteam să-mi iau ochii de la sfârcurile care îi împungeau tricoul.

— Chiar așa?

Oarecum. Am aprobat din cap.

— Filosofia acestui loc nu e să câștigi concursuri, știi asta, nu?

Didiling-ding-ding-ding-ding! Încearcă să-l amenințe!

— Știu că nu e vorba de victorie aici… am spus eu. Doar că nu aș vrea să am din senin o criză și să mă prăbușesc pe teren, iar Video Horizons să fie implicat într-un proces din cauza asta.

Antrenorul m-a țintuit din nou cu privirea. S-a mai scobit o dată în nas, a ridicat din umeri și a arătat cu degetul spre terenul de Four Square.

— Du-te și ocupă un pătrat.

Am dat din cap, ca și când asta era exact ce mă așteptam să spună, m-am dus la suportul de mingi și am luat una din ele, sperând că e pentru Four Square. Avea o culoare zmeurie, niște adâncituri în formă de steluțe și o siglă ștearsă cu un loc numit Tabăra Soarelui Fericit.

Am bătut-o de câteva ori de pământ. Era o senzație total nefirească. Jocurile video, deși te învață coordonarea mână-ochi, nu te pregătesc pentru sporturi. Să apeși un buton pe o consolă e floare la ureche față de aruncarea unei sfere greoaie prin aer, ținând cont de gravitație, distanță și degetele mele care nu dădeau niciodată drumul mingii când trebuia.

Reabilitarea mea poate că fusese gândită după modelul unui joc video, dar nu dispuneam de luxul de a apăsa pe reload, pentru a încerca un lucru din nou și din nou. De data asta trebuia să mă descurc perfect din prima.

Am ridicat mingea în dreptul feței și am simțit mirosul cauciucului.

— *OK, minge,* am șoptit eu. *Trebuie să mă asculți cu mare atenție. Întreaga mea viață sentimentală se agață de jocul ăsta. Așa că atunci când ajungi la mine, vreau să fii la fel de ușoară și de finuță ca puful unei păpădii. Dar atunci când te lovesc, vreau să țâșnești din pumnul meu ca un meteorit.*

— Cu cine vorbești?

M-am întors și am dat de Soup, care stătea din nou lipit de mine.

— OK, am o regulă nouă, am spus eu. Dacă pot să simt cum respiri, atunci stai prea apro…

M-a izbit brusc un gând.

— Ai vreo problemă medicală nedeclarată?

— Ha?

— Nu contează. Vrei să joci Four Square?

— Dacă joci și tu!

— Perfect.

L-am strâns de umărul lui micuț.

— Ascultă, amice, prietene, frate, tovarășe, am nevoie să mă lași pe mine să câștig.

A strâmbat din nas.

— Adică să nu câștig eu și să te las pe tine?

— Da.

— Bine! a răspuns el imediat și a sărit în pătratul lui.

— Mersi mu… OK, *hopa.* Stai după linie. Nu trebuie să stai așa aproape.

— Mai avem nevoie de doi oameni, a spus Soup, uitându-se la pătratele goale.

Am căutat cu privirea prin Arenă.

— Du-te și roagă-l pe puștiul ăla, am spus eu, arătând spre un țânc de la Sefiroths care mergea fără să-și miște mâinile. *Și pe ăla*!

Am arătat spre altul care stătea întins pe asfalt, cu burta ieșindu-i în afara tricoului.

Soup i-a adus.

— Miles, m-am prezentat eu noilor jucători, încercând să par intimidant.

— Devastator, a spus puștiul cu brațele imobile, pe un ton strident.

— Sir Arthurius, a spus cel grăsuț, frecându-și mâinile una de alta, agitat. Până și în *Final Fantasy* trebuie să te bagi la un joc cu mingea, așa-i?

Erau perfecți.

— Pot să fiu eu comentatorul? a întrebat Soup.

— Dacă vorbești în barbă, i-am răspuns eu.

M-am lăsat *foarte în jos,* acoperindu-mi pătratul. Eram un zid. Eram un scut din *Halo.* Eram racheta micuță din *Galaga.* Puteam opri și un câmp de asteroizi.

Jocul a început.

De fiecare dată când Devastatorul sau Sir Arthurius aruncau mingea în direcția mea, o dădeam mai departe spre Soup, care o lăsa să treacă pe lângă el.

— Punct! am strigat.

Soup nici nu trebuia să mă ajute prea mult. Devastatorul nu nimerea deloc mingea cu brațele lui ciudate, iar Sir Arthurius încerca să lovească mingea cu atâta putere încât sărea și el în față odată cu ea, lăsând în spate suficient loc cât s-o arunc eu înapoi ca pe o rachetă de culoarea zmeurei.

— Punct!

La întâlnire, o să-i pot povesti lui Gravity cum am câștigat în mod eroic o competiție sportivă în răstimpul în care nu ne-am mai văzut. Doar că n-o să-i dau prea multe amănunte.

— *Punct!*

Devastatorul continua să fie neîndemânatic. Sir Arthurius transpira. Soup nu se străduia deloc. Iar eu continuam să câștig.

Până când s-a auzit un fluier.

— Toți jucătorii pe terenul de Four Square! a strigat antrenorul.

Am înghețat în timp ce echipele Master Cheefs, Sefiroths și Fury Burds s-au adunat în jurul nostru ca o furtună amenințătoare.

Cu un picior încă în pătratul desenat pe teren, m-am întors spre el.

— Ăăă, am crezut că ați spus că jocul ăsta este doar pentru copiii cu probleme de sănătate.

Antrenorul a ridicat din umeri.

— Poate că și ei au astm.

M-am uitat la cei de la Master Cheefs, transpirați leoarcă de la jocul de baschet. Dorothy a scuipat, Omul de Tinichea și-a trosnit degetele, Leul și-a legat șuvițele groase într-o coadă, iar Sperietoarea mi-a trimis o bezea prin aer. Încrederea mea de sine a dispărut în albastrul cerului. Antrenorul m-a bătut ușor pe spate și mi-a șoptit:

— *Crezi că îți dădeam puncte fără să muncești pentru ele?* Fluierul lui mi-a spart timpanul și m-am întors în pătratul meu.

— Schimbăm campionatul de astăzi pentru că unul dintre jucătorii noștri are astm.

— *Jalnic,* a spus Sperietoarea.

Soup m-a atins ușor pe șold.

— Miles? Ai astm? Vrei să-ți aduc niște apă?

— Nu.

— Bine, dacă leșini, pot să-ți fac respirație gură la…

— Nu-ți termina propoziția, Soup.

— OK.

Sperietoarea s-a îndreptat spre Sir Arthurius.

— Dă-te de acolo puțin.

Puștiul s-a supus fericit, iar Sperietoarea s-a dus în pătratul lui.

— Te superi dacă mă bag și eu? l-a întrebat Dorothy pe Devastator, strângându-l de mână.

— Deloc, a spus el și a plecat, cu brațele țepene pe lângă corp.

Omul de Tinichea m-a plesnit peste braț.

— Mișcă-te.

M-am uitat urât la toți cei 192 de centimetri ai lui.

— Nu.

Omul de Tinichea părea confuz. Ca și când nimeni nu i-ar mai fi spus așa ceva până atunci. S-a uitat la antrenor, apoi la mine, ofticat, după care s-a retras la loc în spatele liniei.

— Careul meu, a mârâit Leul spre Soup.

Soup a strâns mingea la piept. S-a uitat la mine, apoi la fața roșie a Leului.

— Nu.

Am zâmbit și am decis să-l las pe Soup să stea lângă mine la următoarea întrunire.

Antrenorul și-a dus fluierul la buze.

— Campionatul va începe…

— De fapt… l-am întrerupt eu, ridicând mâna. Am început deja. Eu am unsprezece puncte.

A pufnit.

— La Four Square nu se câștigă puncte.

Și a fluierat din nou.

— Ce jucăm? a întrebat Sperietoarea, smulgând mingea din mâinile lui Soup și începând s-o învârtă între ale lui. Stația de Autobuz? Petrecere cu Ceai?

În jurul Lumii? Atacul Rechinului? Eu zic să-l jucăm pe ultimul.

Atacul Rechinului părea să implice sânge. Petrecerea cu Ceai nu suna prea rău. Eram pe punctul de a spune asta când Sperietoarea a ridicat mingea în aer și un pumn amenințător în spatele ei.

— N-aveți voie să vă prefaceți. N-aveți voie să aruncați mingea aiurea. Ne-am înțeles?

Aveam un ghem enorm în stomac. Nu, ne-am înțeles. Îmi trebuia o oarecare experiență la sporturi. Trebuia să fi intrat în echipa de baschet, nu în aliațele din jocurile video. Trebuia să fi băut un RedBull. Trebuia să *câștig*.

Soup a ridicat mâna.

— Cum se joacă?

Sperietoarea a oftat și a lăsat mingea să cadă pe teren.

— Patru pătrate.

A arătat spre cifrele romane din colțurile fiecărui cadran.

— Dacă e cineva eliminat, toată lumea trebuie să dea un tur către pătratul cu numărul I. Câștigă persoana care stă cel mai mult în acel pătrat. Nu știu de ce n-ați învățat cum să jucați, dar acum asta e.

La naiba. Sperietoarea era pe pătratul I. Eu pe III. Trebuia să câștig două runde doar ca să am *o șansă* să punctez.

Sperietoarea a răsucit mingea.

Puteți să lăsați mingea să se lovească de pământ o singură dată, după care trebuie s-o aruncați în alt pătrat. Continuăm așa până când greșește cineva. Adică așa.

Sperietoarea a lăsat mingea din mână, a lăsat-o să sară o dată, apoi a aruncat-o în pătratul meu. Mi-am îndoit genunchii prea târziu, în timp ce mingea îmi zbura printre picioare. Mulțimea a început să râdă în timp ce mingea îi era aruncată înapoi Sperietorii.

— Ești praf! a strigat Leul pe ascuns, având palma în dreptul gurii.

De ce mă urăști? aș fi vrut să întreb Sperietoarea. În schimb, am rămas acolo nemișcat, ca un idiot.

— În regulă? a întrebat Sperietoarea.

— În regulă, a spus Soup.

— Cei de la Cheefs primesc un handicap, a spus antrenorul. 15 secunde în minus pentru fiecare minut petrecut în pătratul de unde se servește. Cei de la Sefiroths primesc plus 15.

Măcar nu eram la Master Cheefs.

— Patruzeci și cinci de minute, a strigat antrenorul și a ridicat un cronometru.

Pe tine te scot primul din joc, a spus Sperietoarea, arătând spre mine.

— De fapt… nu, am răspuns eu. Nu faci asta.

Gâtul lui era acoperit de *mușcături,* negre ca niște afine. *El* nu trebuia să-și facă griji că nu ajunge joi la întâlnire. A început să bată o briză dinspre est, suflând nisip peste teren. Am închis ochii. Dacă am avut parte de un miracol la o spălătorie, puteam să am parte de unul și pe un teren de Four Square. Mingea aia se va supune forței mele Gravitaționale.

M-am lăsat din nou în jos, legănându-mi brațele între picioare ca o gorilă.

S-a întâmplat în câteva secunde. Sperietoarea a aruncat mingea în aer și a aruncat-o ușor în pătratul lui Dorothy. Dorothy și-a strâns pumnii și a izbit-o cât de tare a putut în pătratul lui Soup. Soup s-a aruncat pe jos și *abia* a reușit să o arunce ușor în pătratul meu. Asta mi-a dat destul timp să… îi arunc stângaci mingea înapoi lui Dorothy.

Cred că ea a fost cea care i-a făcut toate acele mușcături Sperietorii, pentru că a trimis mingea în pătratul lui cu o finețe incredibilă. Iar Sperietoarea, păi, a făcut exact ce a spus că va face. A așteptat până când mingea a sărit câțiva centimetri de pe

pământ, apoi a înfipt-o în cadranul în care stăteam eu.

Am plonjat. Brațul meu a lovit. Degetele mele au atins ușor cauciucul.

Am ratat.

Fluierul mi-a spart iar timpanul, iar antrenorul mi-a făcut semn să ies din joc.

— Afarăăă, a strigat din nou Leul.

Dorothy a bătut palma cu Sperietoarea.

Am ieșit de pe teren amețit. Meeki ținea oul nostru și până și acesta părea dezamăgit de tatăl lui. Asta a fost. Două sute cincizeci *de mii* de puncte aruncate pe fereastră. Nu ajunsesem nici măcar pe locul al treilea, pentru care aș fi câștigat minimumul de puncte ca să pot ieși de aici până joi. *Game over.* Fără întâlniri pentru mine.

Am început mersul rușinii înapoi spre Video Horizons.

Fluierul m-a asurzit încă o dată.

— Hei, nătângule.

M-am întors. Antrenorul arăta spre colțul pătratului IV, de unde începea o coadă de jucători care se întindea în jurul terenului.

— Nu ieși de tot din joc. Doar te așezi înapoi la coadă.

— Ah! am exclamat, grăbindu-mă înapoi. Am înțeles, scuze. Nu știam cum… OK.

Soup s-a mutat pe pătratul alăturat, în locul meu, iar
Meeki i-a dat Aurorei atrocitatea aia de ou și a fugit spre pătratul IV.

— E prea drăguță ca să joace! a strigat Leul, sarcastic.
Omul de Tinichea a început să chicotească, cu palma în dreptul gurii.

Fezzik s-a uitat urât la antrenor, așteptându-l să facă ceva în legătură cu asta. Nu a făcut.

Erau șase jucători în fața mea la coadă. În mod normal, aș fi fost încântat de locul pe care-l ocupam. Nu și de data asta. O să dureze o veșnicie

până să reintru în joc. Soarta îmi putea fi decisă cu mult înainte de asta, fără contribuția mea.

Aurora stătea la marginea terenului, legănându-și oul de parcă ar fi fost un copil adevărat.

— Tu de ce nu joci? am întrebat-o.

— Degetele, a spus ea, arătându-mi rănile pe care le avea pe mână.

— Ah. Da.

Chiar era păcat că nu juca. Credeam că măcar pe ea aș fi putut să o bat la Four Square.

De pe teren, Soup se uita la mine de parcă îmi aruncase peștișorul auriu în canalizare, fiindcă nu reușise să mă facă să rămân în joc.

— *Îmi pare rău,* mi-a transmis el mișcându-și buzele, fără sunet.

— *Rămâi în joc,* i-am răspuns eu în același fel.

Părea derutat.

— *Rămâi în joc!*

A trebuit să-i transmit prin semne. Soup sigur știa cum să asculte de cineva. Nu am văzut în viața mea un puști atât de stresat. De fiecare dată când lovea mingea își încleșta dinții de parcă ar fi fost la terapie cu electroșocuri. Sunt destul de sigur că nici n-a clipit timp de șapte minute.

Meeki, între timp, era de neoprit. Părea aproape plictisită, aruncând mingea în celelalte careuri de parcă ar fi fost o pasăre din desene animate care voia să-i cânte. A scos-o pe Dorothy din joc, iar ea și Soup s-au mutat pe pătratele III și II. În timp ce îmi târâm speriat picioarele, avansând spre teren, toți jucătorii care intrau pe pătratul IV, inclusiv Omul de Tinichea și Leul, erau doborâți de forța lui *meekillyoulongtime.*

— Meeki Distrugătoarea! a strigat Fezzik, apoi i-a zâmbit liderului cu părul argintiu de la Sefiroths.

Antrenorul și-a verificat cronometrul.

— Sperietoarea e pe locul întâi, cu unsprezece minute. Cu handicap cu tot.

Era rândul meu din nou. Eram Sperietoarea, Soup, Meeki și cu mine – pătratele I-IV. Trebuia

să-i iau locul Sperietorii în pătratul I, apoi să rămân acolo până la *sfârșitul* campionatului. Venise vremea să fiu agresiv. Nu conta cât era de jos. Cât de rapidă. Trebuia să lovesc mingea aia cu fiecare părticică din ființa mea care voia să o vadă din nou pe Gravity.

Jocul a început. Soarta mea zbura printre noi, ca un fulger de culoarea zmeurei. Eu eram Riu, respingând eroic fiecare minge care se apropia de mine. Soup era Dhalsim, cu membrele lui elastice. Meeki era E. Honda, amețitor de rapidă. Iar Sperietoarea folosea aceeași mișcare la nesfârșit, ca atacul de doi bani cu electricitate al Blankăi. Era frustrant, dar acum i-am descoperit trucul. În jos și spre stânga. De fiecare dată.

Într-un final, Soup a căzut. Totuși, nici că putea să fie mai fericit fiindcă asta însemna că eu mergeam în careul III.

Antrenorul a suflat în fluier.

— Mai sunt douăzeci și patru de minute! Sperietoarea e la conducere, cu douăzeci și unu!

Mai erau numai două minute până când Sperietoarea lua aurul. Fiecare fibră din ființa mea era electrizată de o panică incredibilă. Urma să pierd. Știam că urma să pierd.

S-a auzit fluierul, Sperietoarea a aruncat mingea în aer și am început din nou. În mulțime, Soup a început să comenteze meciul.

— Sperietoarea o aruncă spre Meeki! Meeki i-o trimite înapoi! Sperietoarea o trimite cu putere spre Miles, iar Miles o trimite într-un mod *devastator* spre… un tip pe care nu-l știu. Tipul o ratează! Bum, explodează dinamita!

Din nou, fluierul s-a auzit strident.

— Închide gura, puștiule, i-a spus antrenorul lui Soup. Nimeni nu vrea să audă asta.

Soup și-a vârât privirea în pământ.

Fezzik l-a bătut ușor pe umărul mic și trist.

— Ăăă, aș putea vorbi puțin cu dumneavoastră în privat?

Cei doi s-au îndepărtat de teren și au mers spre marginea Colloseumului, unde jucătorii nu le puteau auzi conversația. *Fă-l praf, Fezzik,* m-am gândit eu.

În timp ce Sperietoarea învârtea mingea pe un deget, Soup și-a dus mâinile la gură.

— *Psst, Meeki,* a șoptit el *mult* prea tare. *Lasă-l pe Miles. Să câștige.*

Sperietoarea a lăsat mingea să cadă.

— Ce mama dracului e asta?

Am clătinat subtil din cap și am încercat să-i comunic pericolul lui Soup din priviri.

Sperietoarea se holba la mine și arăta cu degetul spre Meeki.

— Te aliezi cu Marele Zid Chinezesc?

Meeki a rămas cu gura căscată. Leul și-a dus un pumn la gură ca să-și oprească un hohot de râs.

— Bunicii ei sunt din Vietnam, a zis Soup.

— Nici că-mi pasă, a spus Sperietoarea. Trișați.

— Nu, nu trișăm, am spus eu.

Meeki încă era cu gura căscată.

— Mă rog, a spus Sperietoarea. Oricum câștig meciul ăsta. Rânjetul de pe fața lui mi-a întors stomacul pe dos. Nu putea spune așa ceva și să și câștige. Eu ar trebui să câștig. Tipul ăsta stă între mine și întâlnirea mea, ca și când ar fi ști de ea. Ca și când ar simți cum mi se frânge inima.

Nu voiam ca furia mea să mă facă să joc prost, așa că am canalizat-o în mâini și am ridicat mingea. Răzbunarea mea o să fie să bat Sperietoarea la Four Square…

Dar apoi, în loc să fac asta, l-am lovit cu mingea în față. Mă așteptam să se ferească și să prindă mingea. Mă așteptam să îl fac să se dea câțiva pași în spate și să regrete că s-a pus cu mine. Dar nu mă așteptam ca mingea să-i zdrobească nasul și să-l umple de sânge pe tricoul alb de gangster.

Sperietoarea și-a acoperit fața cu palmele și s-a aplecat în față.

— La dracu'!

— O, Doamne, am spus, apropiindu-mă să-l ajut. Îmi pare *atât* de rău. Îmi pare *atât* de rău.

— L-am făcut praf! a zis Soup și și-a ridicat mâna în dreptul feței mele.

Nu am bătut palma cu el.

— Domnule antrenor! a strigat Leul.

O, Doamne. Ce făcusem? Tocmai am pierdut jocul și am aruncat pe geam orice punct câștigat până acum.

Leul tot încerca să-i atragă atenția antrenorului, ridicând mâinile și arătând spre mine, dar Sperietoarea l-a prins de mână și i-a coborât-o. S-a prins cu degetele de nas și i-a aruncat o privire Leului. Apoi a scuipat niște sânge pe jos.

— Hei! Miles! a țipat Soup, încă așteptând să bat palma cu el. Ai apărat onoarea lui Meeki!

Tot nu am bătut palma cu el.

— Sperietoare, nu voiam să…

Meeki m-a împins. *Cu toată puterea.* M-a împuns cu degetul în piept și mi-a țipat în față:

— Nimeni nu pune prințesa în castel!

— Ha? am zis.

L-a luat de guler pe Sperietoare și l-a lovit în dinți. El a căzut pe teren ca o păpușă de cârpă. Fluierul s-a auzit de la depărtare, în timp ce Fezzik și antrenorul veneau în fugă spre noi. M-am dat rapid un pas înapoi, până în spatele lui Soup, în timp ce Fezzik o ținea imobilizată pe Meeki, iar antrenorul ajuta Sperietoarea să se ridice.

Fezzik a clătinat din cap.

— Veniți cu mine, oameni buni!

— Mi-a spus Marele Zid Chinezesc! a țipat Meeki.

I-a dus pe Meeki și pe Sperietoare la Video Horizons… lăsându-mă pe mine pe terenul de Four Square. Antrenorul a suflat în fluier.

— Descalificare dublă. Meeki și Sperietoarea.

Apoi s-a uitat la mine și a arătat înspre careul din care se execută serva.

— Să continuăm!

Am făcut un pas în față, am luat mingea și am încercat să o rotesc puțin, într-un mod stângaci, în timp ce trei jucători noi intrau în careurile II, III și IV.

Șansele mele de-a câștiga sporiseră *dramatic.*

Cei mai buni doi jucători au fost descalificați.

Soup era alături de mine, gata să-mi sară în ajutor.

Timpul celor de la Master Cheefs pe teren era înjumătățit.

Am aruncat mingea în aer și…

AM CÂȘTIGAT BRONZUL!

Într-o competiție sportivă!

Antrenorul a pufnit și mi-a ștampilat pergamentul în silă.

+ 150.000

Puncte de supraviețuire[{19}]

175.000 puncte – 3 zile și 2 ore până când o văd pe Gravity

La ora cinci fix, un cufundar a scos un sunet plângăreț, iar eu și Soup ne-am întors triumfători la Video Horizons pentru terapia de grup.

Când am ajuns, Cuibul era scăldat în întuneric. Luminile erau stinse și jaluzelele trase.

M-am oprit în tocul ușii. Soup a aruncat o privire pe sub brațul meu.

— Bine ați venit, s-a auzit vocea lui Fezzik din întuneric. Intrați în cerc.

Am înaintat cu grijă, încercând să pipăi obiectele din fața mea. Soup m-a urmărit, cu mâna pe spatele meu. Eram prea epuizat ca să-l mai dau la o parte. M-am lovit cu genunchiul de un scaun. Am scrâșnit din dinți, am ocolit cu grijă scaunul și m-am așezat.

Soup s-a așezat lângă mine și s-a apropiat să-mi șoptească ceva.

— Miles, de ce i-ai spart nasul Sperietorii pentru Meeki?

— Șșșt! i-am răspuns, privind spre silueta gigantică a lui Fezzik.

În întuneric nu-mi puteam da seama la cine se uita.

— *Îți* place *de ea?* a șoptit Soup.

— E *lesbiană.*

Nu i-am spus că nici măcar nu mă gândeam la Meeki când am aruncat mingea în fața Sperietorii. Mă gândeam doar că voiam să câștig jocul. Dar m-am simțit ca un erou, spărgându-i nasul unui nenorocit care chiar o merita. Sentimentul a durat doar o secundă din păcate, până când
Soup a decis că i-am luat apărarea lui Meeki, iar ea s-a gândit că mai bine se apără singură.

Părul alb al Aurorei s-a apropiat plutind fantomatic prin întuneric și a intrat în cerc. Zxzord

ațipise pe unul dintre paturi.

Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul și atunci am văzut-o pe Meeki stând pe scaunul din fața mea, cu brațele încrucișate la piept. Am înghițit în sec.

Ce se întâmplase în biroul domnului J? I-a spus ce am făcut? Dacă lipsa de sportivitate te făcea să pierzi o mie de puncte, când spărgeai nasul cuiva câte puncte pierdeai?

— Suntem gata să începem?

Nu i-a răspuns nimeni.

Știam doar că dacă vina pentru nasul plin de sânge al
Sperietorii pica numai pe Meeki, atunci aș fi putut păstra punctele pe care le câștigasem la Four Square. Asta însemna că mai aveam nevoie doar de două medalii de aur și una de argint la competițiile care au rămas.

Pff. *Doar atât.*

S-a auzit un click și o lanternă i-a luminat fața enormă și palidă a lui Fezzik. Avea gura deschisă. A început să vorbească, pe un ton sinistru:

— Un *gamer* din China își taie propria mână ca să nu mai joace jocuri video. Un *gamer* din America își calcă tatăl cu mașina pentru că îi confiscase copia jocului *Halo.* Un *gamer* din Suedia sună la poliție să anunțe o amenințare teroristă în desfășurare în casa unui adversar la *StarCraft,* apoi privește pe camera web cum echipa SWAT o împușcă pe sora mai mică a adversarului în piept.

Capul plutitor al lui Fezzik s-a uitat mai întâi în stânga, apoi în dreapta.

— A venit momentul… Poveștilor despre jocuri video… din criptă!

Puteam să simt cum Meeki își dădea ochii peste cap.

— Fury Burds, a spus Fezzik, jocurile video cauzează violență?

Tăcere.

Toată lumea din cerc, în afara lui Fezzik, mă văzuse lovindu-l cu mingea în față pe Sperietoare. Dar nimeni nu spunea nimic. Tăcerea lui Soup era justificată. Era legat irațional de mine, fiindcă semănăm cu fratele lui mai mare, cel abuziv și decedat. Țineam locul răpitorului care-i provocase sindromul Stockholm. Dar Aurora? Și de ce a vrut Meeki să ia toată vina asupra ei?

— Nu cred, a răspuns Aurora.

— Perfect, a spus Fezzik.

M-am încordat în timp ce el îi înmâna lanterna. *Te rog nu mă da de gol, Aurora.*

Aurora a îndreptat lanterna în sus, iar umbrele au început să-i joace pe față.

— Iubitul meu se enervează uneori foarte tare. Dar nu cred că din cauza jocurilor. El spune că-l fac să mai elimine din tensiune.

— Și tu ce spui? a întrebat Fezzik.

— De obicei, nimic, a răspuns Aurora.

— Vreau să spun, ce părere ai despre violența din jocurile video?

— Păi… a spus ea. Nu a dat niciodată în mine sau ceva de genul ăsta.

— Ai crezut vreodată că era pe punctul să dea în tine?

Aurora și-a privit degetele și a ridicat din umeri.

— Faptul că nu te lovește îți e de ajuns să-l consideri un iubit de treabă? a continuat Fezzik.

Ea a ridicat din nou din umeri și i-a dat lanterna înapoi.

— Mulțumesc că ai împărtășit asta cu noi, Aurora. Pergamentul?

Ea i-a dat pergamentul, iar Fezzik l-a ștampilat.

Stai, primim puncte ca să spunem prostii evidente?

— Jocurile video sigur nu provoacă violență, am spus eu.

— Miles! a spus Fezzik. Excelent. De ce nu?

Mi-a dat lanterna. Avusesem discuția asta cu tata de mii de ori. Acum măcar puteam câștiga puncte

de pe urma ei.

— Păi, corel…

— Pune-o sub bărbie, a spus el, arătând spre lanternă.

M-am străduit să nu par atât de enervat precum eram și am îndreptat lanterna spre bărbie.

— Corelarea nu înseamnă automat cauzalitate. Dacă jocurile video îi făceau pe oameni să devină violenți, atunci Japonia ar fi fost țara cu cel mai ridicat grad de violență din lume. Și nu e, deci…

Am încercat să-i dau lanterna înapoi ca să-mi primesc punctele, dar Fezzik m-a întrebat:

— Nu crezi că, în unele cazuri, jocurile video pot provoca un comportament violent?

Am înghețat. Știa ce se întâmplase pe terenul de Four Square? A văzut? încerca, într-un mod subtil, să mă facă să recunosc? Știu că, pe mine, jocurile video nu m-au făcut violent. Nesimțiții m-au făcut să vreau să arunc cu mingi în ei. Totuși, acum era musai să abat atenția oamenilor de la mine.

— Ăăă, violența e ceva natural, am spus eu. Apare în momentul în care te simți amenințat.

M-am uitat la Meeki.

— Ca atunci când cineva îți spune ceva insultător…

— Sau ceva rasist, m-a întrerupt ea.

— Sau asta, am spus eu. Ceva foarte rasist… te face să izbucnești. Asta nu are nicio legătură cu jocurile video.

I-am dat lanterna și pergamentul lui Fezzik. În timp ce mi-l ștampila, m-am uitat la Meeki. Avea privirea în pământ. M-am tot uitat la ea până și-a ridicat privirea. I-am zâmbit. S-a încruntat.

Nu puteam s-o mulțumesc.

— Altcineva? a întrebat Fezzik.

Soup a ridicat mâna și a luat lanterna.

— O dată, când jucam *Super Mario 64,* am luat un… un pinguin nevinovat… și… l-am aruncat de pe o platformă suspendată.

Avea în ochi o sclipire aurie în lumina lanternei.

— Uneori, îl văd în vise… căzând la nesfârșit.

— Mulțumim că ai împărtășit asta cu noi, Soup, a spus Fezzik, luând lanterna înapoi. Cine de aici a auzit de efectul *Tetris*?

Aurora a ridicat mâna.

— Adică faptul că după ce joci prea mult *Tetris* vezi cuburi plutind când închizi ochii?

— Da, a spus Fezzik. Tiparul acesta se poate aplica în orice moment al activității unui om, de exemplu când îți aranjezi cumpărăturile pe rafturi. Și efectul nu se referă numai la jocul de *Tetris.* Dacă te joci prea multe jocuri video, începi să vezi părți din ele peste tot. Și nu doar ca efect vizual. Se pot transforma și în strategii de a reuși în viață.

Era întuneric, așa că m-am strâmbat nestingherit. Mi-am dat seama unde voia să bată. Am jucat o grămadă de jocuri video, dar nu mi-a venit niciodată să-mi decapitez mama vitregă când începea să-mi numere caloriile de la micul dejun.

— În majoritatea jocurilor, ai o singură opțiune, a spus Fezzik. Acea opțiune e violența. Apeși un buton ca să împuști, să înjunghii, să dai un pumn, să dai un șut sau să ții oamenii în cap cu luneta. Eu vreau să vă întreb dacă vouă vi se pare că acest comportament are vreo legătură cu lumea reală.

— De ce se enervează toată lumea din cauza chestiilor ca *Grand Theft Auto* și nimeni nu spune nimic de LEGO? s-a auzit o voce, dinspre paturi. Ai călcat vreodată pe o chestie din aia? Te ia naiba.

— Șșșt, Zxzord, a spus Fezzik. Se presupune că te recuperezi acum.

Aurora a ridicat mâna.

— Nu toate jocurile sunt violente. Mai sunt și jocuri ca *Little Big Planet* sau *Kamatari Damacy* sau…

— *Animal Crossing*! a spus Soup.

— Da, am intervenit eu. *Plants* vs. *Zombies* nu o să mă facă să merg să tai toți trandafirii din oraș.

— E de ajuns cât de violente sunt plantele în lumea reală, oricum, a spus Aurora.

— Așteaptă să ajungă lanterna la tine, Aurora, a spus Fezzik, întinzându-i-o.

Când a ajuns la mine, am simțit nevoia să mai zic ceva.

— Până și jocurile video violente te pot face să empatizezi mai mult. Poate că folosești violența într-un scop nobil.

— Îh, a spus Meeki.

Fezzik și-a îndreptat atenția spre ea.

— Meeki, ai vrea să vorbești despre incidentul de azi, de pe terenul de Four Square?

Mi-am ținut respirația. *Te rog, nu mă da de gol.*

Fezzik a încercat să-i paseze lanterna, dar ea i-a îndepărtat mâna.

— Nu vreau să se uite nimeni în nările mele. O să vă cumpăr tuturor câte o pensetă, apropo.

— În regulă, a spus Fezzik. Vrei să vorbești despre asta fără lanternă?

— Nu, mersi, a spus Meeki.

— O să pierzi o grămadă de puncte pentru lovitura asta. O sută de mii.

Am simțit un nod în gât.

— Ai noroc că n-are nasul rupt, a zis Fezzik. Pedeapsa ar fi putut fi și mai mare.

Meeki părea plictisită de toată discuția.

— Ești aici dintr-un motiv pe care-l știi și tu, a continuat Fezzik, adică din cauza faptului că ți-ai lovit fratele cu o consolă de Wii. Mi se pare un lucru bun că ți-ai luat singură apărarea în fața Sperietorii, dar ar fi trebuit să te gândești mai bine înainte să recurgi la violență fizică.

Ea l-a privit prelung. Doamne, trebuia să pun capăt acestui moment.

— Dacă ai fi mai deschisă, poate aș putea să-l conving pe Domnul J să mai scadă din numărul de puncte pe care le-ai pier…

— Mă bucur că a făcut asta, am spus eu.

Fezzik a dat din cap și mi-a dat lanterna.

— Tipul ăla a fost un nesimțit și a meritat să primească una în față. Nu cred că violența este bună. Dar nici nu cred că Meeki a greșit cu ceva. Se apăra… și cred că asta e ceva foarte tare.

— Da! a spus Soup.

Meeki mi-a aruncat o privire ucigătoare. Fezzik lua lanterna chiar în acel moment și nu a văzut.

— Uneori ai nevoie de un vindecător, a spus el cu fața luminată. Alteori ai nevoie de un luptător. Meeki e luptătoarea noastră.

A îndreptat lanterna către Meeki.

— Dar terenul de Four Square nu este un câmp de luptă.

Am înghițit în sec.

— Exact.

Fezzik a întins mâna spre mine.

— Pergamentul?

— Ah! Sigur. Mersi.

I-am dat pergamentul și el l-a ștampilat iar.

— Miles, îți mai dau cinci mii de puncte bonus pentru spirit de echipă și pentru că ești deschis și vorbești despre sentimentele tale.

— Mulțumesc!

Meeki a pufnit.

— Sunt și alte moduri în care poți să fii violent, fără să lovești lumea, să știi.

— Cum ar fi? a întrebat Fezzik, încercând să-i dea lanterna.

Meeki nu a luat-o.

— Păi să vedem… să te bagi când e rândul altcuiva să vorbească, sau dând vina pe altcineva pentru o greșeală a ta, sau să fii obsedat de o fată pe care abia ai cunoscut-o.

M-am prins cu mâinile de scaun.

— Ce vrei să spui cu asta, Meeki? a întrebat Fezzik.

Nu i-a răspuns.

— În regulă, a continuat el. Trebuie să te duci la Domnul
J pentru penalizare.

O, Doamne, încă nu se dusese. Dacă de-abia aștepta să meargă la Domnul J să-i spună?

Fezzik s-a ridicat și a aprins luminile din Cuib. Am mijit toți ochii, deranjați de neoane.

— Voi, ceilalți, puteți să vă bucurați de o meditație în tăcere până când sunteți chemați la cină.

Soup a strâns toate scaunele. Înainte ca Meeki să iasă din Cuib, am oprit-o, atingând-o pe braț. Trebuia să mă asigur că nu avea să mă dea de gol.

Ea s-a încruntat.

— Mai atinge-mă o dată și o să-mi sacrific și restul punctelor ca să te fac una cu podeaua.

Mi-am lăsat mâna pe lângă corp.

Ea a plecat și a trântit ușa.

L-am simțit pe Soup lângă mine.

— Care e problema ei? am întrebat.

Soup s-a scărpinat în cap.

— Nu știu.

— E supărată că a dorit să fie propria ei eroină?

— Da, probabil!

— Dar stătea pur și simplu și se uita, am spus eu. Cineva trebuia să-i zică ceva ticălosului ăluia.

— Da. *Tu,* a spus Soup zâmbind. Acum poți să-i spui lui
Gravity povestea când tu ai făcut *BAU*! Și Sperietoarea a țipat *Uaaaaah* și a căzut pe teren și *brrrrraaap.*

S-a aruncat dramatic pe jos.

Nu puteam să-i povestesc asta lui Gravity fără să nu-i spun și despre centrul ăsta. Doar dacă îi spuneam că incidentul s-a întâmplat la un colț oarecare de stradă. Am auzit pe cineva spunându-i ceva rasist unei fete și m-am hotărât să intervin…

M-am făcut ghem pe patul meu.

— O să trag un pui de somn. A fost o zi lungă.

— Bine, Miles, a spus Soup. Eu mai lucrez la broderia ta.

— Perfect.

M-am holbat la abțibildurile cu stele și am încercat să mă simt mai bine, având în vedere ce se întâmplase. Am câștigat o medalie de bronz la un sport, eram cu 150.000 de puncte mai aproape de întâlnirea mea și am apărat onoarea unei fete spărgând nasul unui nenorocit… chiar dacă n-a fost intenționat.

Am încercat să mă odihnesc. Nu am reușit.

Nimeni nu închide prințesa în castel!

Ce naiba voia să însemne asta, până la urmă?

Înșelătorii

196.000 puncte – 2 zile și 12 ore până când o văd pe Gravity

În dimineața următoare m-am trezit cu senzația ciudată că cineva îmi așezase un ou pe buric.

Am avut noroc că nu m-am întors pe cealaltă parte, fiindcă progenitura mea și a lui Meeki s-ar fi transformat într-o pată de gălbenuș pe burta mea.

— Ai tu grijă de el azi, a spus Meeki. Dar să nu-ndrăznești să vorbești cu mine sau să te uiți la mine sau ceva de genul ăsta, sau o să fie ultimul copil pe care-l vei avea.

A plecat furtunos mai departe.

— Neaaața.

Nasul lui Soup a apărut la marginea saltelei mele.

— E timpul să te trezești! E marți. Asta înseamnă că mai ai doar două zile ca să ajungi la Gravity!

I-am dat un ghiont în frunte ca să se îndepărteze.

Mă durea tot corpul de la Four Square și de la alergat, așa că mi-a luat destul de mult până am reușit să mă îmbrac. Am băgat porcăria aia de ou într-o șosetă mai lungă, apoi în buzunar.

Cu Sperietoarea și ceilalți jucători de la Master Cheefs plimbându-se pe holuri, cam toată clădirea de la Video Horizons îmi părea un teritoriu inamic. I-am spus lui Soup să-mi fure niște mâncare de zero puncte de la cantină și am mers să mă spăl la dușurile comune cât timp nimeni nu era acolo. Totuși, pentru orice eventualitate, m-am dezbrăcat direct în cabina de duș, mi-am aruncat hainele pe bara perdelei dușului, încercând să țin cu o mână perdeaua lipită de faianță și să mă spăl cu cealaltă.

Voiam să… *mă gândesc* la Gravity, să mă detensionez puțin, dar apoi Soup a sărit alături de mine în duș și a început să fluiere strident coloana

sonoră de la *Super Mario Bros.* M-am îmbrăcat cu grijă în duș, udându-mi pantalonii cei albi, iar după ce am reușit să mă spăl fără să-mi vadă nimeni țâțele de bărbat, am ieșit din duș chiar la fix pentru a-i vedea bărbăția lui Soup.

— Micul dejun! a spus el, arătând spre niște cartofi copți din care ieșeau aburi.

Probele sportive din programul acelei zile includeau antrenamente fără greutăți, Dodgeball cu baloane cu apă și, din nou, Tai Chi. Majoritatea jucătorilor fugiseră afară să se joace cu baloanele cu apă, dar eu voiam să-i evit pe cei de la Master Cheefs. În plus, purtam pantaloni albi și chiloți negri.

Fezzik era instructorul de Tai Chi, iar cursul se ținea în camera cu lumânări, în care flăcările acestora se ridicau și coborau în ritmul unui dragon care tocmai trăgea un pui de somn. Singurii jucători de acolo erau Aurora și, fiindcă eram și eu acolo, Soup. Arăți stupid făcând Tai Chi, dar nu mai stupid decât atunci când te miști în toate părțile la Wii. Am imitat mișcările lui Fezzik, arătând de parcă ne apăram de o hoardă invizibilă de luptători ninja. Aurora o cam lua pe lângă, arătând ca un cearșaf pus la uscat în timpul unei furtuni. Nu-mi dădeam seama dacă eram enervat sau impresionat.

+ 2.000 de puncte

Cursul de muzică era predat de femeia cu părul argintiu, care ne-a dat niște ukulele și ne-a spus să o imităm în timp ce ea cânta „The Bear Went Over the Mountain”[20].

Începeam să nu mai am astâmpăr. Nu câștigam destule puncte la cursurile astea ca să-mi permit să eșuez lamentabil în vreuna dintre competițiile care urmau. Nu îmi conveneau șansele pe care le aveam să câștig vreo medalie în zilele următoare, ce să mai spun de două medalii de aur și una de argint. Competiția de Four Square a fost un noroc chior. Și asta s-a întâmplat *înainte* ca Sperietoarea să mă vrea mort.

Femeia cu părul argintiu a cântat „Hot Cross Buns”[21] la ukulele, deși eu chiar îmi doream să învăț ceva sexy, ceva ce i-aș putea cânta și lui Gravity, poate un flamenco.

•

La cantină mi-am luat niște sfeclă cu o salată de spanac, care făceau o mie de puncte, în timp ce scrutam zona, uitându-mă după inamici. În timp ce mă îndreptam spre masa echipei mele, am observat că Sperietoarea stătea relaxat la masa celor de la Master Cheefs. Avea buza despicată și nasul de un mov amestecat cu galben. Există un moment în jocurile video când avansezi atât de mult că inamicii care la un moment dat puteau să te omoare dintr-o singură lovitură îți par inofensivi, aproape adorabili. Am încercat să nu zâmbesc.

El era așa slăbănog și patetic. De asta îmi era mie frică?

Exact în momentul ăla, Dorothy, Leul și Omul de Tinichea s-au așezat lângă el și mi-au aruncat o privire ucigătoare, iar eu m-am grăbit spre masa mea.

Datorită evoluției lui Soup de la Four Square, l-am lăsat să se așeze lângă mine. A mângâiat oul de care avea grijă la comun cu Aurora, pe care tocmai îl primise.

— O să-l numesc Brioșă.

— Credeam că-l cheamă Megg White, i-am răspuns eu.

— Acum îl cheamă Brioșă.

În spatele nostru, un jucător de la Sefiroths cu haine negre și niște ochelari cu rame groase începuse să improvizeze un cântec rap.

„N-ai cum să învingi deșertul, Ozy.
Gata-s zilele bune, și tu o știi.
Crudul adevăr e că n-ai informații

Dar mergi mai departe
Rămâi ignorant, frate”.

Îh. Rap de tocilari. Rap *hardcore* despre jocuri video.

— Cine e tipul ăla? am întrebat.

— Parappa, a spus Meeki, puțin cam visătoare.

— Dacă nu tace odată, arunc cu tacâmurile după el, am spus eu.

Meeki mi-a aruncat o privire urâtă.

— Ce?

S-a uitat și mai urât.

— Bine, am spus eu. O să arunc ceva mai puțin ascuțit.

— Mă duc să-mi iau o gogoașă, mi-a răspuns ea și a plecat.

Care naiba era problema ei?

Soup își făcea oul să danseze pe tava mea.

— Brioșă ar avea nevoie de niște companieee.

Am mormăit ceva, dar mi-am adus aminte de oul pe care-l aveam în buzunar și l-am pus pe masă.

— Ouăle astea se joacă împreună, a spus Soup.

L-am ignorat și mi-am mâncat salata cu gust de noroi, în timp ce un vânt furios vâjâia pe acoperișul cantinei și făcea luminile să pâlpâie.

O fată despre care mi-am adus aminte că era de la Sefiroths s-a apropiat de masa noastră.

— Bună, a spus ea.

Părul care îi cădea pe umeri și vocea finuță mă făceau să mă gândesc la o salcie plângătoare. Stătea atât de aproape de mine încât vedeam urmele de acnee ascunse sub un strat gros de machiaj.

— Ăăă, bună?

— Voiam doar să trec să-ți mulțumesc.

M-a atins pe umăr și m-am încordat.

— Sperietoarea e un imbecil *desăvârșit.*

Umărul mi s-a mai relaxat puțin.

— Da, este.

Soup a dat din cap.

Frica mea de cei de la Master Cheefs începea ușor să dispară. Dacă aveam niște aliați printre cei de la Sefiroths, aș fi mai protejat. Puteam să mă plimb în siguranță pe coridoare și să fiu mai relaxat la competiții. Chiar dacă Sefiroths nu erau chiar niște războinici.

— Eu sunt Dryad, a spus fata dându-și părul pe spate. Tu ești Miles?

Soup a ridicat o mână între noi.

— Pe mine mă cheamă Soup. Sunt partenerul lui. Suntem o echipă.

— Mișto, a spus Dryad. Aaa, ce drăguț e oul tău.

— Nu al meu e ăla drăguț, i-am spus. Al meu e ăla mai strâmb.

— Despre el vorbeam. Îmi dai voie?

— Sigur, i-am răspuns eu și i-am dat oribilitatea.

— Ce drăguuuț, a spus ea, mângâindu-l acolo unde se presupunea că îi e capul.

Oul i-a alunecat din mâini. Mi-am întins mâna rapid ca să-l prind, dar degetele mele de gelatină n-au făcut mare treabă, iar progenitura mea și a lui Meeki s-a făcut țăndări pe podea.

Dryad și-a dus mâinile la gură.

— O, *nu*. Îmi pare atât de rău.

— Ăăă…

M-am uitat în ochii desenați pe coaja oului spart. Dacă pierdeam zece mii de puncte pe zi, aș fi rămas *cu siguranță* în urmă.

Meeki își cumpăra o gogoașă. Ce ar fi fost în stare să-mi facă?

Am simțit respirația lui Dryad în ureche.

— Crezi că ești șmecher dacă spargi nasul cuiva?

M-am dat înapoi.

— Ce?

M-am speriat de cât de intens mă fixa cu privirea. Am scuturat din cap.

— Nu eu i l-am spart.

— Da, a spus Soup. Sperietoarea a numit-o pe Meeki Marele Zid Chinezesc.

Lui Dryad i se zbătea un ochi în timp ce își îndrepta spatele.

— Nu a zis asta.

— Ba da! a spus Soup.

POC! Dryad i-a strivit oul lui Soup cu pumnul, stropindu-ne pe amândoi cu gălbenuș, apoi a ieșit în fugă din cantină.

Soup a rămas împietrit din cauza șocului. Am văzut Sperietoarea strecurându-se afară din cantină, după Dryad.

Ce laș. Nu putea nici măcar să spargă un ou de unul singur. Oare *Dryad* era cea care îi făcuse Sperietorii *mușcături* pe gât? Sau Dorothy? Sau amândouă? Câte femei avea? Exista pe aici ceva gen familia Manson?

Soup a lăsat să-i scape un scâncet. Își mușca buza de jos, încercând să nu plângă, în timp ce strângea bucățelele împrăștiate ale cojii de ou. M-am gândit să mă duc și să-i spun lui Fezzik, care era în spatele locului de unde se lua mâncarea, dar ar fi putut să mă întrebe de ce ar face Dryad asta și așa aș arunca 100.000 de puncte pe fereastră.

Aurora și Meeki s-au întors la masă și au văzut ouăle sparte. Meeki a rămas cu gura căscată, exact ca pe terenul de Four Square.

Am ridicat mâinile în aer, în semn de neputință.

— Nu a fost vina mea. Fata aia de la Sefiroths care seamănă cu o salcie plângătoare a venit aici și le-a spart cu pumnul.

Meeki nu a spus nimic, doar și-a păstrat aceeași expresie enervant de șocată pe față. Soup s-a mai smiorcăit puțin.

— Oh, haideți… am spus eu. Nu e plăcut să pierzi puncte, dar sunt doar niște ouă, fraților.

Dacă avea cineva dreptul să fie supărat, acela eram eu. Nimeni altcineva n-avea o întâlnire la care trebuia să ajungă.

Aurora a luat de pe masă o bucățică de coajă și s-a holbat la ea, cu ochii de mărimea unor antene de satelit.

— Copiii ăștia cresc atât de repede…

Întrebări de baraj

201.000 puncte – 2 zile și 4 ore până când o văd pe Gravity

La cursul despre lucruri utile în viața de zi cu zi, am cules nenorocitul de spanac pe care urma să-l mănânc în acea seară, iar Soup a curățat grădina ca un gnom din *Harvest Moon,* mângâind roșiile de parcă ar fi fost niște capete micuțe și spunând lucruri precum „Coaceți-vă, micuțele mele" sau „Te-ai făcut așa mare!"

Într-un final, s-a auzit glasul unui canar și ne-am întors la Cuib pentru un mini-concurs. Ca de obicei, Zxzord adormise pe unul dintre paturi. Eram puțin invidios pe el fiindcă putea să se relaxeze toată ziua în pat… mai puțin când era în sevraj de la heroină, desigur, deși mă îndoiam că e real.

Am intrat în cerc, lângă Meeki, care s-a ridicat imediat și s-a așezat în partea opusă. Bine. Dacă nu voia să-mi cer scuze, nici nu aveam s-o fac.

— Bine ați venit, aventurieri! a spus Fezzik. Astăzi vă veți testa calitățile de vrăjitori.

Soup a bătut din palme de câteva ori.

— Uraaa.

Fezzik a ridicat o minge de ping-pong care fusese vopsită în mov.

— Fury Burds, a spus el, misiunea voastră este să ghidați această sferă magică din Cuib până la Hub, în Cutia Destinului.

Ne-am holbat la el.

— N-aveți de gând să spuneți „Ah, ce ușor e" și să încercați să o cărați până la Hub?

— Bănuim și noi că e o chichiță, a spus Meeki.

— Ha. Chiar *este* o chichiță, a spus Fezzik.

A aruncat-o în sus și a prins-o la loc.

— Nu puteți atinge sfera. Iar sfera nu poate atinge podeaua. Și nu, nu puteți pur și simplu să

luați un șervețel ca s-o înveliți în ceva. Sfera nu poate atinge nimic din ce intră în contact cu voi. Întrebări?

Meeki a ridicat mâna.

— De ce pare centrul ăsta destinat copiilor de patru ani?

— Mie-mi place! a spus Soup, rănit.

Meeki a zâmbit.

— Nu mai am nimic de spus.

Fezzik a renunțat la vocea entuziasmată, rezervată aventurilor.

— Video Horizons acceptă *gameri* cu vârsta între unsprezece și șaptesprezece ani, așa că trebuie să menținem un echilibru în jocurile de genul ăsta.

S-a uitat la fețele noastre fără expresie.

— În regulă. Folosiți-vă talentele de constructori ca să ajungeți cu mingea asta la cutia din Hub înaintea celorlalte echipe. E mai bine așa?

Toți am încuviințat printr-un mormăit.

— Primim puncte? am întrebat eu.

— Ca la competiții. Primul loc înseamnă câte două sute cincizeci de mii de puncte pentru fiecare jucător.

Mi-am răsucit scaunul cu spătarul în față, mi-am proptit mâinile de el și m-am concentrat la minge.

Meeki avea dreptate. Chiar părea foarte copilăresc. Dar trebuia să tratez sarcina asta de parcă ar fi fost misiunea vieții mele.

— Aveți timp până la terapia de grup, a spus Fezzik.

S-a ridicat, a pus o pernă pe patul de deasupra lui Zxzord, apoi a pus mingea pe pernă.

— O să fie mai dificil decât aveți voi impresia.

Soup, Meeki și Aurora se adunaseră în jurul mingii.

— Nu poate să atingă podeaua? a întrebat Aurora.

— Nu, a spus Fezzik.

— Și nici pe noi?

— Nu.

— Telepatia se pune?

— Aurora, a spus Fezzik, dacă poți să faci mingea să plutească cu forța minții, îți dau un milion de puncte chiar acum.

Am rămas concentrat pe minge. Puteam să lovim mingea din vreo parte, în așa fel încât să cadă pe trepte, să se rostogolească pe hol și să intre direct în Cutia Destinului?

Nu… nu jucam *Super Monkey Ball.*

— Grăbiți-vă, aventurieri, a strigat Fezzik. Celelalte echipe probabil că s-au pus deja pe treabă.

— Sau poate că nu, a spus Meeki. Ce se întâmplă dacă o scăpăm?

— Pierdeți cinci mii de puncte și trebuie să vă întoarceți aici ca s-o luați de la început.

— Putem să construim un tren! a țipat Soup. Un trenuleț care să care mingea într-unul dintre vagoane.

— Stai să înțeleg și eu, a spus Meeki cu o voce aspră. Vrei să construiești o miniatură de motor care să și funcționeze și să pui niște minișine de tren care să iasă din cameră, să coboare de-a lungul scărilor și să urce în cutie?

Soup și-a mușcat buza de jos.

— Bănuiesc că nu-i o idee prea bună…

M-am concentrat la minge. Oare puteam să înclinăm podeaua ca să… Nu. Nu jucam *Marble Madness.*

Meeki a pocnit din degete.

— Am putea construi un pod. Putem să folosim paie și spaghete ca să construim șinele până la baza scărilor…

— Asta a fost ideea mea! a spus Soup.

— Da, dar a mea mai și merge.

— Mă duc să văd dacă avem destule paie și spaghete, a spus Aurora, ieșind din Cuib.

— Câte o mie de puncte fiecăruia din voi trei! a spus Fezzik.

— Stai, primim puncte dacă venim cu idei aiuristice? am întrebat eu.

— Normal, a spus Fezzik. Jocul ăsta e făcut ca să vă ajute să vă îmbunătățiți spiritul de echipă. Nu pot să vă dau puncte dacă stați degeaba. Zxzord, la tine mă uit.

Pe unul dintre paturi, Zxzord se freca la ochi.

— Nu scăpați mingea, fraților.

— Mersi pentru sfat, a spus Meeki.

Nu-mi luam ochii de la minge.

Înainte să intru în alianță cu Cavalerii Spectrali, am participat la mai multe raiduri în *Arcadia,* unde restul jucătorilor nu erau decât niște poveri care mă trăgeau în spate. Și aici era la fel. Echipa asta concura împotriva unor jucători care gândeau la fel.

Ne trebuia ceva nou. Ne trebuia o inovație.

Aurora s-a întors la Cuib, cu brațele pline de lucruri adunate din cantină.

— Am luat și pahare de plastic, să putem să construim un tunel pe trepte.

— Genial, a spus Meeki. Bila o să-și ia avânt cât să ajungă la baza scărilor, pe hol.

— Nu-i rău! a spus Fezzik. Încă o mie de puncte pentru Aurora.

I-am ignorat. Nu mă băgăm în asta pentru câteva puncte amărâte. Eu voiam să câștig tot sfertul de milion.

Aurora a lăsat paiele și spaghetele pe podea, iar Meeki s-a dus și-a luat lipici și sfoară din cufărul cu activități. Apoi a găurit fundurile paharelor cu o foarfecă.

M-am întors la minge. Dar dacă șinele ar fi ieșit pe fereastră și ar fi înconjurat clădirea ca să…

Nu. Asta a fost o idee mai stupidă decât ideea lui Soup cu trenul.

Soup dansa pe lângă Meeki și Aurora.

— Cu ce pot să vă ajut? Cu ce pot să vă ajut? Cu ce pot să vă ajut?

— Poți să te încui în cufăr și să nu-mi mai dai dureri de cap, a spus Meeki.

Aurora i-a dat un pumn de spaghete.

— Poți să începi să întinzi astea pe podea, până la ușă.

— Bine! a spus Soup.

După ce a întins doar vreo trei spaghete, s-a ridicat dintr-o săritură și-a zis:

— Ne trebuie un pistol de teleportare! Aș ținti mingea și, BANG, ar dispărea, apoi aș ținti tavanul, fix deasupra Cutiei Destinului, și, BANG, ar apărea acolo și ar cădea fix în Cutia Destinului.

— Părinții tăi te-au testat vreodată pentru boli mentale? a întrebat Meeki.

M-am concentrat *pe deplin* asupra mingii. Eram hotărât să găsesc o soluție mai bună decât a lui Meeki.

Dacă aluneca de pe spaghetele alea subțiri? Dacă nu prindea destulă viteză în tunelul ăla făcut din pahare și nu ajungea până jos? Aurora și Soup aveau dreptate. Aveam nevoie de puteri telepatice. Aveam nevoie de teleportare. Mingii îi trebuiau niște aripi micuțe, ca ale zânei Navi…

Didilingdingdingdingding! Mai cu viață, fraiere.

— Opriți-vă din ce faceți! am spus eu, ridicându-mă în picioare.

Meeki și Aurora și-au ridicat privirile spre mine, cu paiele în mână și cu lipiciul picurând pe podea.

— Ne trebuie toate prelungitoarele pe care le putem găsi! am spus eu.

— Ăăă, a intervenit Fezzik, cred că echipa ta are o idee destul de bună. Crezi că ai putea să încorporezi…

— Nu o să meargă, i-am răspuns eu, mergând grăbit spre ușă. Paiele sunt prea subțiri și spaghetele or să se rupă. Ideea mea e mai rapidă și mult mai sigură. Credeți-mă.

— Păi…

— Dacă funcționează, toți o să câștigăm puncte și o să ieșim de aici mai repede, nu-i așa? le-am

spus eu celor din echipă.

Aurora și Meeki s-au întors la lipit paie. Nu-i greu să-ți dai seama de ce au rămas aici mai mult de o săptămână.

— Bine, construiți-vă podul hodorogit. Eu îmi pun ideea în aplicare.

— Ia-l și pe Soup cu tine, a spus Meeki. Te rog.

Fezzik nu părea prea fericit.

— Soup? am oftat eu. Vrei să mă ajuți?

El a sărit și a lovit aerul cu pumnul.

— Da!

În timp ce coboram pe scări, i-am spus:

— OK, ca să mă ajuți trebuie să aduni toate prelungitoarele pe care le vezi.

— Bine. De unde le iau?

— Nu știu. Cantină? Hub? Gândește-te și tu. Nu pot să-ți spun eu tot ce ai de făcut.

— OK, bine, mersi.

S-a îndepărtat în fugă, ca un SCV[122] din *StarCraft,* grăbindu-se să strângă energie. Eram doar un pic îngrijorat. Diferența dintre Soup și un SCV e că roboții sunt programați să n-o dea în bară.

Am fugit afară, m-am uitat în jur și am dat de antrenor, care trăgea niște linii cu un pulverizator de apă, pe o întindere de nisip compact.

Eram într-o simplă misiune de căutare, mi-am spus în sinea mea.

— Hei, ăăă, domnule antrenor. Vă supărați dacă vă împrumut ventilatorul?

Antrenorul și-a continuat treaba.

— Da, mă supăr. La ce-ți trebuie?

Didilingdingdingdingding! Nu-i spune de concurs! O să creadă că trișezi iar!

— Domnul J m-a rugat să îl iau, am spus eu.

— E în magazie și numai eu am cheia. Nu pierd eu vremea ca să…

— Cred că Zxzord are febră. Știți – mi-am dres vocea – *tipul dependent de heroină?*

Antrenorul mi-a aruncat o privire fioroasă.

Când m-am întors în Cuib, am ridicat ventilatorul deasupra capului.

— *Dun-un-un-un!* am încercat eu să cânt melodia din *Zelda,* care începe să răsune când ajungi la comoară.

Aurora s-a uitat urât în direcția mea. Ea și Meeki încă se ocupau cu tăiatul și lipitul paielor. Construiseră aproape un metru din șine. Unul din cei douăzeci de care aveam nevoie ca să traverseze scările și holul și să ajungă la Hub.

— Unde e Soup? am întrebat.

— Nu s-a întors încă, a spus Aurora.

— Muncitori necalificați, am zis eu în barbă.

Le-am bătut pe Meeki și pe Aurora pe spate.

— Nu vă îngrijorați! O să câștigăm!

Meeki a continuat să lucreze, doar că o făcea într-un mod mai îndârjit. Într-un sfârșit, Soup s-a întors în fugă în Cuib, cu umerii lui micuți cocârjați din cauza cablurilor pe care le căra. Arăta și respira de parcă tocmai participase la un concurs de Iron Man[23].

— *Aah*! a strigat, aruncând cablurile pe jos și frecându-și mușchii mici și obosiți. Trebuie să mă întind puțin.

— Nu! am spus eu. Trebuie să începi să le legi unele de altele!

L-am apucat de umeri și l-am scuturat.

— Haide, prietene! Hai să facem asta! Am nevoie de tine!

S-a aruncat pe jos ca și când mâinile lui erau făcute din spaghete proaspăt fierte, s-a așezat în genunchi și a început să lege cablurile între ele.

— Ups, am spus eu. Descurcă-le mai întâi. Altfel s-ar putea să legi niște noduri.

El a dat din cap și a început să le descâlcească.

— Soup, a zis Fezzik. Poți să vii și tu cu sugestii, să știi.

— E OK, a spus Soup, descurcând cabluri. Îmi place mai mult așa.

Am întins ventilatorul înspre Aurora și Meeki.

— Voi avea nevoie de ambele mâini, așa că am nevoie de cineva să întindă cablurile.

Ele lipeau mai departe.

— Asta chiar o să meargă. Serios.

Nimic.

— OK. Ăăă… Zxzord? Poți să mă ajuți?

Dinspre paturi s-a auzit încet un sforăit.

— *Zxzord a murit,* a șoptit Fezzik. *De dizenterie.*

— Bine, am spus eu. Soup? Crezi că ai cum să faci și asta? Și-a ridicat privirea spre mine, cu gura moale și întredeschisă… Și a dat din cap că da.

— Bine! OK. Ne descurcăm. *Ne descurcăm!*

N-am mai simțit atâta adrenalină de când Cavalerii Spectrali au salvat Piața Biscuitelui de Graham de Valul de Lapte. Am luat un cablu de la Soup și l-am băgat în ventilator, care a început să sufle aer rece. L-am dat la MEDIU, l-am dus lângă patul lui Zxzord și l-am îndreptat spre tavan.

— Soup? Poți să sufli spre bilă cât să o dai jos de pe pernă, te rog?

Soup s-a urcat agitat pe scărița patului supraetajat, de parcă Zxzord era pe punctul de a reveni la viață și de a-l apuca de glezna lui subțire. A ajuns cu fața lângă mingiuță și a început să sufle. Mingea violet s-a rostogolit de pe pernă în ventilatorul din mâinile mele, unde a început să plutească la vreo șapte centimetri în aer.

— Ooo, a exclamat Aurora.

Meeki a pocnit din degete și i-a făcut semn să își vadă de treabă. Aurora s-a întors la spaghetele ei.

M-am dus spre ușă, cu mingea mea care levita.

— Eee? i-am spus lui Fezzik.

— Bănuiesc că nu se poate spune că ați trișat…

— Nu! i-am răspuns eu. Ha!

— Ce trebuie să mai fac? a întrebat Soup.

— Doar să desfășori cablurile în timp ce merg și să te asiguri că avem destule.

— Ești deștept, Miles, mi-a răspuns el.

— Mersi.

— N-ai nevoie de restul echipei tale? a întrebat Fezzik.

— Vreți să ne vedeți cum câștigăm? le-am întrebat eu pe fete.

Nu mi-au răspuns.

— Bănuiesc că nu, i-am spus lui Fezzik.

Am pășit cu grijă în afara Cuibului, cu bila plutind în aer, în timp ce Soup întindea încet cablul în spatele meu.

— Nu trage prea tare din el, i-am spus eu, să nu iasă din priză.

— OK, mi-a răspuns.

Puteam să aud cum scrâșnește din dinți.

— Chestia asta e prea stresantă.

— Te descurci de minune.

Am coborât încet pe trepte, cu tot cu Fezzik care mergea în spatele nostru pentru a se asigura că nu atingeam mingea. La baza scărilor, m-am uitat în stânga și în dreapta la cele două scări din capetele opuse ale clădirii. Cei de la Master Cheefs reușiseră și ei să ajungă pe hol și așezau pe jos role de hârtie igienică, una în prelungirea alteia, ca să construiască un tub. Era o idee bună, dar le lua o grămadă de timp să le unească.

Ușa de la Hub era chiar în față.

— Reușim! a spus Soup.

— Normal că reușim, i-am răspuns eu.

Când am ajuns la jumătatea drumului spre Hub, ușa din capătul holului s-a deschis brusc, în cadrul ei apărând silueta antrenorului. Ventilatorul mi-a tremurat puțin în mână și de-abia am reușit să mențin mingea în echilibru în timp ce căutam o cale de scăpare. Nu trebuia să mă prindă folosind ventilatorul ăsta pentru orice altceva în afară de tipul dependent de heroină.

— Soup, repede, deschide ușa aia.

Soup a deschis ușa sălii de muzică, iar eu, el și Fezzik am intrat. Profu, micuț ca o zână din Peter Pan, a închis rapid un orificiu pentru ventilație.

— Nu-s cursuri acum, a spus el, împrăștiind cu mâna fumul țigării electronice.

— Da, știu, i-am răspuns, trăgând cu ochiul pe hol ca să văd dacă antrenorul dispăruse.

Venea direct către noi.

— Miles, a spus Fezzik, ce facem aici? Hub-ul e la două săli distanță.

— Da, ăăă, așa e, vreau doar să…

M-am uitat disperat în jurul meu.

— Mi-am lăsat orarul aici. Îl vezi pe undeva, Soup?

Soup a început să-l caute, în timp ce profu l de muzică împingea cu spatele grilajul gurii de aerisire. Scârțâitul încălțărilor antrenorului se auzea din ce în ce mai aproape. Când a trecut pe lângă ușă a pufnit, de parcă mi-ar fi transmis că-mi putea simți mirosul.

— Nu-i aici! a spus Soup.

— La naiba, i-am răspuns. Bine, hai să continuăm.

În timp ce Soup închidea ușa, am aruncat o ultimă privire înspre fundul profului, care îi ieșea din pantaloni în timp ce se apleca asupra gurii de aerisire ca să mai tragă un fum din țigara electronică. Am înaintat pe hol. Eram pe punctul de a intra în Hub, când Soup a țipat:

— Oprește-te, Miles! Oprește-te! Oprește-te! Oprește-te!

— Ce e? *Ce e?*

Prelungitorul portocaliu era întins la maximum, căpătând forma unei linii drepte care se întindea până în capătul coridorului.

— O, Doamne…

Am aruncat o privire spre Fezzik.

— La naiba, Soup. Ai luat toate prelungitoarele?

— Absolut pe toate!

— Pff.

Stăteam pe hol, cu mingea mov care plutea la doar câțiva metri de Cutia Destinului.

— Am putea să ne întoarcem în Cuib, să lăsăm cablul pe jos și să mai căutăm prelungitoare…

— De ce refuzi să ceri ajutorul echipei tale? a întrebat Fezzik.

— Nu refuz, i-am răspuns eu. Soup, fugi înapoi în Cuib și spune-le că avem nevoie de podul lor. Spune-le că nu trebuie să-l construiască tocmai de acolo. Trebuie doar să-l aducă aici.

— Ahoi, căpitane, mi-a zis Soup și a luat-o la goană pe hol.

— Idioată remarcă! am strigat după el.

Fezzik stătea cu brațele încrucișate.

— S-ar părea că până la urmă ai nevoie de ajutorul echipei tale.

— N-aș fi avut dacă aducea Soup destule prelungitoare.

— S-ar putea să ai dreptate…

Sunetul unor picioare micuțe care alergau se apropia din capătul holului.

Soup a trebuit să se oprească să-și tragă respirația.

— Au spus… *că nu… vin.*

— Ce? Cum adică? Le-ai spus cât de aproape suntem?

A dat din cap că da.

— Nu *vor* să câștige?

Soup a ridicat din umeri.

— Păi du-te și întreabă-le!

Soup a fugit înapoi la Cuib.

— De ce te uiți așa la mine? l-am întrebat pe Fezzik.

— Fiecare grup care participă la o aventură are nevoie de mai multe aptitudini: magie, camuflaj, forță fizică, puteri vindecătoare.

Mingea se clătina în aer, în timp ce eu încercam să țin ventilatorul nemișcat sub ea. Brațele începuseră să-mi obosească.

— Tu acționezi ca un luptător, a continuat Fezzik. Intri în luptă fluturând sabia și încerci să produci cât mai multe pagube inamicului.

Acum țineam mingea în echilibru.

— Meeki e luptătoarea noastră, i-am reamintit eu. Îmi place să mă consider mai degrabă un vrăjitor care stă deoparte și își dă seama care e problema, apoi se implică și o rezolvă.

Fezzik a dat din cap.

— Dacă tu ești vrăjitorul, cum o să reziști în focul bătăliei și cum o să ajungi la întâlnirea cu prințesa, dacă nu ai un vindecător? Sau un tanc care să te apere? Sau Soup care să fugă în toate părțile ca să-ți aducă lucruri?

Înainte să apuc să-i răspund, Soup s-a întors în fugă.

— Vor să câștige. Doar că nu în felul ăsta.

— Serios?

I-am întins ventilatorul și mingea zburătoare.

— Ține asta. Nu-l scăpa.

Soup a aprobat din cap, cu dificultate. Se vedea că e epuizat.

— Lasă, am spus eu. Rămâi aici.

Am pornit-o din nou spre Cuib cu ventilatorul în mână, urmat de Fezzik. Am aruncat o privire înspre cei de la Master Cheefs, care, în mod descurajant, făceau progrese cu rolele lor de hârtie igienică, apoi am urcat cu grijă pe treptele care duceau la Cuib.

— Oameni buni! Am ajuns doar la un metru de cutie cu chestia asta.

— Mai degrabă la vreo trei, a spus Fezzik.

— Da, dar suntem *atât* de aproape.

Meeki și Aurora continuau să-și țină capetele plecate.

— Bine, le-am spus eu. Podul e o idee genială, OK? Avem nevoie de el ca să terminăm drumul până la Hub. Vedeți? Și așa am reușit să lucrăm împreună. Am parcurs deja cea mai mare parte a drumului. Acum haideți să terminați voi chestia asta.

Nici nu s-au mișcat.

— Cei de la Master Cheefs se apropie de cutie. Haideți!

Aurora se uita când la Meeki, când la mine.

— Levitația ne-ar ajuta să câștigăm. Și arată mișto.

— Nu asta e ideea, mi-a răspuns Meeki.

— Dar care e? am întrebat-o eu. Îți place să fii închisă în centrul ăsta? Îți place să nu joci jocuri video și să participi la activitățile care-i mai trăsnesc prin cap Domnului J? Parcă-mi aduc aminte că a spus cineva acum douăzeci de minute că locul ăsta e făcut pentru copii de patru ani. Și acum zici că ești la vreun curs de meșteșuguri și decorațiuni.

Meeki s-a ridicat în picioare.

— Da! am exclamat eu. *Mulțumesc!*

S-a dus până la perete și a scos cablul din priză. Mingea mov a căzut, ricoșând de pe ventilator direct pe podea.

— Ce naiba? am zis eu.

Fezzik a oftat.

— Minus cinci mii de puncte din câte ați fi câștigat la jocul ăsta. Și îți scad o mie și ție, Miles, pentru înjurături. Dă-mi pergamentul.

— E pe patul meu, i-am răspuns, controlându-mi furia. M-am întors spre Meeki.

— Încerc să vă ajut!

— Făcându-ne să pierdem cinci mii de puncte? a întrebat ea.

— Dar tu ești cea care a scos cablul din priză. *Aaahjhsfdsghjkdkolk!* am bolborosit eu.

Dacă n-aș fi avut nevoie disperată de toate punctele pe care probabil că le-ar fi scăzut antrenorul, aș fi făcut ventilatorul praf de podea chiar în momentul ăla.

Aurora a lăsat pe podea spaghetele pe care le lipea și s-a ridicat în picioare.

— Miles are dreptate.

— Ba nu, a spus Meeki.

— Ba da, am zis eu.

— Doar ne încăpățânăm, a continuat Aurora. Varianta cu ventilatorul e mai rapidă. Și eu chiar am chef să plec de aici. Îmi las orgoliul deoparte și încep să-l ajut pe Miles.

— O mie de puncte pentru Aurora, pentru spiritul de echipă! a spus Fezzik.

— Eu de ce nu câștig deloc puncte? am întrebat. Mi-am lăsat orgoliul deoparte acum vreo cinci minute și am încercat să cooperez cu oamenii ăștia.

Fezzik a chicotit neplăcut.

— Cred că ar trebui să te gândești de ce te-ai decis până la urmă să ceri ajutorul echipei tale.

Am preferat să tac. Metoda mea ar fi funcționat dacă am fi avut destule prelungitoare. Nu numai că ar fi funcționat, ar fi făcut praf toate celelalte alianțe.

Aurora a adunat șinele pe care le construiseră până atunci și le-a cărat în afara Adăpostului. Meeki a urmat-o.

— Să nu vii să ne ajuți, mi-a spus ea. Te anunțăm noi când am terminat.

Am rămas nemișcat, cu ventilatorul în mână, simțindu-mă jupuit de viu, furios și penibil.

— Am putea să mergem la cantină să le facem niște gustări cât timp construiesc ele! a spus Soup din cadrul ușii.

— Ăăă…

M-am uitat la Fezzik, care a ridicat mingea și a așezat-o pe pernă.

— Da, e o idee bună.

După douăzeci de minute, Aurora și Meeki au terminat de construit un tunel din pahare de plastic, între hol și Cutia Destinului din Hub. Cei de la Master Cheefs au văzut o parte din tunel și se uitau la noi de parcă eram nebuni. Vestea ajunsese și la cei de la Sefiroths și toată lumea se adunase ca să vadă ce vrăjitorii făceam noi acolo.

Am pășit în afara Cuibului, am mers ca un erou sub luminile reci, balansând mingea mov pe o pernă de aer. Simțeam privirile celor de la Master

Cheefs în timp ce înclinam ventilatorul pentru ca mingea să se rostogolească în tunel… și apoi, zzzzzzzzt, să intre direct în cutia de pantofi.

— Fuuuuuuurrrrrrryyyyyyyyy Buuuuuuuuuuuuuurds! a strigat Fezzik.

Am bătut palma cu Aurora și cu Soup. Meeki își ținea brațele încrucișate la piept.

— Ah, haide, am spus eu. Recunoaște că a fost o idee bună. Am terminat *cu mult* înaintea tuturor. Și am câștigat toate punctele!

— Tu le-ai câștigat pe majoritatea, mi-a răspuns ea cu un zâmbet forțat. Poate că ar trebui să iei și punctele mele fiindcă ai venit singur cu ideea asta, fără ajutorul nostru.

— Ce? Nu, i-am spus eu. Nu.

Dar într-un fel speram ca Fezzik să audă din întâmplare schimbul ăsta de replici și să spună că așa ar fi cel mai corect.

Echipa noastră s-a întors la Cuib fără ca nimeni să spună nimic, ceea ce era stupid, fiindcă tocmai îi tăcuserăm praf pe toți. Fezzik era tăcut fiindcă nu-i plăcea modul în care mi-am ajutat echipa să câștige… Soup fiindcă era epuizat… Meeki fiindcă era o javră… Aurora fiindcă era tăcută de felul ei… cred. Mă durea în cot. Eram obișnuit ca lumea să nu mă placă. Nu aveam nevoie de niciunul dintre ei. Când voi câștiga, o voi avea pe Gravity.

— Plus două sute patruzeci și cinci de mii de puncte pentru inteligență, a răsunat vocea lui Fezzik în Cuib.

Nu suna la fel de bine ca două sute cincizeci de mii. *Mersi mult, Meeki.*

— Felicitări, Miles, spuse Fezzik fără vechea lui căldură din glas. Ai ajuns la nivelul al doilea.

Mi-a pus o ștampilă pe pergament și efectiv am simțit niște artificii strălucitoare aprinzându-se în mine.

— La naiba! Să-mi bag picioarele! La dracu’! Căcat!

Mi-a luat o secundă să recunosc vocea lui Soup.

— Ăăă, Soup? am întrebat eu.

— Nenorocit, anus, felație…

— Mereu face asta, a zis Aurora. De fiecare dată când câștigă mai multe puncte, spune fiecare înjurătură pe care o știe. E adorabil.

M-am holbat la el, șocat, în timp ce turuia niște expresii destul de nasoale, pe care probabil le învățase de la fratele lui vitreg. Fezzik a oftat și și-a notat câte un X pentru fiecare înjurătură.

— Aș fi ipocrit dacă nu i-aș scădea puncte și lui.

— Diaree… cretin… depravare… diaree de câine… câine depravat…

Al treilea leac

447.000 puncte – 2 zile și 2 ore până când o văd pe Gravity

— Felicitări pentru îndeplinirea misiunii, aventurieri! a spus Fezzik la terapia de grup.

Jaluzelele de la ferestre nu erau trase, iar lumina de afară ne colora pe toți în auriu.

— Desigur, nu este important doar să câștigați concursul. Este important că ați găsit o cale de a lucra împreună, ca o echipă… deși, ha ha, cred că unii dintre eroii noștri ar trebui să mai mediteze asupra unor lucruri.

Știam că se referă la mine. Nu mi-a păsat. Câștigasem.

— Nu voi da puncte în plus la ședința de astăzi, a continuat Fezzik, pentru că aș vrea să vă concentrați la ce simțiți în acest moment, nu la cum să scăpați mai repede de aici.

Păi, la naiba cu ședința în cazul ăsta. Mi-am studiat unghiile. Trebuiau neapărat tăiate până joi.

— Ieri, a zis Fezzik, aventurierul Miles ne-a spus frumoasa poveste a unei domnițe numite Gravity.

Minunat. Acum trebuia să fiu atent la ce se vorbește.

— M-am gândit la problema lui Miles. Cu toții am avut poveștile noastre de iubire. A existat câte o Aeris[24] la fiecare, până când a trebuit să vedem cum este înjunghiată în spate de Sefiroths la începutul primului joc. Știu că înțelegeți cu toții la ce mă refer.

— Se pronunță Aerith, a spus Meeki.

— Scuzele mele, i-a răspuns Fezzik. Au apărut niște studii conform cărora cauza dependențelor e singurătatea.

Am privit pe rând persoanele care stăteau în cerc. Nimeni nu se uita la liderul echipei.

— Herodot a spus că jocurile au fost create ca oamenii să uite de foamete. Poate că jocurile video au fost create ca oamenii să uite de singurătate. Ele ne oferă un sentiment de stabilitate la care ne putem întoarce la nesfârșit. Simulează relații stabile, echipe de încredere și finaluri mulțumitoare, care în lumea adevărată sunt mai greu de găsit. Dar sentimentele astea de comoditate produse de aparatele digitale ne pot face să ne neglijăm relațiile cu ceilalți. Astăzi aș vrea să vă pun o întrebare… Ce vă face să vă simțiți singuri?

Lui Meeki i-a zvâcnit un picior. Aurora se scărpina pe coapsă. Lui Soup îi tot ieșea limba din gură.

— Haideți, Fury Burds, a spus Fezzik. Cum aș putea să dau *Cure All*[25] dacă nu îmi spuneți unde doare?

Singurul răspuns a fost sforăitul lui Zxzord.

— Soup, a continuat Fezzik, hai să începem cu tine.

Soup și-a strâns picioarele sub scaun.

— Mă simt singur când mă gândesc că trebuie să mă întorc acasă.

M-am uitat spre ceas. Limba mică era la cufundar, cea mare la și un sfert. Marți după-amiază. Acum trebuia să câștig puncte, nu să ascult problemele unui puști cu deficit de atenție.

În timp ce Soup își deschidea sufletul în fața noastră, vorbind despre casa lui și fratele lui vitreg, am mai făcut niște jonglerii cu punctele în mintea mea. Acum că știam media punctelor câștigate pe zi, mi-am refăcut calculele… la naiba. Chiar dacă aș fi câștigat peste o zi medalia de aur la cursele de karturi și la campionatul de *paintball* de miercuri, tot mi-ar fi lipsit 5.000 de puncte. De unde aș fi putut să mai câștig 5.000? Domnul J nu m-ar fi lăsat să plec nici dacă îmi lipsea jumătate de punct.

Și mi-am adus aminte… de broderiile lui Soup.

— Faci parte dintr-o comunitate destul de energică aici, așa-i? l-a întrebat Fezzik pe Soup.

Care nu va fi ușor de lăsat în urmă.

Soup a dat din cap, exagerat de hotărât.

Fezzik l-a bătut pe umărul lui slăbuț.

— Crezi că abilitățile pe care le-ai deprins aici te vor ajuta să te simți mai sigur pe tine și să mergi în lume să cunoști și alți copii?

— Nu le place de mine, a spus Soup. Toți rămân în case când află că sunt eu prin zonă.

Pentru o fracțiune de secundă chiar mi-a părut rău pentru puști. Era ușor să uiți că nu toată lumea avea o Gravity care să-i aștepte să iasă din centrul ăsta. Unii jucători aveau să se întoarcă în cartiere neprietenoase. Alții la iubiți agresivi. Alții la… heroină, probabil.

— Ai fost un membru excelent al acestei echipe, i-a spus Fezzik lui Soup. Am văzut că ți-ai îmbunătățit abilitățile la lucru manual și ai învățat să respecți limitele celorlalți.

În A fost mai rău decât e acum?

— Cred că atunci când va veni vremea să te aventurezi din nou în lumea reală, vei fi mult mai bine pregătit pentru a-ți găsi prieteni.

Fezzik s-a întors spre noi.

— Nu sunteți de acord?

Eu și Meeki ne-am încrucișat privirile, pentru prima dată neîncrâncenate. Amândoi îi spusesem chestii foarte urâte lui Soup în ziua aceea. Ne-am uitat amândoi imediat în altă parte.

— O să-ți faci o groază de prieteni, i-a spus Aurora lui Soup, bătându-l ușor pe spate.

— Nu vreau, a spus Soup. Vă vreau doar pe voi.

Meeki a dârdâit înfricoșată. Eu de-abia m-am abținut.

— Crezi că vei putea să te eschivezi și să rămâi la Video Horizons toată viața? l-a întrebat Fezzik.

Soup și-a scos buza de jos în afară.

— Nu.

— Îți consumi o groază de energie ajutându-i pe ceilalți, în loc să câștigi puncte pentru tine. Crezi că asta e singura metodă ca să-i faci să te placă?

Nu. La naiba. Hai să nu dăm cu bățul prin gard. De ce să-l facem să se răzgândească?

Din fericire, Soup n-a răspuns.

— OK, a spus Fezzik. Ajunge deocamdată. Meeki! Ești aici de mai mult de o săptămână. Nu am auzit prea multe de la tine. Ce te face să te simți singură?

— Nu mă simt singură. Am Nutella. Și un vibrator.

În Nu voiam să mi-o imaginez pe Meeki în alt fel decât îmbrăcată și foarte departe de mine. Ce n-aș fi dat pentru niște căști și un computer care să mă distragă acum!

Obrajii lui Fezzik s-au colorat într-un roșu aprins și a scos iar un sunet de Chewbacca.

— Ha-ha… o… OK. Crezi că zahărul și, ăăă, autostimularea sunt de ajuns pentru a duce o viață sănătoasă și mulțumitoare?

— Dacă le-ai fi încercat în același timp, m-ai fi înțeles.

— Miles! a spus, incapabil să schimbe subiectul destul de repede. Pe tine ce te face să te simți singur?

Aeroporturile.

— Nimic.

— Vrei să te vezi cu fata asta joi seara, a continuat el. Crezi că îți va îmbunătăți viața cu ceva?

— Ăăă.

Mi-a venit în minte imaginea lui Gravity la spălătorie, cu apa picurându-i din tricou într-un fel foarte sexy.

— Da.

— De ce?

— Nu știu. Pur și simplu… știu.

Mi-am încrucișat brațele la piept. Dintr-odată mă simțeam foarte vulnerabil, de parcă Fezzik tocmai luase un târnăcop și încerca să sape până în adâncul sufletului meu.

El nu s-a lăsat.

— Ai făcut un mare progres în ultimele câteva zile. Ai putea să ieși de aici mai repede decât a făcut-o orice alt jucător. Desigur, asta înseamnă doar că te vei întoarce acasă. Te simți vreodată singur acolo?

M-am gândit la sunetele scoase de Casey când face CrossFit în sufragerie. M-am gândit la prezența tatălui meu în tot ce mă înconjura, de la cuțitele lustruite din bucătărie, la jaluzelele fără niciun fir de praf pe ele. M-am gândit la felul în care mă încordam tot de fiecare dată când se deschidea ușa de la dormitorul meu… apoi m-am gândit la dormitorul meu. Sanctuarul meu. Și, pentru prima dată, am realizat că, atunci când mă voi întoarce acasă, nu mă vor mai aștepta Cavalerii Spectrali. Acum că îmi dispăruse computerul, n-ar mai fi avut niciun motiv să discute cu mine vreodată.

— Acasă e în regulă, i-am răspuns eu, cu un mic pufăit.

Meeki mi-a aruncat o privire batjocoritoare.

— Da, fiindcă poți să salvezi prințese imaginare toată ziua.

— Știi, a spus Fezzik, tu și Meeki semănați foarte mult unul cu celălalt. E ca și când ea ar fi Dark Link[26] al tău. Ah, scuze, asta a fost rasist. Fiecare dintre voi sunteți ca un fel de Dark Link pentru celălalt… OK, OK, nu vă mai încruntați atât. Mai am puțin și iau foc de la asemenea priviri. Ha ha. Aurora! Tu ai vorbit deschis despre mai multe lucruri în ultimele săptămâni. Problema cu mâncarea. Obsesiile care te fac să te rănești la degete. Dar totuși nu am ajuns la rădăcina problemei. Și acum ești aproape la nivelul patru.

Ascunși de părul alb, ochii Aurorei erau închiși, de parcă era în transă sau ceva de genul ăsta.

— Pot să vorbesc despre asta în limba balenelor?

— Sună interesant, a spus Fezzik. Dar nu.

Aurora a făcut o pauză lungă, apoi a tras aer în piept și și-a dat părul după ambele urechi dintr-o singură mișcare.

— Execut pedeapsa altcuiva, a spus ea. Max, ăăă, iubitul meu adoră să joace *Arcadia.* Nu voia să joc niciodată cu el fiindcă nu voia ca prietenii lui să creadă că era un… fătălău, fiindcă voia să joace cu iubita lui care era praf la jocuri video.

Fezzik nu i-a scăzut puncte pentru înjurături. S-a mulțumit s-o asculte.

M-am așezat mai bine pe scaun. Și eu îi spusesem ceva de genul ăsta unuia dintre Cavalerii Spectrali despre iubita lui.

OK, fix asta spusesem.

— A început să mă ignore, a spus Aurora. Mergeam la el acasă și nici măcar nu se uita la mine când intram în cameră. Zicea doar „Hei, iubita”. sau „Sunt în mijlocul jocului”. După un timp nu și-a mai bătut capul nici cu astea.

S-a scărpinat pe mână.

— Era cu totul altfel prima dată când am ieșit cu el. Mi-a luat flori, m-a scos în oraș și ar fi fost mulțumit dacă și-ar fi petrecut noaptea ținându-mă în brațe și vorbind. Credeam că e posibil să redevină omul ăla. Așa că am citit cărți *fantasy* cât timp se juca el la calculator. Și am așteptat.

Pentru prima dată, am ascultat cu adevărat ce se vorbea la terapia de grup. Care naiba era problema lui Max? De ce ar vrea cineva să joace jocuri video toată ziua dacă avea o prietenă? Eu n-aș fi făcut niciodată asta.

— Situația s-a înrăutățit, a continuat Aurora.

Părul a reușit din nou să-i acopere, ușor-ușor, fața.

— La un moment dat, am mers acasă la el, dar nu mi-a răspuns la ușă. Știam că era aiurit când începea să se joace, așa că am stat pe gazonul din fața casei și l-am tot sunat și i-am dat mesaje.

Mi-a apărut în minte imaginea unui aeroport. M-am aplecat ca să ascult mai bine și mi-am pus

brațul peste burtă.

— Era frig afară, a continuat Aurora, așa că am încercat ferestrele și până la urmă m-am strecurat pe cea din bucătărie. M-am dus în camera lui… nici nu și-a ridicat privirea. L-am întrebat dacă văzuse că l-am sunat, a spus că nu, deși telefonul lui era fix lângă tastatură. Părea foarte tensionat, așa că m-am dus lângă el să-i masez umerii, și s-a întâmplat ca personajul lui să moară în joc fix în acel moment.

Aurora și-a așezat piciorul drept în poală și s-a apucat strâns de gambă.

— A țipat, furios, și s-a smucit în scaun, iar roțile scaunului au ajuns fix pe piciorul meu. M-a durut groaznic, dar am încercat să nu arăt asta. Mi-a spus că-i pare rău, mi-a adus niște gheață și mi-a pupat piciorul, dar după aceea mi-a spus că într-un fel a fost vina mea fiindcă l-am distras… și și-a reluat jocul.

Aurora a expirat cu putere, părul zburându-i pentru o secundă de pe față.

— Așa că mi-am cumpărat și eu jocul. Am intrat pe serverul lui Max și mi-am făcut propriul personaj. De fiecare dată când nu voia să-și petreacă timpul cu mine în lumea reală, jucam *Arcadia.* Voiam doar să stau cu el. Chiar dacă uneori stăteam doar cu personajul lui. Chiar dacă el nu știa că joacă cu mine.

Toate privirile erau îndreptate spre Aurora. Mi-a trecut prin minte că toată lumea care stătea în cerc își crease un avatar ca să se dea drept altcineva într-o lume fantastică. Dar Aurora o făcuse ca să fie altcineva în lumea reală. Ce căuta ea în centrul ăsta de reabilitare?

— Max se juca *foarte mult Arcadia,* a spus ea. Așa că am jucat și eu foarte mult. Ore întregi, zilnic, timp de câteva luni. Părinții mei m-au trimis aici fiindcă au crezut că eram dependentă de un joc. Dar, de fapt, eram dependentă doar de Max.

S-a lăsat tăcerea pentru o clipă. Apoi Fezzik a început să aplaude, Meeki și Soup i s-au alăturat și până la urmă și eu.

— Mulțumim că ai împărtășit asta cu noi, Aurora, a spus Fezzik.

Aurora a clătinat din cap.

— Mă face să mă simt prost faptul că mă aflu aici. Le cheltuiesc banii alor mei chiar dacă nu sunt dependentă de jocuri video.

— Nu cred că-i o mare risipă, a spus Fezzik.

Fezzik a vorbit în ora următoare despre cât de greșit erau femeile văzute și tratate în jocurile video.

— Pun pariu că Sperietoarea a participat la GamerGate[27], a spus Meeki.

Mă gândeam încontinuu la povestea Aurorei.

Cum puteau fetele drăguțe să se simtă atât de singure?

Ce era în capul lui Max?

Sunetul scos de o ciocănitoare a anunțat apropierea cinei.

— În regulă, aventurieri, a spus Fezzik. Mulțumesc pentru că v-ați împărtășit poveștile cu noi…

A aruncat o privire spre Zxzord, care dormea.

— Sau pentru că ați dormit.

Am râs cu toții, de parcă povestea Aurorei ne apropiase mai mult unul de altul.

— După cină, aș vrea să reflectați puțin la ce am vorbit astăzi, până la stingere.

În timp ce mergeam spre cantină, Soup și-a sprijinit capul pe brațul meu.

Am așteptat șapte secunde întregi până să-l dau la o parte.

Harta lumii

452.000 puncte – 1 zi și 21 ore până când o văd pe Gravity

Visam niște piste de alergat în toate culorile curcubeului, întinse prin spațiu, când cineva mi-a zgâlțâit patul.

— Ce naiba, Soup, am spus eu cu ochii închiși.

— Sunt Fezzik.

M-am ridicat în capul oaselor, dintr-o singură smucitură. Mă așteptam să văd cum lumina soarelui face dunele de afară să strălucească, dar erau luminate încă de lună. Era ora zece. Dormisem treizeci de minute.

— Felicitări, aventurier, a spus Fezzik. Ai deblocat cursul stelelor.

— Serios? Tare, i-am răspuns eu, frecându-mă la ochi. Câte puncte se câștigă?

— Cinci mii. Dar ar trebui să pari mai entuziasmat de lucrurile pe care le vei învăța de la Doamna cu Părul Argintiu. Haide. Aurora și Meeki deja sunt pe drum.

M-am împleticit pe podea. Trebuia să câștig punctele care îmi mai lipseau ca să ies joi de aici.

Din colțul Cuibului, s-a auzit vocea lui Soup:

— Hm.

— Scuze, Soup, a spus Fezzik, deschizând ușa. Ăsta e costul pierderii punctelor. Rămâi la primul nivel.

Soup a mârâit. I-am făcut cu mâna și am observat că avea broderiile pentru mine în poală. Ce drăguț. Se pare că ultimele mele 3.000 de puncte se făceau de la sine.

Video Horizons era întunecat, cu câteva pete verzi de la semnele de ieșire. Pe coridor se auzea ecoul pașilor noștri. Fezzik era tăcut. Dacă aveam de gând să câștig puncte de acum încolo la

ședințele de terapie, trebuia să intru în grațiile liderului echipei.

Îmi târâm picioarele pe podea.

— M-am gândit la ce ați spus. Despre luptători, vrăjitori, vindecători și ceilalți… și aveți dreptate. Ar trebui să lucrez mai mult cu echipa mea.

— Oricui îi place un grup echilibrat, a spus Fezzik.

Părea preocupat de ceva… chiar agitat. Se tot freca la ceafă și își dregea vocea. Atunci mi-am dat seama că era proaspăt bărbierit și că purta cea mai pusă la punct ținută pe care o puteai găsi la magazinul XXL. M-am mai relaxat un pic. Poate că nu din cauza mea era atât de tăcut.

Pe coridorul de vest, Fezzik a scos niște chei și a deschis o ușă galbenă, dincolo de care era o scară. În timp ce urcam treptele, m-am simțit oarecum entuziasmat. Nu datorită punctelor pe care urma să le câștig, ci datorită senzației de aventură. Terminasem primul nivel din temniță și eram pe punctul să încep… ce oare? Ceva misterios. Ceva nou.

Faptul că Fezzik avea fundul în dreptul feței mele a cam stricat vraja.

La capătul scărilor, el a deschis o altă ușă, iar vântul de afară a trimis niște rafale înspre noi. Am urcat pe acoperiș. Mai privisem cerul din jocurile video: *Skyrim* și constelațiile sale nesfârșite, *WoW* și orizonturile sale care semănau cu niște focuri mocnite, *Halo* și inelul său galactic. Dar nu am văzut niciodată cerul din lumea reală arătând așa. Departe, în deșert, dincolo de stâlpii de lumină de pe străzi, de luminile verandelor, de farurile mașinilor și ecranele computerelor, lumina stelelor își croia lungul drum până pe Pământ. Mii de stele licăreau pe cer, în aerul cald și uscat, iar dunele de nisip parcă se înclinau în fața lor, albastre de admirație.

Mi-am dat seama că dacă aș avea pe cineva cu care să împărtășesc grandoarea universului, aș

renunța cu ușurință la cerurile din jocurile video.

Cei câțiva jucători priveau stelele prin telescoape. I-am recunoscut pe câțiva de la Sefiroths și pe Meeki… În plus care cer nocturn ar fi fost complet fără lumina lunatică a părului alb al Aurorei?

— Nu e nimeni de la Master Cheefs? l-am întrebat pe Fezzik.

— Câțiva dintre ei au încercat să facă turnir cu telescoapele și li s-a interzis să urce pe acoperiș o săptămână.

— Mișto, am răspuns eu.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit, iar jucătorii au făcut liniște în timp ce Doamna de Argint, liderul celor de la Sefiroths, a urcat pe acoperiș. Era atât de firavă și avea părul așa de argintiu că ea însăși semăna cu o rază de lună.

Fezzik s-a grăbit să-i deschidă ușa.

Ah. Deci așa îl ţii pe împărat în afara Arcadiei.

Jucătorii s-au așezat pe niște scaune pliabile, iar Doamna de Argint s-a urcat pe un podium, cu Steaua Nordului chiar deasupra ei.

— Bună seara, astrologilor, a spus ea.

— Bună seara, i-au răspuns jucătorii.

Era atât de liniște că puteam auzi cum vântul făcea firele de nisip să zboare prin deșert.

— De ce crește dezordinea pe măsură ce se extinde universul?

M-am aplecat în față ca să nu pierd niciun cuvânt. Mi-am imaginat-o pe Gravity în lumina caldă, portocalie, de la Mandrake’s. Și-ar lăsa furculița pe masă ca să mă privească și să mă asculte povestind misterele universului.

— Acesta a fost un citat din Stephen Hawking, a spus Doamna de Argint. Ne provoacă să ne întrebăm de ce se instalează haosul odată cu trecerea timpului.

S-a uitat la stele.

— Obiectele din univers se mișcă mereu unele de lângă altele. Din ce în ce mai repede.

Entuziasmul meu a fost umbrit de un sentiment de singurătate. Dar în loc de vechiul sentiment de singurătate pe care obișnuiam să-l am, ăsta era mult mai copleșitor.

— Obiectele din spațiu *trebuie* să se distanțeze unele de altele, a continuat Doamna de Argint. Și trebuie să o facă din ce în ce mai rapid. În caz contrar, forța gravitațională a fiecăruia ar atrage obiectele din jurul său, iar universul s-ar condensa din nou, printr-un enorm dezastru intergalactic.

M-am gândit la oamenii care s-au distanțat de mine pe parcursul vieții. Mama, care plecase când aveam opt ani. Fetele din liceul meu, care dădeau mesaje în timp ce treceau pe lângă mine fără să mă vadă. Faptul că fusesem smuls de lângă Gravity. Așa funcționa universul? Eram blestemat să stau în centrul existenței mele și să privesc cum toți ceilalți se îndepărtează de mine?

— Desigur, există anumite corpuri pe cerul nopții care încearcă să inverseze acest proces, a spus Doamna de Argint.

S-a întors cu spatele la noi și și-a întins mâinile spre cer.

— Stelele supraviețuiesc luptând. Ele sunt o explozie continuă. Până la urmă, după miliarde de ani, steaua rămâne fără materie care să ardă și e zdrobită la fel de ușor ca o doză de suc.

Mi-am simțit dintr-odată capul greu, așa că mi-am așezat bărbia în palme, ridicând privirea. Empatizam cu steaua. A fi internat într-un centru de reabilitare pentru dependenții de jocuri video din cauza unor forțe incontrolabile nu era foarte diferit de a fi strivit de vidul universului.

Doamna de Argint și-a ridicat mâinile deasupra capului, formând un cerc cu degetele, pe care apoi a început să-l micșoreze.

— Materia stelei continuă să se condenseze, din ce în ce mai mult, devenind din ce în ce mai densă, până ajunge la echivalentul a trei sute de mii de planete de dimensiunea Pământului îngrămădite

într-un spațiu de mărimea deșertului în care ne aflăm.

Doamna de Argint s-a întors cu fața la noi, iar cercul format de mâinile ei nu era mai mare decât o gaură de ac.

— Steaua devine într-atât de densă încât provoacă o ruptură în materia universului, ieșind din timpul și spațiul cunoscute nouă.

Ieșind din univers, mi-am spus eu.

— Unde dispare? a întrebat Parappa, tocilarul care cânta rap.

— Exact, a spus Doamna de Argint. Unde dispare?

La centrul de reabilitare pentru dependenții de jocuri video.

Mă simțeam atât de trist și gândurile mă apăsau atât de tare încât mi se părea foarte posibil ca scaunul pliabil să se rupă cu mine.

— Tot ce știu astronomii este că forța gravitațională enormă a stelei moarte începe să atragă, lacomă, orice corp s-ar afla lângă ea, încercând să se întoarcă la starea inițială.

S-a uitat din nou la cer.

— Știm că undeva acolo există găuri negre. Dar nu le putem vedea. Putem doar spera să nu fie acolo, după modul în care se răsfrâng razele de lumină în întuneric. Luați-vă telescoapele, privitori ai stelelor!

Și așa ne-am petrecut următoarele cincisprezece minute, căutând nimic.

Când am ajuns la concluzia că nu aveam să găsesc nicio gaură neagră, ci doar câteva pete luminoase, am devenit agitat și m-am întrebat dacă luptam destul de hotărât împotriva vidului strivitor de la Video Horizons. Deșertul părea să fie din ce în ce mai întins, pe zi ce trece. Dacă aș fi încercat să mă întorc pe jos, iar dunele ar fi apărut la nesfârșit, întinzându-se infinit în zare?

Mi-am mutat atenția asupra terenurilor din jurul clădirii. În est era Colosseumul. Deasupra lui mi-

am imaginat un steag cu un M pe el, de la Miles: *Misiune completă.*

Dar mai urmau destule misiuni.

În nord, linia orizontului era un peisaj extraterestru, alcătuit din mai multe forme cubice, bizare, care parcă formau o tablă de șah care se topea. În sud era nisipul compact, cu liniile șerpuite trasate cu spray și prelata albastră. Iar la vest era parcarea, cu mașina Domnului J care, dacă aș câștiga, m-ar duce acasă într-un mod glorios.

Nu aveam nicio șansă ca în următoarele două zile să-mi meargă la fel de bine ca ultimele două.

— Astronomi! a făcut Doamna de Argint.

Ne-a împărțit niște hărți pe care trebuia să identificăm stelele și niște lanterne micuțe.

— Pentru fiecare planetă sau stea pe care o identificați, vă voi recompensa cu cinci sute de puncte.

Doamne, ce bine, m-am gândit, dar apoi mi-am adus aminte că nu ieșisem niciodată în natură și toate luminile de pe cer mi se păreau la fel.

— Puteți să vă găsiți un partener și să formați perechi, a zis ea. Patru ochi sunt mai buni decât doi.

Harta cu stele arăta de parcă cineva stropise o foaie neagră cu vopsea albă. Dacă voia cineva să-i arăt cum să ajungă la cea mai bună variantă de final în *Mass Efect,* eram persoana potrivită. Dar când venea vorba de identificat chestii pe cerul adevărat… aveam nevoie de ajutor.

Am cercetat fețele celor de la cursul de astronomie, în timp ce Navi a apărut de nicăieri și a început să se rotească în jurul meu, acoperindu-mi umerii cu praf de zâne și făcându-i să strălucească. *Didilingdingdingdingding.* A zburat până pe cealaltă parte a acoperișului… la cea mai aeriană persoană de acolo.

— Hei, Aurora.

— Bună, Miles Prower.

— Vrei să fim parteneri?

— Parteneri la ce?

Am arătat cu degetul în sus.

— La găsitul de stele.

— Îmi plac stelele.

— M-am gândit eu, am zis zâmbind.

Am rânjit la Meeki, care s-a uitat la mine cu ochii mijiți și a format pereche cu tocilarul care cânta rap.

Am întins harta pe balustrada lată a acoperișului și m-am uitat la ea, cu ochii îngustați.

— În regulă, Aurora. Crezi că poți să identifici tot ce e pe harta asta?

— Prefer numele mitologice ale stelelor.

— Ce vrei să spui?

— Vrei să-ți ghicesc norocul?

O, Doamne. Alesesem tipul greșit de persoană aeriană.

— Mă pricep destul de bine, a spus ea, dându-și părul după ureche.

— Ascultă, am zis eu. Trebuie să terminăm sarcina asta. Am nevoie de puncte pentru…

M-a ignorat și a început să cerceteze cerul cu privirea.

— Pot să-ți spun dacă vei ieși de aici la timp ca să ajungi la întâlnire sau nu.

— Ăăă, astrologia nu e un fel de…

M-am uitat la Doamna de Argint.

— … anti-astronomie?

Aurora și-a lăsat capul pe spate, stând cu ochii la cer.

— Corpurile de la marginea sistemului solar influențează orbita Pământului. Luna influențează menstruația fetelor. Nu e posibil ca acele corpuri gigantice și strălucitoare din spațiu să aibă un *oarecare* efect? Măcar cât al unei bile de biliard?

— Nu, am spus eu. Am o mai mare atracție gravitațională asupra ta decât are Saturn.

Aurora și-a acoperit, rușinoasă, o parte din față cu o șuviță de păr.

— Te măgulești singur, Miles Prower.

— Nu încercam să…

Am oftat.

— Bine, am continuat eu, încrucișându-mi brațele la piept. Uimește-mă.

Aurora s-a aplecat, și-a ridicat marginea fustei lungi croșetate și și-a scos un puf de păpădie strivit din șosetă, i-am aruncat o privire ciudată, gen *Ce mama naibii faci cu păpădia aia în șosetă.* Nu a observat și a ridicat puful de păpădie, fixându-l cu privirea.

— Păpădia e floarea cosmosului. Floarea galbenă reprezintă soarele, bobocul alb reprezintă luna, iar semințele împrăștiate, stelele.

— Și ele se împrăștie și dispar din univers? am întrebat eu, încercând să par sarcastic.

— Cam așa ceva.

Aurora mi-a dat păpădia.

— Ține-o sus, astfel încât puful să acopere luna. Funcționează mai bine atunci când e lună plină, dar ne descurcăm noi și așa.

De ce nu? Am închis un ochi și am ridicat păpădia în așa fel încât sfera ei de semințe albe a acoperit aproape perfect globul de lumină de pe cer.

— Suflă, a zis Aurora.

Am suflat.

Semințele albe au zburat împotriva vântului, dincolo de marginea acoperișului. Chiar și așa, Aurora s-a uitat în sus, de parcă semințele ar fi plutit printre stele. S-a holbat atât de mult timp la cer încât aș fi putut să jur că am văzut cum începe să se scurgă Calea Lactee.

Am început să dau din picior, agitat.

— Orion, a spus Aurora într-un final.

M-am uitat la singura constelație pe care o știam: trei stele, într-o centură strălucitoare.

— Ce înseamnă?

Voiam ca ea să spună ceva de genul: *Vei ieși de aici joi seara, exact la timp, fiindcă vei câștiga punctele care-ți trebuie, datorită faptului că-i vei*

face praf pe toți la întreceri, și vei fi tare din toate punctele de vedere, atât fizic, cât și mental sau emoțional, dovedindu-le Domnului J, tatălui tău, lui Casey și tuturor fetelor de la tine din liceu că ai mai mult talent în lumea reală decât și-ar fi imaginat ei vreodată. Apoi te vei duce la întâlnirea ta cu Gravity și o vei vrăji până-i cad pantalonii de pe ea. Doar că nu la restaurant. Partea aia va avea loc mai târziu.

— Orion e un luptător, a spus Aurora.

— Sună bine, am zis eu, încrucișându-mi la piept brațele lipsite de fermitate.

— Ucide bestii și are un ego uriaș.

A început să-și frece buricul degetului arătător de degetul mare.

— Dar e ucis până la urmă de un scorpion micuț.

— Ah.

— Într-o altă versiune, încearcă să cucerească o fată, dar tatăl ei îl orbește.

— Oh…

Nici nu m-am gândit la părinții lui Gravity. Îmi ajungea faptul că aveam un tată intimidant.

— Povestea care-mi place mie, a continuat Aurora, este cea în care el încearcă să cucerească șapte surori, Pleiadele.

Ea a arătat cu degetul spre un roi de stele din dreapta Centurii lui Orion. Apoi și-a mișcat degetul câțiva centimetri mai la stânga, până la un triunghi de stele dintre cele două constelații.

— Dar surorile sunt protejate de Taur. Orion are impresia că este un erou, fiindcă le urmărește pe aceste fete.

— Și nu e? am întrebat eu.

Aurora a ridicat din umeri.

— Probabil că ar fi putut să-l înfrângă pe taur, dar a urmat catasterismul[28]…

M-am crispat și mi-am încrucișat picioarele.

— A fost castrat?

— Nu. Catasterism înseamnă că fetele s-au transformat în stele.

De ce se transformau toți în stele și se depărtau de mine?

— Orion le va urmări pe acele surori pentru tot restul eternității, a spus Aurora, de parcă ideea i-ar fi convenit de minune.

S-a lăsat tăcerea. Harta cu stele se îndoia în bătaia vântului.

Nu știu ce m-a făcut să spun ce am spus în continuare… Orion căutând ceva ce nu va fi niciodată al lui… Aurora care încerca să creeze o conexiune cu un iubit care nu dădea doi bani pe ea… universul care era într-o continuă expansiune…

— Mama mea e dependentă de droguri, am zis eu.

Ochii Aurorei s-au mărit, ajungând cât două luni pline.

Mi-am fixat privirea în pământ.

— Obișnuia să mă trezească la miezul nopții ca să ne jucăm *Dr. Mario* până la patru sau cinci dimineața. Nu știam de ce nu putea să doarmă. Eram pur și simplu fericit că aveam voie să stau treaz toată noaptea și să mă joc jocuri video cu maică-mea.

Mi-am frecat picioarele unul de altul și mi-am adus aminte de nopțile alea târzii când mă ghemuiam lângă ea și aruncam cu pastile de toate culorile în niște viruși dansatori.

— Ai mei au divorțat când aveam opt ani, iar eu am rămas cu tata. Când aveam nouă ani, m-a urcat într-un avion să o vizitez, dar… ea n-a venit să mă ia. Am așteptat în aeroport cu însoțitoarea de zbor timp de zece ore, holbându-mă la fețe străine, sperând că fiecare față nouă avea să fie a ei. N-a mai venit niciodată.

Simțeam că-mi ard ochii și am început să clipesc mai des.

— Când m-am întors acasă, tata mi-a explicat de ce se purtase în felul ăsta. Mi-a spus niște povești îngrozitoare despre droguri și alcool ca să-mi

trăiesc viața într-un mod mai disciplinat decât o făcea ea. Și, pentru o vreme, a și funcționat. Învățam tot timpul, citeam tot timpul, îmi curățăm tot timpul camera. Nu am băut niciodată și nici n-am fumat iarbă. Îmi era frică să nu ajung dependent de același lucru de care era și maică-mea. Așa că în loc de chestiile astea m-am apucat de jocuri video. Ha.

Am dat cu piciorul în pietrișul de pe acoperiș.

— Cred că din cauza asta m-a trimis aici. Nu vrea să ajung ca ea.

— Tu vrei să ajungi ca ea? a întrebat Aurora.

Nu mi-am mutat privirea din pământ. Nu voiam să mă uit în sus ca să nu cumva să încep să plâng.

— Mama e cea mai drăguță persoană pe care am cunoscut-o. Îmi era cea mai bună prietenă. Simțeam chestia asta… când aveam opt ani. O iubeam pe mama atât de mult că mă durea. Și încă am senzația asta, chiar și acum. Nu am scăpat niciodată de ea. Am mai văzut-o doar de trei ori de când a plecat. Taică-miu hotărăște când. Și chiar și atunci, mda, uneori e prea praf ca să apară.

Stelele pâlpâiau, ca niște lacrimi nevărsate. Simțeam că-mi umblă cineva prin măruntaie.

Aurora a călcat brusc pe porțiunea de acoperiș dintre picioarele mele.

— L-am prins!

Am sărit.

— Au! Ce?

A devenit din nou timidă.

— Mă prefăceam că am călcat un scorpion pentru tine. Nu mai contează. Mă prefăceam doar.

— Ești ciudată, am zis eu.

Am strâns din ochi, încercând să scap de sentimentul de vulnerabilitate.

— Deci.

Mi-am dres vocea.

— Ce înseamnă Orion pentru viitorul meu?

Aurora și-a fixat privirea în podea pentru un moment, apoi și-a lăsat din nou capul pe spate,

uitându-se pe cer.

— Te vei afla în locul ăsta pentru foarte mult timp, Miles
Prower.

M-am scărpinat pe braț, nervos. Îi spusesem ce aveam pe suflet, ar fi putut și ea să-mi prezică ceva de bine.

Am sărit de pe balustradă și am aruncat tulpina păpădiei de pe acoperiș.

— Preferam s-aud despre știință și despre cum sunt strivite stelele.

M-am dus la Doamna de Argint.

— Se primesc puncte pentru constelații? am întrebat eu.
Doamna de Argint a zâmbit.

— Asta nu e știință.

— Da, știu.

M-am uitat la cer.

— Păcat că spațiul încearcă să extermine toate stelele acelea frumoase.

— De fapt, a zis ea urmărindu-mi privirea, nu spațiul face asta. Stelele sunt strivite de propria lor forță gravitațională, împotriva ei luptă. Scuze dacă nu m-am exprimat destul de clar.

Ha. Cred că nu mai empatizam cu stelele.

I-am dat Doamnei de Argint harta mea.

— N-am găsit nimic.

Mi-a ștampilat pergamentul și urma să cobor, când
Fezzik s-a dus aparent degajat până la Doamna de Argint și și-a așezat trupul gigantic pe unul din brațele scaunului pliabil pe care stătea ea. Scaunul s-a înclinat în față, gata să cadă, iar el a apucat-o, din instinct, de braț și aproape că i l-a smuls din încheietură.

Bună mişcare, împărate.

Totuși, i-am urat noroc. Cineva trebuia să se aleagă cu ceva bun de pe urma cursului de astrologie.

3… 2… 1…

457.000 puncte – 1 zi și 4 ore până când o văd pe Gravity

Dimineața următoare, eram *pe val:* 3.000 de puncte pentru turele pe care le-am alergat, 1.000 pentru că am bătut palma cu Domnul J fără să fiu sarcastic, 2.000 pentru că l-am ajutat pe Cooking Mama să facă un parfait al naibii de bun, 1.000 pentru că am frecat mesele de la cantină și, la final, 3.000 fiindcă i-am complimentat pe toți pentru picturile lor hidoase, în timp ce le curățăm pensulele.

Dacă tata voia să mă port frumos și să fac treabă prin casă, trebuia doar să instaureze un sistem în care primeam puncte și, la final, o întâlnire cu o fată frumoasă… și nu mă refer la prostituție.

La cantină, Meeki și Aurora purtau o conversație cu voce scăzută. Aurora își ștergea lacrimile de pe obraji. Le-am ignorat și mi-am mâncat salata cu ton, în timp ce Soup muta o boabă de mazăre dintr-o parte în alta a farfuriei, luând viraje strânse în jurul „muntelui de piure” și făcând salturi de pe „copanul-rampă”.

— O să ieși azi pe ultimul loc pentru mine, prietene? l-am întrebat.

— Din toată inima! mi-a răspuns.

Stăteam pe o dună, uitându-mă la Prea-Secetoasa Pistă din Mijlocul Deșertului. Avea forma unei scoici (sau a unei lăbuțe de pisică, după părerea lui Soup). În ciuda formei ei adorabile, o întrecere pe ea ar fi fost diabolică. De la linia de start, participanții puteau porni ca din pușcă, menținând ritmul alert pe o distanță de câțiva metri până ajungeau la o curbă strânsă, treceau de patru porțiuni șerpuite ale pistei și, la final, de încă o porțiune dreaptă care ducea până la linia de sosire.

Inima îmi bubuia în piept. Atârnau atâtea de cursa asta. *Trebuia* să câștig aurul.

Soarele ardea, făcând asfaltul să se topească, iar pe mine să fierb în tricoul negru pe care-l purtam. Mi-am făcut vânt cu gulerul și mi-a intrat puțin aer pe sub tricou, până la piept. Măcar când jucam *Mario Kart* nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu transpirația care-mi picura în ochi.

Am simțit ceva moale tamponându-mă pe frunte.

Soup, la bustul gol, îmi întindea tricoul lui.

— Poți să-l folosești pe post de bandană, mi-a zis el.

— Aha, nu, mersi.

Am coborât de pe duna de nisip și ne-am alăturat echipei noastre, lângă prelata albastră și denivelată.

— Marea cursă Chocobo[29]! a strigat Fezzik, lustruind vizoarele căștilor de protecție cu spray Windex.

Soup a luat o cârpă ca să-l ajute. Meeki și-a trosnit degetele. Aurora stătea cu un ochi închis și trasa cu degetul forma pistei.

Antrenorul a fluierat, iar jucătorii s-au adunat în jurul prelatei albastre. Ne-a explicat că fiecare dintre noi trebuia să termine trei ture și să încerce să rămână pe pistă când lua curbele, nu să o ia pe scurtături. Apoi a dat la o parte prelata de pe șase karturi.

— Asta *da* întrecere de karturi! a spus Soup. Te-ai prins? Mi-a dat un bobârnac în șold:

— Miles? Te-ai prins de gluma cu *Star Wars* pe care tocmai am făcut-o?

— Trebuie să taci chiar în secunda asta.

— OK.

Vopseaua de pe karturi se dusese din cauza nisipului, rămânând doar o vagă urmă a siglei de la Tabăra Soarelui Fericit pe metalul gri. Asta m-a făcut să-mi reamintesc. Centrul era încă în versiunea beta. Aș fi făcut absolut orice ca să câștig: să schimb cauciucuri, să fac schimb de karturi, aș încerca până și să-l conving pe Soup să

stea pe capota mea și să-mi toarne benzină în carburator.

Navi a revenit la viață, plutind deasupra umerilor mei. Trebuia să existe un mod prin care să profit de treaba asta.

— Oameni buni! a zis Domnul J bătând din palme, înainte să ajungeți pe pistă și să-i dați bătaie, trebuie să fac un anunț rapid, legat de siguranța voastră.

Și-a împreunat mâinile, ca și când s-ar fi rugat de noi.

— Aici nu e *Gran Turismo,* OK? Nu e *Mario Kart.* Așa că nu intrați unii în alții și nu aruncați coji de banană. Ha, ha.

N-a mai râs nimeni în afară de el.

Eu și Sperietoarea ne fixam cu privirea. Domnul J nu menționase și *Twisted Metal*[30].

— Am pus câte o bucățică de bandă adezivă roșie pe vitezometrele voastre, a spus Domnul J. Nu aveți voie să treceți de patruzeci de kilometri pe oră, dacă vreți să nu fiți descalificați. S-a înțeles?

— Da! a spus Soup.

— Trebuie să aud c-o spuneți cu toții, a zis Domnul J.

— Da! am spus noi în cor.

Bleah. De ce nu organiza o cursă de leneși și gata? Navi s-a ofilit și a dispărut. Poate că, de fapt, nu exista nicio cale prin care aș fi putut trișa.

— Nu mai fiți așa mohorâți, a zis Domnul J. Veți avea ocazia să vă întreceți cu karturi adevărate! Nu cu mașinuțe de bâlci. O să simțiți adrenalina!

A ridicat degetele mari, făcându-ne semn că totul va fi OK.

— Eu trebuie să mă duc să fac rapoarte de cheltuieli, dar voi distrați-vă!

A bătut din nou din palme și a pornit în fugă spre Video Horizons.

Antrenorul și-a dres vocea.

— Jucătorii de nivelul întâi vor primi un avans de zece secunde la timpul pe care îl scot. Cei de

nivelul doi, cinci secunde. Cei de nivelul trei, *minus* cinci. Cei de nivelul patru, minus zece.

Corect. Handicapul. Cochilia albastră[31]. de la Video Horizons. OK, aveam cinci secunde în care puteam să schimb ceva.

— Șaisprezece jucători vor concura în trei curse separate, a spus antrenorul. Medaliile de aur, argint și bronz vor ajunge la cei care vor termina cursa cel mai repede. Aici sunt grupele.

Și-a aruncat clipboard-ul pe jos, iar jucătorii s-au îngrămădit imediat în jurul lui.

Eram în cea de-a treia grupă.

Dryad
Soup
Sir Arthurius
Eu
Leul

Slavă cerului că era și Soup aici. Măcar nu o să ies ultimul.

— Frate, i-a spus Leul Omului de Tinichea de undeva din apropiere. O să fiu ca puștiul ăla care și-a călcat tatăl cu mașina fiindcă i-a luat copia de la *Halo.*

A imitat zgomotul unui motor în timp ce a trecut cu o mașină invizibilă peste un corp imaginar.

— Braaam-vraaam. Ha ha. *Tu* la ce te uiți?

Mi-am mutat rapid privirea.

— Ura! Miles, o să ne întrecem împreună! a zis Soup, trăgându-mă de mânecă. O să-mi numesc kartul Dr. Vrum. Pe al tău cum o să-l numești?

— Nu dau nume karturilor.

The Gravitator, mi-a trecut prin minte.

Motorul unui prim kart s-a trezit la viață. Sunetul grav și înfundat a trezit ceva înăuntrul meu. La început am crezut că e frica, fiindcă l-am simțit ca un metal rece pus pe piele. Dar mi s-a răspândit din piept în tot corpul și s-a transformat imediat într-o bătaie nervoasă din picior, pumni

încleștați, o iuțeală în gânduri. Mi-am dat seama că era puțin mai mult decât simpla frică. Era hotărâre.

Am privit prima cursă de pe margine, în timp ce karturile zumzăiau la fiecare curbă ca niște albine și răgeau pe porțiunile drepte ale pistei ca niște… jaguari, bănuiesc. M-am comparat mental cu jucătorii. Nu eram la fel de masiv ca Omul de Tinichea, care arăta ca Hulk în kartul lui și urla de fiecare dată când ajungea la o secțiune dreaptă a pistei, dar cu siguranță nu eram nici la fel de ușurel ca Aurora, care bâzâia delicat printre jucătorii mătăhăloși, pe porțiunea șerpuită.

Aveam o greutate medie: puteam prinde suficientă viteză. Aveam destulă dexteritate. Eram un Mario al *Mario Kart*-ului… sau cel puțin așa speram.

— Pari agitat, a zis Soup, bătându-mă ușor pe umăr. Vrei să intru în ceilalți cu kartul meu ca să-i încetinesc?

— Da, i-am răspuns eu. Da, vreau să faci asta.

A șovăit.

— Dacă o fac, putem să ne mai vedem după ce ne întoarcem acasă?

— Ăăă…

Avea o privire atât de disperată, care-i dădea de gol nevoia de afecțiune. Totuși, aceeași privire o aveam și eu.

— S-a făcut, am zis eu. Dacă mă ajuți să câștig… ne mai vedem.

Soup aproape c-a explodat de fericire și a chițăit:

— *Serios*? Locuiesc la 2165 W. Chesterton, în Salt Lake City!

Am încercat să-mi ascund șocul. Stătea efectiv la câteva intersecții de mine.

— Ah… e foarte departe, am zis eu, fiindcă nu voiam să știe unde stau. O să, ăăă, trec eu pe la tine.

În timpul celei de-a doua curse, Aurora, Soup și Fezzik au aclamat-o pe Meeki, care mergea cu o viteză medie. Privirea mea era ațintită la

Sperietoare, care rămânea în frunte… până când Meeki l-a prins din urmă la cea de-a treia tură și i s-a băgat în față în ultimul moment, astfel încât amândoi au ieșit de pe pistă învârtindu-se și li s-au oprit motoarele înainte să ajungă la linia de sosire. Când au ieșit la marginea pistei, Meeki și-a dat jos casca și l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat? Ai intrat în Marele Zid Chinezesc?

Sperietoarea a scuipat pe jos.

— Bănuiesc că e adevărat ce se spune despre șoferii asiatici.

— Bine, Meeki! a răgit Fezzik. Fă-i praf!

Doamna de Argint a pufnit și i-a dat un cot în coaste.

Fezzik a roșit.

— Vreau să spun să jucați cinstit! a țipat el.

Am privit cum și-a pus mâna gigantică pe umărul Doamnei de Argint. Ea nu i-a dat-o la o parte.

Bine jucat, împărate.

Antrenorul a fluierat.

— După primele două curse, pe locul trei, se află Dorothy care a scos un timp de șase minute și două secunde. Asta după handicapul de cinci secunde. Pe locul al doilea e Omul de Tinichea, cu cinci minute și patruzeci și șase de secunde. Iar pe locul întâi, cu un bonus de zece secunde, este… *Devastatorul,* cu cinci minute și patruzeci și două de secunde.

— Îmi pare rău! i-a spus Devastatorul Omului de Tinichea, care arăta de parcă era gata să-l facă bucăți pe puști cu mâinile goale.

— Grupa a treia! a strigat antrenorul. Voi urmați.

Mi-am încleștat dinții și m-am îndreptat spre linia de sosire. Cinci minute și patruzeci și două de secunde. Puteam să scot un timp mai bun decât ăsta. Probabil. Am trecut pe lângă Leu, care-și lega pleata la spate, de Soup, care mi-a dat o palmă peste fund și de Dryad, care-și punea casca peste

părul ei de salcie plângătoare, și m-am așezat pe plasticul fierbinte al scaunului din kart.

The Gravitator semăna mai mult cu scheletul unei mașini decât cu o mașină. Ba nu. Cu carapacea unui gândac. Am tras de volan, făcând cauciucurile din față să se rotească puțin. Capota era îndreptată spre est, exact spre casa mea. Dacă nu viram la prima curbă, dacă ieșeam de pe pistă și străbăteam deșertul… aș fi putut să ajung până în Salt Lake City… Asta în caz că nu rămâneam fără benzină sau eram prins din urmă de Oldsmobile-ul lui Command.

Am pornit motorul, iar kartul a început să vibreze, făcându-mi pieptul să tremure mai rău decât sânii din jocul *Dead or Alive: Xtreme Beach Volleyball.* Am tras în piept aerul cu miros sufocant de benzină și mi-am canalizat energia cinetică a tremuratului în motorașul inimii mele.

Mi-am lipit buzele de volanul kartului.

— Pista asta e curva ta, am spus eu. Folosește-o și abandoneaz-o.

— Ești dezgustător.

M-am întors și am văzut-o pe Dryad în kartul de lângă mine.

— Serios? am zis eu. Asta venind de la fata care o arde cu cel mai mare ticălos de pe-aici?

A mijit ochii și și-a tras casca pe față.

Antrenorul s-a dus la linia de start și a ridicat pistolul cu aer comprimat.

— Trei… doi… unu…

A tras.

Am apăsat pe pedala de accelerație.

Motorul *a vuit.*

Am pornit ușor.

Dryad a țâșnit în față ca din pușcă. Coama Leului era imediat în spatele ei. Până și Sir Arthurius m-a depășit, de parcă eram un bolovan care se rostogolea într-un râu agitat. Doar Soup a rămas în urma lor, întinzându-și mâna în spate ca

să mă tragă după el. L-am ignorat și am dat un pumn în volan.

— Haide!

Am pierdut timp prețios pe porțiunea dreaptă a pistei, acul vitezometrului târându-se încet spre 40. Asta se întâmpla din cauză că eram gras. Eram gras, iar asta era cea mai bună dovadă. Nu eu am cerut să mă nasc așa. Să am genele mamei mele și să fiu unul dintre puținii care înțelegeau faptul că aripioarele picante erau mâncarea perfectă.

Am ajuns la prima curbă și am apăsat mai ușor pe accelerație, iar acul vitezometrului era pe undeva pe la 40. Restul participanților erau cel puțin cu două viraje în fața mea. La naiba cu asta. Antrenorul era în cealaltă parte a pistei. Era destul de departe încât să nu-și poată da seama cât de repede mergeam.

Am apăsat pe pedala de accelerație până în podea. Am ajuns la cele patru porțiuni șerpuite ale scoicii, cu cauciucurile scrâșnind în stânga și-n dreapta, și am prins destul avânt cât să trec de Soup, care m-a aclamat, apoi de Sir Arthurius și Parappa, ale căror înjurături au fost acoperite de zgomotul tobei mele de eșapament.

În timp ce mă apropiam de Leu, la ultimul viraj, a auzit zgomotul motorului meu și a apăsat și el pe pedala de accelerație. Dryad a auzit motorul lui și a făcut și ea la fel. Am ajuns la ultima curbă strânsă și în timp ce karturile lor au derapat pe un strat subțire de nisip în afara pistei, greutatea mea a făcut ca roțile kartului să se țină bine de asfalt, rămânând pe interiorul pistei. Am prins viteză, am trecut fulgerător pe lângă Leu și i-am mulțumit fiecărei aripioare picante pe care o mâncasem vreodată în timp ce acceleram ca să ajung în frunte. Am ajuns din nou la o porțiune dreaptă și am văzut în viziera căștii lui Dryad cum o depășeam.

DA.

Am ajuns fulgerător în frunte, pe ultima porțiune a primei ture, apoi am călcat pe frână. În timp ce

treceam de linia de sosire, cu exact 40 de kilometri pe oră, ochelarii cu lentile tip oglindă ai antrenorului au rămas neliniștitor de fixați asupra mea. Cincisprezece metri mai încolo, am început din nou să accelerez.

The Gravitator a vuit. Dintr-odată a început să răsune melodia din *Halo.* Mi-am dat seama că eu eram cel care cânta *„Bumbumbum BUUUM Bumbumbum BUUUM!”*

La cea de-a doua tură, în timpul virajelor, Dryad s-a apropiat zgomotos de mine. Dar în afară de greutatea mea care mă făcea să nu derapez, mai aveam un avantaj. Eram atras de Gravity. Dryad a devenit precaută la întoarceri. Eu am trecut de ele fără niciun efort. Pe porțiunile drepte, a apăsat pe pedala de accelerație până în podea. Eu practic mi-am băgat piciorul prin podeaua kartului. Îmi era mai teamă că voi rata întâlnirea și voi rămâne captiv în locul ăsta decât că voi provoca un accident.

Am rămas în frunte aproape toată tura a doua. Dar pe la sfârșit, motorul meu a început să huruie de parcă a fost aruncat într-o conductă. Vitezometrul îmi arăta că aveam douăzeci și patru de kilometri pe oră.

KKKKRRRRUUUKKK-KK-KK-KK-K.

— NU! am urlat eu peste scrâșnetul îngrozitor. – GRAVITATOR, NU O SĂ MORI EXACT ACUM! ÎN MOMENTUL ÎN CARE TRECEM DE LINIA DE SOSIRE, AI PERMISIUNEA MEA SĂ MORI! DAR CU NICIO SECUNDĂ ÎNAINTE DE ASTA!

M-a ascultat. Gravitator chiar m-a ascultat. A înghițit gunoiul rămas blocat în motorul ei și și-a luat avânt ca o iapă zburdalnică.

— Ha, ha!

Am mângâiat volanul.

— Tați o să-ți cumpere un cocktail de ulei. Sau tot ce vrei tu, frumoaso.

Pierdusem ceva teren. Dryad a trecut bâzâind pe lângă mine, ridicând nisipul de pe asfalt și trimițându-l direct spre casca mea. Ne-am apropiat de linia de sosire și amândoi am apăsat violent pe frâne.

În timp ce treceam de linia de sosire, antrenorul a țipat.

— Mai încet!

Am apăsat mai ușor pe accelerație până la jumătatea porțiunii drepte a pistei. Apoi am băgat-o din nou în podea. Ultima tură.

Soup mersese atât de încet că eram cu o tură înaintea lui. A accelerat când am trecut de el și mi-a făcut cu mâna. I-am făcut semn spre Dryad, care era în spatele meu.

— Scoate-o din cursă!

Soup a luat-o drept spre ea, făcând-o să tragă de volan și aproape să piardă controlul kartului. Am izbucnit în râs ca un maniac. Nu voiam să sară în aer cu kart cu tot sau ceva de genul ăsta. Poate doar un cauciuc spart, ceva pe-acolo.

Mi-au scrâșnit cauciucurile la prima curbă, apoi m-am legănat pe porțiunile șerpuite ale pistei. La ultimul viraj însă, Dryad a apărut din senin chiar lângă mine… L-am înjurat pe Soup pentru incompetență. S-a apropiat brusc de kartul meu și s-a lipit de el, aliniindu-ne perfect roțile și împingându-mă înspre marginea interioară a pistei. Soup a încercat să accelereze și să intre între noi ca să mă apere, dar Dryad l-a blocat. Am tras în stânga de volan, lovindu-i roțile cu ale mele, dar ea a derapat, s-a stabilizat și s-a îndreptat din nou spre mine. Roțile ni s-au despărțit când am luat ultima curbă, cu cauciucurile scrâșnind și cu pedalele de accelerație călcate până în podea.

Amândoi am fost cot la cot pe ultima porțiune a pistei. M-am uitat în față spre antrenor și m-am tot întrebat când ar trebui să încetinesc. Apoi Dryad m-a atacat cu toată forța. Am tras de volan în

dreapta, dar când am încercat să mă redresez și să intru și eu în ea, a tras de volan în stânga.

Cauciucurile kartului meu au alunecat pe pista nisipoasă ca untul, vehiculul meu ajungând paralel cu linia de sosire de care mă apropiam ametitor de repede.

Și atunci Soup a intrat direct în mine.

Se spune că în momentele astea îți trece viața prin fața ochilor. Se spune că îți faci griji din cauza lucrurilor pe care le-ai făcut sau nu le-ai făcut. Te gândești la cei dragi. La dușmani. Momente fericite. Regrete.

Dar singurul lucru care-mi trecea prin cap era: *Fața mea! Gravity!*

Apoi: *Poate o să creadă că sunt mișto cicatricile rămase după un accident…*

Am simțit un gol în stomac, lumea s-a întors cu susul în jos și dintr-odată capul îmi bubuia, în fața ochilor vedeam doar scântei și singurul lucru pe care-l auzeam era scrâșnetul metalului.

Apoi întuneric.

•

Am auzit sunetul unor pași grăbiți…

Apoi lumea s-a întors la starea ei inițială în timp ce capul meu se zguduia în față și-n spate. Cineva mi-a dat casca jos.

— Miles? Ești bine? Miles! Miles!

Un deget m-a tras de pleoape, deschizându-mi pe rând ochii.

— Nicio comoție, a zis antrenorul. Poți să te concentrezi la mine?

Am încercat. Arăta ca un fel de pată neclară.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Am verificat rapid. Capul: bine. Gâtul: puțin inflamat. Umăr: mă ustura, plin de sânge.

Apoi mi-am adus aminte de cursă. Am făcut accident. Am pierdut.

Am coborât din kart împleticindu-mă și m-am clătinat puțin pe picioare. Oamenii din jurul meu arătau de parcă se aflau sub apă.

— Ușor, băiete, a spus antrenorul. Trebuie să te așezi la loc.

Am simțit o mână pe braț. Am clipit. Dryad.

— O, Doamne, ești bine? m-a întrebat ea. Nu asta voiam să…

Am împins-o și m-am dus spre linia de sosire, unde ceilalți jucători stăteau și ne priveau. Nisipul nu le oferea picioarelor mele niciun pic de stabilitate. Începea să mă usture foarte tare umărul, dar furia mea îl făcea să amorțească. Vedeam din ce în ce mai clar pe măsură ce înaintam.

Am dat de cel mai slăbănog jucător și l-am îmbrâncit cât colo.

— Care naiba e problema ta? l-am întrebat pe Sperietoare.

El s-a împins cu pieptul în mine și m-a privit fix în ochi. Mi-am încleștat pumnii și am expirat zgomotos. Restul jucătorilor au format un cerc în jurul nostru.

— De ce ești nervos *pe el?* a întrebat Meeki. Nici măcar n-a concurat cu tine. Dryad e cea care te-a lovit.

Amândoi am ignorat-o.

— Știu că tu ai pus asta la cale, i-am spus Sperietorii. Ți-ai pus… *femeia* să mă scoată din joc.

Sperietoarea n-a zis nimic.

— M-ai urât încă din prima zi, fără niciun motiv, am spus eu.

A zâmbit, cu nasul aproape lipit de al meu.

Am simțit o mână pe umărul care nu-mi sângera.

— Băiete, a zis antrenorul, trebuie să te ducem la infirmerie.

— Nu-i momentul pentru asta, a spus Fezzik, punându-și mâna între pieptul meu și al Sperietorii. Putem să organizăm o întrunire mai încolo…

— Nu, am zis eu, retrăgându-mă de lângă mâna antrenorului și împingându-mă în a lui Fezzik, ca să stau din nou piept în piept cu Sperietoarea. Vreau să știu de ce mă urăști atât de tare. Vreau să

știu de ce ai sabotat cursa și m-ai făcut să… m-ai făcut să pierd *totul.* Haide, spune-mi.

Mi-am întins brațele, arătând spre mulțime.

— Spune-le tuturor.

Jucătorii au rămas în jurul nostru, ascultând cu atenție.

Sperietorii i-a dispărut rânjetul strâmb de pe față. Și-a lăsat privirea în jos, s-a uitat în gol și s-a șters la gură.

— Noi doi am jucat o dată DoTA unul împotriva celuilalt.

Defense of the Ancients. Un joc de care eu și Cavalerii Spectrali am fost obsedați luni întregi.

— Tu, a continuat Sperietoarea, mi-ai zis să mă duc s-o fut pe soră-mea.

Toată lumea a icnit. Am amețit.

— Nu aș… nu aș spune niciodată așa ceva.

Ba da. În toiul unei lupte, aș spune-o cu siguranță.

Toți cei din jur se holbau la mine cu niște expresii șocate. Am evitat privirea Aurorei.

— După chestia asta, ți-am căutat pe net numele de utilizator și am găsit o poză cu tine.

Am înghițit în sec.

— Mă aprinsesem în momentul ăla…

Sperietoarea m-a țintuit cu privirea.

— Soră-mea are sindromul Down.

Mi-a căzut fața. Meeki, toți cei de la Sefiroths și Master Cheefs m-au huiduit.

— Haide, Miles, a spus Fezzik, atingându-mă pe umărul bun. Hai să te ducem la Fântâna Zânelor.

M-a luat de acolo. Am aruncat o privire în spate, exact la timp ca să văd cum Sperietorii îi reapare rânjetul pe față. *Ticălosul.*

— Fezzik, uite! i-am zis, arătând cu degetul. Zâmbește!

Fezzik nu s-a întors.

— Pun pariu că nici măcar nu are o soră, am zis eu, uitându-mă în continuare în spate. Pun pariu că

l-am bătut o singură dată la DoTA și acum încearcă doar să se răzbune.

— Ai spus lucrurile de care te-a acuzat?

— Eu…

Nu i-am răspuns. M-a strâns de umăr.

— Nu-ți face griji. N-o să-ți scad puncte. Dacă s-a întâmplat înainte să ajungi la Video Horizons, atunci nu este responsabilitatea mea. Dar mi se pare destul de important să te gândești în ce fel îi afectează cuvintele tale pe ceilalți, chiar și atunci când te afli sub protecția anonimatului.

— De ce? am întrebat eu. Ce rost are dacă tocmai am pierdut și nu voi ieși de aici la timp ca să ajung la întâlnire și toate celelalte fete care or să apară în viața mea mă vor refuza?

Înainte să apuce să-mi răspundă, două brațe sfrijite s-au încolăcit în jurul taliei mele și m-au strâns cu putere.

— Miles! Miles Miles Miles! a spus Soup, sărind de colo-colo și făcându-mi colăceii să tremure. Ai reușit!

— Ai grijă, Soup, a spus Fezzik. Tocmai a avut un accident.

— Ce-am reușit? am întrebat, dezlipindu-l de mine.

— Ai câștigat!

— Am… ce?

M-am întors. Kartul meu trecuse de linia de sosire. Iar kartul Dryadei… rămăsese în urmă. Se oprise să vadă dacă sunt în regulă. Am răsuflat ușurat.

— Serios?

Fezzik a dat din cap.

— Ai derapat dincolo de linia de sosire.

— Ai făcut ceva gen *pșșșș crnci prrr pau! Bang!* Ha, ha! Râd doar fiindcă ești bine și te-am ajutat să câștigi, deci ne mai vedem când ieșim de aici! Hi, hi.

Mi-a pus o mână pe stomac și una pe spate și a început să le zgâlțâie.

— Nu suporți când fac asta?

— Am câștigat? am întrebat eu din nou.

Fezzik a dat din cap din nou.

— Ultima dată când am verificat, te apropiai cu pași repezi de cel mai bun timp.

Ca și când o forță invizibilă mi-a tras kartul dincolo de linia de sosire. Atracția Gravitațională era puternică și mă ajuta să câștig tot timpul.

Întâlnirea mi-era sortită.

M-am întors imediat la antrenor, ca să-mi ștampileze pergamentul. Soup sărea pe lângă mine și spunea cu o voce cântată:

— Te-am ajutat să câști-igi! Te-am împins dincolo de li-ni-eee! Acum trebuie s-o arzi cu mine când ne întoarcem acasă!

Nu puteam să-l contrazic. M-a ajutat să câștig, într-un mod foarte ciudat. Și îi promisesem că o să ies cu el. Asta nu însemna că trebuia să par entuziasmat la gândul ăsta.

— În plus? a zis el, sesizându-mi ezitarea.

A mimat cusutul. I-am tras mâinile jos, înainte să-l vadă cineva. Apoi am zâmbit. Aproape uitasem. Broderiile, îmi vor aduce punctele lipsă.

L-am mângâiat pe Soup pe cap.

— Poți să mă privești cum mă joc jocuri video la mine acasă.

— Daaa!

În timp ce mergeam spre antrenor, Sperietoarea a trecut furtunos pe lângă noi. Dryad s-a dus după el.

— Voiam să văd doar dacă se simte bine!

Nu mi-a aruncat nicio privire. Mie-mi convenea.

I-am întins antrenorului pergamentul. Nu l-a luat.

— Ai depășit limita de viteză, a zis el.

— Da, am spus eu, cu un zâmbet până la urechi. De asemenea, aproape că mi-am pierdut viața.

Mi-am suflecat mâneca tricoului și i-am arătat juliturile. Mi-am supt măselele, deși nu mă durea

atât de tare.

— Nu mi-ar plăcea să dau în judecată centrul ăsta. Antrenorul și-a încrucișat brațele, făcându-și sfârcurile să arate și mai burzuluite ca de obicei.

— Ai mai folosit replica asta.

M-am mutat de pe un picior pe altul, încercând să-mi păstrez o atitudine de om puternic.

— Desigur.

A mers și de data asta.

Reușite

718.000 puncte – 1 zi și 2 ore până când o văd pe Gravity

— Pare că ți-ar prii niște odihnă, aventurier, a spus Fezzik când ne-am întors în Cuib.

— Ah, nu, sunt bine.

Mi-am rotit umărul, încercând să nu mă crispez din cauza durerii.

— Chiar – *am nevoie de punctele de la terapie* – n-aș vrea să pierd ședința de terapie.

Fezzik a dat din cap.

— Nici eu n-aș vrea s-o pierzi. Mai ales având în vedere că pentru tine s-ar putea să fie ultima. Ha, ha. Doar să-mi promiți că te vei duce la Fântâna Zânelor imediat ce terminăm.

I-am făcut semn că da și am intrat în cercul format de membrii alianței noastre.

— Nu-i corect! a spus Soup. Aurora de ce poate să stea așa aproape de tine?

Eu și Aurora ne-am uitat unul la altul, ne-am dat seama că eram doar la câțiva centimetri distanță și ne-am tras scaunele în direcții opuse.

Fezzik a tras jaluzelele și a aprins neonul, care ne-a făcut pe toți să părem arși de soare și epuizați.

— Cursa *chocobo* de astăzi a fost palpitantă, oameni buni! a zis el. Mai ales pentru tine, Miles! Nimic nu se compară cu niște cicatrice din luptă cu care să te întorci acasă, așa-i?

Mi-am frecat umărul și am zâmbit. În sfârșit voi putea să îi arăt niște cicatrice adevărate unei doamne adevărate.

— A fost supertare! a spus Soup. Miles conducea, și a făcut ceva gen *rrrrrrrrrnnnnnn… errrrrttttttt…*

— General al alianței Fury Burds? a zis Fezzik. Vom vorbi despre niște lucruri destul de importante astăzi. Îmi dai permisiunea să fac asta?

Soup și-a băgat mâinile între genunchi.

— Da.

— Mulțumesc, a zis Fezzik. Azi aș vrea să încep printr-o discuție despre dorința de a ne simți importanți.

În ciuda faptului că mă durea umărul, radiam de fericire. Asta ar putea fi ultima mea ședință de terapie. Dacă voi participa la fiecare activitate, voi preda broderiile lui Soup și voi mai câștiga o medalie de aur, voi reuși. Voi reuși, la naiba! Mă simțeam invincibil.

Exista o singură problemă. Dacă și când voi câștiga campionatul de paintball, voi avea la dispoziție două ore să mă întorc. Lui Command i-a luat două ore ca să ne conducă până la Video Horizons, ceea ce însemna că voi fi la limită cu timpul. Mă întrebam dacă Domnul J va trebui să mă ducă direct la Mandrake's sau dacă voi avea destul timp cât să ajung și până acasă ca să mă spăl puțin.

— Cu toții vrem să avem locul nostru în această lume, a continuat Fezzik. Vrem să fim recunoscuți pentru notele bune, iubiți, iubite, premii, burse și toate chestiile care ne fac să ne simțim ca niște oameni de succes.

În niciun caz nu voi putea să port aceeași chestie pe care o purtasem la spălătorie. Singura opțiune care-mi rămânea erau hainele de pe mine. Pantalonii ăștia albi nu mă avantajau nici *înainte* să fi petrecut patru zile în deșert. Acum arătam ca o bezea prăjită care fusese scăpată în nisip.

— Ne *simțim* importanți când ne jucăm, a continuat Fezzik. Ne simțim puternici. Problema este că, cu cât investești mai mult în alte lumi, cu atât ratezi mai multe în aceasta în care trăim. În mod evident, pentru toate persoanele din acest cerc, atracția spre alte lumi este puternică. E ușor să fii absorbit de un peisaj fantezist, cu sarcini clare, împrejurimi captivante și un avatar atrăgător,

căruia i se pot face și *update-uri*… spre deosebire de noi. Ha, ha.

— Vorbește pentru tine, a zis Meeki.

— Ha, ha. În afară de tine, desigur, Meeki.

Aș putea să culeg niște flori în drum spre restaurant ca să-i distrag atenția de la pantaloni. Sau poate voi lua un puf de păpădie de la Aurora și îi voi arăta lui Gravity cum imită universul.

— Ideea este că, a spus Fezzik, aceste lumi te pot face să lași baltă lucrurile care sunt cu adevărat importante. Sănătatea. Curățenia. Stabilitatea emoțională. Când ai doar jocuri în cap, orice altceva primește minima ta atenție. Și cine te poate învinovăți? Să trăiești în lumea asta e anevoios. Nu vei fi niciodată cel mai bun portar sau cel mai bun artist sau cel mai bun elev. Nu-i ușor de înghițit. Viața reală pare concepută în așa fel încât să ne facă să ne simțim neajutorați. Jocurile, pe de altă parte, sunt proiectate strategic, ca să ne facă să ne simțim cele mai importante ființe din univers. Din cauza asta se creează o dependență psihologică.

Am tresărit când mi-am dat seama că Fezzik se uita fix la mine.

— De asta vă aflați aici, a spus el și și-a mutat privirea spre Aurora. Pentru a învăța să vă placă să vă descurcați în viața reală.

S-a uitat la Meeki.

— Să vă simțiți puternici când spălați vasele, faceți niște sport sau socializați.

S-a uitat la Soup.

— Să învățați că exact cele mai incomode chestii în viață vă aduc cele mai mari recompense.

S-a uitat la Zxzord, care era leșinat pe scaun.

— Să învățați să vă simțiți bine fără stimulente dăunătoare.

Și-a dat o palmă peste picior.

— Dacă reușiți lucrurile astea, din partea mea puteți juca oricâte jocuri video vreți! Doar să nu-i spuneți Domnului J că am spus asta. Ha, ha.

Discuția asta era inutilă pentru mine. Mă descurcam perfect în viața reală. În ultimele zile, ieșisem al treilea la o întrecere sportivă, făcusem o minge de ping-pong să leviteze și luasem locul întâi la o întrecere de karturi.

Fezzik și-a frecat palmele.

— Vrea cineva să vorbească despre dificultățile pe care le-a întâmpinat când încerca să se descurce în lumea reală?

Aurora a ridicat mâna.

— Aurora. Excelent.

— Mi se pare că obstacolele din viața reală sunt în continuă mișcare, a zis ea jucându-se cu o șuviță de păr. Vrei să faci ceva, spre exemplu să vopsești un perete. Dar ajunge să fie mult mai greu decât cum credeai tu că va fi. Vopseaua nu arată la fel de bine cum părea în catalog, trafaletul se tot lipește de perete, iar vechea vopsea verde și hidoasă tot se vede, chiar dacă ai dat trei straturi groase peste. Apoi, dintr-odată, afară se lasă întunericul fiindcă a trecut deja mult timp și te oftici și încerci să lucrezi mai repede, dar pe urmă dai din greșeală cu piciorul într-o găleată cu vopsea și uite-așa apare un cu totul alt obstacol, să-i convingi pe ai tăi să-ți cumpere un covor nou.

— Sună de parcă o spui din proprie experiență, a spus Fezzik. Ha, ha. După un dezastru ca ăsta, nu-i de mirare că vrem să jucăm un joc video în care regulile sunt incredibil de simple, gen ACOLO! DRAGON! OMOARĂ! Ha, ha. Excelent, Aurora. Mai e cineva care a întâmpinat vreo dificultate frustrantă în lumea reală?

Rana de la umăr mă mânca. Am încercat să mă scarpin cât de ușor am putut, dar a început să mă mănânce, așa că am renunțat.

— Miles? a zis Fezzik. Dacă vei continua în ritmul ăsta, s-ar putea ca mâine să te întorci în lumea reală.

— Nuuuuuuu, a spus Soup.

— Da, am zis eu.

Meeki a pufnit disprețuitor.

— Noroc, i-am spus eu.

Arăta de parcă era gata să mă omoare.

— De ce vi se pare cinstit ca el să plece de aici așa devreme, când n-a învățat nimic?

Mi-am dat ochii peste cap, gata să-i închid gura.

— Vrei să-ți continui ideea, Meeki? a întrebat Fezzik.

— Păi, *unii* dintre noi încearcă să se dezvolte ca persoane, ca să iasă de aici și să-și vadă prietenii și familiile.

— Ăăă, serios? am zis eu. Din ce-mi aduc aminte, tu nici măcar nu recunoșteai că ți-ai lovit fratele.

— Hmm, a spus Meeki. Ce ciudat, brusc *eu* sunt aia care nu recunoaște că a lovit pe cineva.

Cu asta mi-a închis gura. Din fericire, Fezzik părea cu gândul în altă parte.

— Este adevărat că viața nu e întotdeauna corectă, a spus el. De fapt, de cele mai multe ori nu e. Unii oameni au mai multe privilegii în viață. Pot să avanseze mai rapid ca alții.

Iar unii oameni sunt pur și simplu mai talentați ca alții, mi-a trecut mie prin cap.

— Poate că ăsta e un alt motiv pentru care jocurile video sunt atât de ispititoare, a spus Fezzik. Toți începem din același punct atunci când luăm consola în mână. Jocurile sunt niște lucruri prin care devenim egali unii cu alții.

Meeki a dat din cap.

Încă o dată, Fezzik s-a uitat la mine. Doamne, voiam doar să ies odată de-acolo.

— Miles, hai să spunem că vei fi cu adevărat eliberat mâine. Ce crezi că ai învățat cât timp ai stat aici?

— O grămadă de lucruri, am zis eu.

— Cum ar fi?

— Ăăă, cum ar fi faptul că nu mă descurc atât de prost la Four Square sau la întrecerile de karturi sau la… brodat.

— Brodează *foarte bine,* a spus Soup. Cel mai bine.

M-am uitat la el cu ochii căscați, încercând să-i transmit că spunea prea multe și ar trebui să tacă, dar Fezzik pur și simplu a aprobat din cap.

— Sunt convins că e plăcut să-ți găsești niște abilități înnăscute în domenii la care nu te așteptai, Miles. Dar vreau să mergi mai în profunzime.

— Ce vrei să spui?

— În timpul pregătirii pentru profesia de consilier pentru dependenți, am văzut o mulțime de oameni care veneau să se trateze și aveau niște așteptări nerealiste în legătură cu ce se va întâmpla atunci când vor ieși din centru. Erau întotdeauna dezamăgiți crunt. E ca și când ai porni o ofensivă împotriva cuiva care e cu șapte niveluri mai avansat ca tine, dar e atât de tentant încât nu te poți abține.

— Gravity nu e cu șapte niveluri mai avansată ca mine, am spus eu, sperând să fie așa.

— Nu spun că ar fi, a zis Fezzik. Dar hai să ne gândim la ce se poate întâmpla cel mai rău, bine?

M-am pregătit psihic. Am trăit un „în cel mai rău caz" toată viața mea.

— Dacă Gravity nu e interesată de un gamer?

M-am scărpinat unde îmi intrase niște nisip pe sub pantaloni.

— Ar fi în regulă. Nu mă consider un gamer.

Meeki a pufnit.

— Ești un *player*[32].

— Foarte amuzant, am zis eu. Trebuie să-ți cadă fetele la picioare ca să fii un *player.*

— N-am spus că ești un *player* care câștigă, a zis ea.

— OK, OK, ha, ha, a zis Fezzik. Ideea nu era să ne acuzăm unii pe alții. Trebuia să ne deschidem în fața celorlalți și să ne înțelegem mai bine pe noi înșine. Continuă, Miles.

— *Gamer* e un termen rușinos. Îi face pe oameni să se gândească la tocilari grăsuți și transpirați care

își fac veacul în subsolurile caselor. Nu te uita așa la mine, Meeki. Nu asta va fi imaginea mea în fața lui Gravity.

— Asta așa este, a spus Fezzik. Dar s-ar putea să te minți de unul singur dacă te gândești că poți să lași în urmă pentru totdeauna modul ăsta de viață. Ce se întâmplă dacă întâlnirea asta cu Gravity nu va ieși cum vrei tu?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Dacă nu-ți place de ea? Dacă ei nu-i place de tine?

De ce nu putea pur și simplu să mă lase să câștig și să mă bucur de asta?

— Ne-am înțeles foarte bine.

— Da, dar ai văzut-o o singură dată, a zis el. Și în niște condiții destul de romantice, din câte se pare: ai salvat-o de cineva care o stropea cu furtunul.

M-am foit pe scaun. Dintr-odată nu-mi mai plăcea de Fezzik. De fapt, îl displăceam mai mult ca pe oricine altcineva din centrul de reabilitare. Când devenise la fel ca tatăl meu și Casey?

— Ăsta e stadiul lunii de miere, a continuat Fezzik. Nu rămâne totul așa de fiecare dată. De fapt, lucrurile nu rămân așa niciodată. Ce se va întâmpla când începe partea grea? Partea care seamănă cu viața reală și n-are nicio legătură cu jocurile video?

Am regretat că am adus vorba de Gravity la prima noastră întâlnire. Dacă el n-avea de gând să mă ajute să ies de aici și voia doar s-o folosească împotriva mea în felul ăsta, care mai era rostul?

Fezzik s-a adresat întregului grup.

— Dacă vă gândiți puțin, jocurile video seamănă doar cu prima parte a unei relații, nu-i așa? Salvarea prințesei din castel și alte chestii de genul ăsta.

Ce știa el? A trăit într-o peșteră unde s-a îndopat cu pizza.

— De asta nu ies niciodată cu prințese, a spus Meeki.

— Meeki, a zis Fezzik, cu riscul de a părea băgăcios, pot să te întreb cum e viața ta amoroasă?

— Poți, a spus Meeki.

— Grozav.

— Și eu îți voi răspunde că nu e treaba ta.

— OK. Ha, ha.

Meeki și-a lăsat puțin umerii în jos.

— Majoritatea oamenilor nu se simt rușinați de persoanele cu care ies.

— Adică? a întrebat Fezzik.

— Unii oameni sunt… pur și simplu privilegiați când vine vorba de viața lor amoroasă.

Pentru prima dată, am fost de acord cu ea. Pe puștiul de la liceul meu care avea un Mustang îl vedeam de fiecare dată cu altă fată lângă el.

— Asta chiar așa e.

Meeki mi-a aruncat o privire dușmănoasă.

— Ce? am zis eu. Sunt de acord cu tine.

— Oameni buni, a spus Fezzik cu un ton de avertisment și a așteptat să nu ne mai uităm unul la altul. Indiferent de dificultățile pe care le întâmpinați când vine vorba de întâlniri, toată lumea din acest cerc a făcut aceeași greșeală. Ne-am concentrat toată atenția la jocuri, atunci când prezența nu ne-a fost apreciată în alte părți. Dar cred că ne facem nouă înșine un deserviciu oferind toată dragostea noastră unui lucru care nu ne poate răspunde la ea.

Eu nu mai făceam asta. Și discuția era plictisitoare. După spectacolul pe care l-am oferit în ultimele trei zile, Fezzik ar trebui să-mi spună că sunt scuzat și că pot merge la cantină să-mi umplu stomacul cu înghețată.

Dar n-a făcut asta.

— Relațiile adevărate sunt dificile, a continuat el. Mult mai dificile decât credeți că vor fi. Necesită efort din partea ambelor persoane. Eu știu că n-aș putea să ofer genul de atenție și de

implicare de care e nevoie într-o relație dacă aș sta câte șaizeci de ore pe săptămână cu consola în mână.

Am încercat din răsputeri să nu mor de râs. *Când aproape că i-a rupt mâna Doamnei de Argint credea că e atent și implicat?*

Aurora a ridicat mâna, dar și-a ales cu greu cuvintele când a început să vorbească.

— Mi-am dat seama… că eu n-am nicio relație cu Max care să n-nu fie pe computer. Și asta mă întristează foarte tare.

Fezzik a dat din cap.

— Pare că tu vrei să depui efort și în lumea reală. Tu nu te-ai dat niciodată la o parte de la părțile dificile ale relației. Nici nu-mi pot imagina cât de frustrant a fost pentru tine.

Aurora a dat din cap fără vlagă și a început să-și jumulească pielițele din jurul unghiilor.

— Mi se pare că în loc să-l ridici pe el la nivelul tău, a zis Fezzik, te-ai coborât tu la al lui.

— Mda…

Aurora și-a supt măselele și și-a băgat degetul în gură.

— Deci, a spus Fezzik. Ce crezi că ar trebui să se-ntâmple?

— Cred că…

Și-a scos degetul din gură și s-a uitat la el.

— Cred că el trebuie să vină aici.

— Crezi că părinții lui îl vor trimite vreodată aici?

Aurora a scuturat din cap. Și-a strâns buricul degetului.

— Și cum te afectează asta pe tine? a întrebat Fezzik.

O mică picătură de sânge i s-a scurs pe lângă unghie.

— Nu știu încă.

— Păi, a spus Fezzik, să ne anunți și pe noi când afli. Ai ajuns foarte înțeleaptă de când ai intrat pentru prima dată pe ușa asta. Cred că vei fi cu

totul altă persoană când vei pleca de aici. Și, că tot vorbim de plecat…

Fezzik s-a întors din nou spre mine. În De ce trebuia împăratul să fie așa un ticălos în viața reală? Am apăsat pe umărul meu julit, sperând că usturimea mă va distrage de la căsăpirea mea emoțională.

— Miles, dacă nu te vei descurca la a doua parte a relației? Partea în care lucrurile devin dificile? Cum s-a întâmplat la Aurora. La toată lumea.

Credeam că după ultimele zile era destul de evident că aș fi făcut orice ca să fiu cu Gravity. Nu trebuia să-i dovedesc nimic lui Fezzik. Nu am răspuns.

— Jocurile video se termină de obicei atunci când eroul pune mâna pe fată, a zis Fezzik. Dacă lucrurile vor fi prea dificile cu Gravity și vei vrea să te întorci la *Arcadia!*

— Nu mă voi…

M-am gândit la biroul meu de acasă, dezbrăcat de orice monitoare sau cabluri.

— … juca jocuri video decât la ocazii speciale.

— Sigur, a bombănit Meeki.

— Bine, am zis eu. Îmi dau și eu seama cum sună. Ca și cum aș fi dependent. Dar o să mă joc foarte puțin, între alte activități. Niciodată atât de mult cum obișnuiam s-o fac. Doar că pur și simplu nu exista nimic în viața reală la care merita să mă întorc. Acum există… și Gravity chiar m-a plăcut, apropo.

Fezzik a tras aer adânc în piept și și-a înmuiat glasul.

— Probabil ți se pare că te atac, Miles. Chiar nu asta încerc. Serios. Vreau să văd că reușești. Dar vreau și să mă asigur că ești destul de pregătit să te descurci și dacă lucrurile nu vor funcționa așa cum vrei tu.

Simțeam privirile fixe ale tuturor. Mi-am adus aminte de detaliile întâmplării de la spălătorie. Detalii la care nu voiam să mă gândesc în

momentul acela. Faptul că Gravity nu s-a prea uitat la mine când își spăla bicicleta Schwinn. Faptul că nu mi-a dat numărul ei de telefon.

Dar apoi mi-am adus aminte de râsul ei.

Și mi-am adus aminte că încă trebuia să câștig puncte.

Fezzik voia să mă deschid în fața celorlalți? Știam exact ce trebuia să fac.

Mi-am pus coatele pe genunchi și mi-am coborât privirea în podea.

— Am văzut ce înseamnă dependența adevărată. Maică-mea avea… sau bănuiesc că *are* o problemă majoră cu, ăăă, drogurile. M-a abandonat când eram destul de mic. Așa că nu mi-a fost niciodată ușor să… particip la viața reală.

Am aruncat o privire spre Fezzik ca să-i văd reacția.

— Problemele tale au toate legătură cu fetele și cu maică-ta, a zis Meeki. Ai crezut cumva că aici e bordel?

Soup și-a pus mâinile la urechi.

— Meeki, lasă-l să termine, a spus Fezzik.

M-am uitat urât la Aurora. M-am frecat pe față și am încercat să par la fel de devastat cum mă simțeam mai demult.

— Dacă aș putea să ies cu cineva, poate mi-aș recăpăta încrederea în sine. În felul ăsta poate nu voi mai vrea să mă joc atât de mult.

Am tras aer adânc în piept.

— Mama m-a părăsit… dar poate Gravity nu o va face, știți ce vreau să zic?

Fezzik a dat din cap.

— Mă bucur că ți-ai împărtășit gândurile. Ai câștigat atât de multe puncte săptămâna asta încât mâine s-ar putea să afli dacă este adevărat.

N-a întins mâna după pergamentul meu. La naiba. Voiam doar niște puncte.

Soup m-a atins pe picior.

— Dar o să ratezi concursul de construit castele de nisip! a spus el. Putem să ne prefacem că

suntem în deșertul Gerudo! Sau pot să-ți port șapca aia șmecheră de la Home Depot și să mă prefac că sunt Ash!

— Nu, i-am răspuns eu. Nu putem. N-o să mai fiu aici.

— Asta în caz că vom câștiga mâine, a zis Meeki.

Am fixat-o cu privirea.

— Sper că nu o să sabotezi campionatul de paintball așa cum ai făcut cu ventilatorul ăla, doar ca să-mi faci în ciudă, nu-i așa?

A zâmbit și a ridicat din umeri.

— Ha, ha. Potoliți-vă, voi doi.

Zxzord a sforăit zgomotos, făcându-ne pe toți să tresărim. Fezzik a vorbit în timpul care a mai rămas din ședință despre jocurile cu o realitate alternativă, cum ar fi *Chore Wars,* care-i ajută pe gameri să facă tranziția spre lumea reală.

Priveam cum își mișcă buzele, dar nu mă puteam gândi decât la victoria de a doua zi.

Nu voiam să mă gândesc la nimic altceva.

După ce ne-am întors de la cantină, Fezzik s-a apropiat de mine cu o stivă de broderii în mână, scuturându-le de parcă erau un teanc de bani. Din câte puteam să văd, pe fiecare scria ceva despre Gravity, în afară de cea din vârf, pe care scria *Miles & Soup.*

La naiba. Trebuia să-l supraveghez.

— Mi-au tot apărut pe pat, a zis Fezzik.

— Da, am spus eu, încercând să-mi calmez bătăile inimii, îmi trebuiau neapărat punctele alea ca să pot ieși de aici a doua zi.

— Sunt ale tale? m-a întrebat el.

— Da.

Și-a îngustat ochii.

— Nu te-am văzut brodând.

— Eu da! a spus Soup. Face asta în fiecare seară după ce se dă stingerea!

Eu și Fezzik ne-am uitat la Soup cu niște expresii foarte diferite.

Fezzik a oftat.

— Înțeleg ce se petrece aici…

S-a întors spre mine.

— Te simți împăcat cu situația asta?

M-am holbat la fața uriașului prietenos. Dacă exista cineva aici care să înțeleagă respingerea și disperarea de a merge la o întâlnire, el era acela.

— Nu știu despre ce vorbești, am spus eu.

A numărat broderiile.

— Asta ți-ar adăuga… uau. Cincisprezece mii de puncte.

Pe care trebuia neapărat să le capăt. Am tras fermoarul borsetei mele de aventurier și mi-am scos pergamentul. Nu l-a luat.

— Trebuie să mă gândesc la asta, a spus el.

La naiba.

— Ăăă, bine, i-am răspuns eu. Mersi.

— *Cu plăcere,* a șoptit Soup din spatele lui.

Nivel scăzut de sănătate

723.000 puncte – 21 ore până când o văd pe Gravity

— *Psst.*

Mă aflam la Fântâna Zânelor, încercând să-mi revin după durerile de cap și usturimea de la umăr, când *cineva* a început să mă *pâsâie.*

— *Psst.*

Mă furnica pielea de la analgezice. M-am prefăcut că dorm.

— *Psst! Miles!*

L-aș fi strâns de gât pe Soup dacă aș fi crezut că pot convinge pe alt membru al alianței să brodeze pentru mine.

— *Pssssssst!*

— Poate-ți pâsâi eu una după ceafă, Soup, am zis eu, cu ochii încă închiși.

— Ești amuzant, a spus el.

Am închis ochii și i-am mijit din cauza pereților albi ai infirmeriei. Zxzord era întins pe patul de lângă mine, dormind dus. Voiam și eu ce luase el.

— Ți-am adus o gogoașă de la cantină, mi-a zis Soup. Poți s-o mănânci fără să pierzi puncte, fiindcă am luat-o eu.

— Mersi.

Am luat gogoașa și m-am prăbușit cu capul pe pernă.

— Ești scuzat.

Soup și-a încrucișat brațele la piept și s-a plantat pe scaunul de lângă patul meu.

— Unde mergi tu, merg și eu. Asta fac partenerii.

La ce bun să-l mai țin pe Soup pe lângă mine dacă Fezzik nici măcar nu voia să creadă că broderiile lui erau făcute de mine? Totuși, mă ajutase la cursa de karturi… Am închis ochii, am tras aer adânc în piept și am mâncat gogoașa.

Soup lovea ritmic cu picioarele în laterala patului.

— Miles? De ce ți-e cel mai dor? Din ce ai lăsat acasă?

— De Gravity.

L-am auzit cum aduna firimiturile de pe pat.

— Dar abia dacă o *cunoști.*

— Am format o conexiune. N-ai fost de față, Soup. Nimeni n-a fost.

Soup a oftat și a continuat să dea cu picioarele în lemnul patului.

— Mie-mi lipsesc pijamalele. Mama îmi făcuse un costum Tanooki din *Super Mario Bros,* cu urechi și coadă de raton.

Dacă ar fi avut o coadă în acel moment, l-aș fi apucat de ea și l-aș fi târât până la Cuib.

Loviturile s-au oprit. Soup era tăcut. Am deschis ochii. Avea ochii măriți și ambele mâini peste gură.

— Ce e? am întrebat.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am vorbit despre maică-mea.

— E… în regulă, i-am răspuns eu. Îmi dau și eu seama că oamenii au mame. Nu-i nimic.

Soup părea dezamăgit de el însuși. Își privea picioarele, pe care și le legăna în față și-n spate.

— Îți lipsesc jocurile video?

— Nu, am mințit eu.

— Atunci cum se face că te jucai atât de mult? N-o să mai joci jocuri video niciodată după ce te duci la întâlnirea cu Gravity?

— O voi obișnui încet-încet cu ele. Mai întâi o să mă joc în baie pe consola mică 3DS. Apoi, când o să avem copii, o să le cumpăr o consolă și o să mă joc cu ei. Și o să fiu ceva gen, hei, o fac pentru copiii noștri.

— Sună foarte trist, a spus Soup.

Un strigăt de bufniță s-a auzit în boxe.

— Să te afli într-un centru de reabilitare pentru *gameri* e la fel de trist, am zis eu, terminând

gogoașa.

— Neaah, a zis Soup. Nu înțeleg de ce vorbești despre locul ăsta de parcă ar fi o închisoare. Eu sunt *mult* mai fericit aici decât oriunde altundeva. Ești înconjurat de prieteni *peste tot.*

— O să întârzii la cursul de astronomie, am spus eu, ridicându-mă în capul oaselor.

Soup s-a întristat brusc.

— Aș vrea să pot merge și eu la cursul de astronomie… ai nevoie să mă folosești pe post de cârjă?

Am ametit când m-am ridicat în picioare.

— Da.

Soup m-a ajutat să mă ridic. M-am sprijinit pe umărul lui și am mers pe holul verzui și întunecat.

— Tu chiar nu te-ai distrat deloc de când ai ajuns aici? m-a întrebat el.

M-am gândit cum i-am aruncat mingea direct în față Sperietorii, pe care parcă scria „Lovește-mă!”. Mi-am adus aminte cum am făcut o minge să leviteze, „prin magie”. Mi-am amintit cum îmi vibra pieptul atunci când îi depășeam pe toți la întrecerea de karturi.

— Mă simt puțin ca un erou, bănuiesc, am zis eu. Dar nu ca unul din *Arcadia.*

— Știu că ești fericit că te afli aici, a zis Soup și m-a ciupit de obraz. De fiecare dată când câștigi ai cel mai extaziat zâmbet. E chiar dră… *uau.*

S-a oprit din mers.

— Ce-i *aia*?

Mai încolo, în colțul coridorului, era gura de ventilație pe care o văzusem în prima mea seară aici. Dar Zâna Prafului nu se vedea pe nicăieri. Grilajul era întredeschis, putându-se vedea luminițele roșii care pâlpâiau una câte una, ca și când voiau să le urmăm în spațiul dintre pereți. M-am asigurat că nu mai era nimeni pe coridor și am dat grilajul la o parte în timp ce Soup fluiera, cântând fals melodia secretă din *Legend of Zelda.*

— Șșșș, am spus, îmi strici copilăria.

Ne-am holbat la spațiul care se căsca între pereți – era ca și cum un vechi coridor ar fi fost ascuns între ziduri. Ei un pasaj întunecos care ducea înspre partea de nord-est a clădirii, unde pâlpâiau mai multe lumini, ca niște steluțe.

— Misiune secundară, a șoptit Soup.

Cuvântul m-a făcut să simt fiori pe șira spinării. Momentul ăsta era din jocul *Stanley Parable.*

Soup a scos un țipăt ascuțit de fericire și și-a împreunat mâinile.

— Ce mai așteptăm? Hai să mergem!

— Tu primul, am spus eu. Eu o să țin de șase.

Soup s-a strecurat prin gura de aerisire, cu ochii căscați la gândul că pornea într-o aventură. A chicotit.

— *E înfricoșător.*

M-am uitat dincolo de silueta lui, la luminițe. Ce naiba era acolo?

— *Vii și tu?* a șoptit el din întuneric.

Să faci în viața reală ce faci în jocurile video poate să-ți aducă o grămadă de probleme. Și nu mă refer numai la împușcatul prostituatelor atunci când nu te joci *Grand Theft Auto.* Eram atât de aproape să câștig. Trebuia să nu ridic privirea din pământ, să mă duc la cursuri și să nu mai pierd niciun punct în următoarele douăzeci de ore.

— Du-te să vezi ce e după colț, i-am zis eu. Apoi raportează-mi.

A continuat să meargă chicotind și frecându-și palmele. Odată ce a dispărut după colț, am pus grilajul la loc, am strâns șurubul cu unghia ca să-l fac să dispară din viața mea pentru tot restul serii și am alergat într-un suflet spre coridorul de vest.

Aproape fiecare părticică a ființei mele ar fi dorit să i se alăture lui Soup în misiunea secundară. Concurasem toată săptămâna pentru mine, dar nu fusese nimic mai asemănător cu un joc video decât momentul în care Soup s-a strecurat printre pereți. Trebuia să-mi opresc partea din creier care se

gândea la jocuri video și să mă concentrez. Trebuia să câștig puncte la cursul ăla stupid de astronomie.

Pentru Gravity.

Pe coridor a răsunat slab un „Miles?” în timp ce am deschis ușa galbenă și am urcat scara care ducea la acoperiș.

•

Ceva era diferit.

Nimeni nu se uita prin telescoape. Niciun cap nu era lăsat pe spate, nicio față nu era îndreptată spre stele. Jucătorii de la cursul de astronomie se adunaseră în jurul lui Fezzik și al Doamnei de Argint, la marginea acoperișului. Doamna de Argint își dusese mâna la gură. Fezzik stătea jos, într-un genunchi.

— Am știut că vreau să fac asta de când te-am auzit vorbind despre pulsari, a spus Fezzik, apoi a râs exagerat și s-a șters pe frunte.

Și-a băgat mâna în buzunar și a scos o cutiuță bej.

Cei de la curs erau mai tăcuți și mai smeriți decât atunci când studiau universul.

— Am încercat să-mi las vechea personalitate în urmă, a spus Fezzik cu respirația tăiată. Și… Mă rog… Tu mă faci să mă simt ca un alt bărbat. Ha, ha. Așa că, hei, m-am gândit că aici ne-am și cunoscut. În locul ăsta. La Video Horizons. Printre puștii ăștia… așa că… Ha, ha. De ce nu?

Inima a început să-mi bubuie în piept în timp ce mâinile lui enorme se chinuiau neîndemânatice cu micuța cutie.

O, *Doamne, așa arătasem și eu când am invitat-o pe Gravity în oraș?*

Fezzik a reușit până la urmă să deschidă cutia. Diamantul era prea micuț ca să strălucească în lumina stelelor.

— Sue, a spus el. Vrei să-mi faci onoarea de a fi…

— Dominic, l-a întrerupt Doamna de Argint cu o voce moale.

Și-a pus mâna micuță pe umărul lui gigantic.

Cu toții ne-am ținut respirația în tăcere. Am simțit o durere fizică în piept.

— Putem vorbi despre asta în particular? a întrebat ea.

Fezzik a încremenit. A înghițit zgomotos în sec și și-a șters din nou fruntea. Apoi s-a întors și ne-a văzut pe noi toți, cei de la cursul de astronomie, holbându-ne la el care stătea într-un genunchi. A scos sunetul de Chewbacca și s-a ridicat stângaci.

— Vă rog să vă duceți la voi în dormitoare, ne-a spus Doamna de Argint. Ne vom vedea cu toții mâine-seară.

Diferența de statură dintre ei a fost dureros de evidenta, când Fezzik a urmat-o pe Doamna de Argint în jos pe scări. O parte din mine ar fi dorit să-i ceară niște puncte de experiența înainte să plece… dar probabil că nu era cel mai potrivit moment. De asemenea, aș fi vrut să-l întreb pe el „Crezi ca Doamna de Argint ar putea vreodată să se îndrăgostească de un fost *gamer?*” Probabil că nu era cel mai potrivit moment nici pentru asta.

Și ultimii dintre jucători au coborât scările. Aerul mirosea a apa de colonie a lui Fezzik și a transpirație. Fusese împăratul *Arcadiei,* iar acum încerca să ne dea sfaturi despre cum să revenim în lumea reală? Dacă i-aș asculta sfatul și aș renunța la jocurile video, doar ca să ajung exact ca el? Respins și jalnic?

Eram gata să mă întorc la Cuib când m-a oprit o voce. Odată mi-am rupt trei degete.

M-am uitat după un aparat de aer condiționat și am dat de Aurora, care stătea pe marginea acoperișului. Părul ei arata ca o pată albă pe cerul nopții.

— Ăăă, am zis eu. OK?

— Aveam unșpe am, a continuat ea. Încercam să capăt superputeri și mi-am băgat mâna într-o geodă.

Am pufnit.

— Mi s-a blocat acolo, a spus Aurora.

Și-a strâns mâna ca o gheară, de parcă încă ar fi fost blocată în interiorul geodei.

— Așa că am luat un ciocan și…

Și-a ridicat cealaltă mână, încleștând pumnul.

— Au, am zis eu.

Și-a lăsat mâinile în jos.

— A durut.

— Îmi imaginez.

Durerea a fost ca un carusel, a spus ea. Am simțit-o din nou și din nou. Abia puteam să gândesc. Doctorul a încercat să-mi dea oxicodonă – și-a scuturat părul – dar n-am avut chef să iau pastilele. Mi-am zis: „Aurora, ar fi trebuit să ai mai multă minte. Mai bine simți durerea ca să nu fii tentată să-ți mai bagi mâna și în alte geode”.

— Aha… am spus eu. De ce-mi spui asta?

S-a uitat de după aparatul de aer condiționat, ca să se asigure că nu mai rămăsese nimeni în dreptul ușii.

— Sper că Fezzik nu se va întoarce la *Arcadia* doar ca să-și mai aline inima frântă.

Și ce legătură are asta cu pastilele?

Și-a încârligat degetele, a întins mâinile și s-a uitat la ele.

— Mă gândeam la ce ai spus tu despre mama ta și *Dr.*
Mario. Mi se pare că jocurile video sunt un fel de tratament.

M-am sprijinit de aparatul de aer condiționat și m-am gândit la ce zicea. Jocurile erau modalitatea perfectă de a scăpa de stres. Zi naspa la școală? Ucide niște extratereștri cu drujba. Ai fost respins de încă o fată? Răzbună-te pe personajele din Sims. Ești îngrijorat că vei rămâne singur toată viața? Strivește niște monștri făcuți din bezele.

— Și doar fiindcă ceva te face să-ți uiți problemele, am zis eu, ar trebui să renunți la chestia aia?

Aurora și-a ținut în continuare degetele încârligate și s-a împins cu palmele în genunchi.

— Poate numai atunci când îți revii după ceva major. Cum ar fi să-ți prinzi mâna într-o geodă sau să te desparți de cineva.

Și-a încrucișat picioarele, și le-a pus unul lângă altul, apoi le-a încrucișat din nou.

— Când îți simți măruntaiele ca pe niște genunchi juliți sau ca laptele covăsit, trebuie să-ți dai seama cum să te simți mai bine de unul singur, fără pastile sau jocuri sau chestii din astea, în caz contrar s-ar putea să-ți revină senzația asta la nesfârșit.

M-am alăturat Aurorei pe acoperiș. Stelele luminau dunele albastre. Încă de când plecase mama, sentimentul de genunchi juliți și lapte covăsit de care vorbea Aurora a dispărut foarte rar. Mai ales când nu jucam jocuri video. Aurora și-a dres vocea.

— De asta nu mai beau horchata. Și nu mă mai masturbez. Trebuie să simt durerea. Trebuie să trec prin asta fără un ajutor extern.

Pulsul mi-a crescut și am chicotit.

— Ar trebui să-i spui și lui Meeki tactica asta.

Aurora și-a pus palmele între picioare, pe balustradă.

— Am destule lucruri pe cap în momentul ăsta.

S-a uitat în gol. M-am uitat la ea.

Aparatul de aer condiționat a pornit cu un hârșâit.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

Aurora și-a dat părul după urechi și, în lumina lunii, i-am văzut ochii pentru prima oară. Adică i-am văzut cum trebuie. Avea câte două pupile în fiecare ochi.

Mi-am mutat rapid privirea, de parcă m-ar fi prins holbându-mă.

— Coloboma, a zis ea. E o malformație din cauza căreia pupilele mele nu s-au format niciodată cum trebuie.

M-am uitat din nou în ochii ei. Pupilele ei erau ciupite, ca și când găurile negre din ochii ei îi înghițeau irișii. Erau și ciudați și înfricoșători și frumoși în același timp.

— Sunt frumoși, Aurora.

La un moment dat, am ajuns să stăm foarte aproape unul de celălalt pe balustradă. Am menținut contactul vizual până când a roșit și a scuturat rapid din cap. Înainte să-mi sară inima din piept, m-am dat jos și mi-am șters praful de pe pantaloni.

— Cred că eu m-am lăsat de genul ăsta de tratament, am spus eu. De jocurile video. Sunt pregătit să învăț să mă descurc în lumea reală.

Aurora a sărit și ea de pe balustradă.

— Atunci hai să te ajutăm să ieși de aici.

— Parcă ai spus că o să mă aflu aici pentru mult, mult timp, am zis eu, făcând un semn spre Orion care le va căuta pe surorile acelea pentru eternitate.

Aurora a ridicat din umeri.

— Hai să-mi dovedești că greșesc. Nu pot fi atâtea inimi frânte sub același acoperiș. A ta, a mea, a lui Fezzik. S-ar putea să cadă clădirea cu noi. În cazul ăsta, va trebui să scăpăm de aici în timp ce zidurile se prăbușesc în jurul nostru. Vom avea un cronometru și va trebui să ieșim până nu murim striviți.

— Sună distractiv, am spus eu.

Am încercat să-i prind din nou privirea.

— Ție ce-ți frânge inima?

A zâmbit cu jumătate de gură și a scuturat iar din cap.

— O să te desparți de Max? am întrebat eu.

M-a privit cu ochii ăia ciudați ai ei, dar nu mi-a răspuns.

— Hai să ieșim amândoi de aici, atunci, am zis eu. Mâine e campionatul de paintball. Hai să-i facem praf pe toți.

Am deschis ușa, rupând vraja serii cu luminile fluorescente. Am coborât scara. Aurora și-a

încolăcit degetele, cu mâinile lipite de fustă și a mers cu capul în jos, privindu-și picioarele.

Dinspre capătul holului s-a auzit un ticăit slab.

— Ăăă, am zis eu atingând-o pe umăr. O să, ăăă, te prind din urmă.

A dat din cap și s-a întors la Cuib, în timp ce eu am alergat spre coridorul din est și am ajuns la gura de aerisire.

— *Soup*? am șoptit eu.

Luminițele verzi dispăruseră. În spațiul dintre pereți era liniște.

Misiune secundară

723.000 puncte – 2 ore până când o văd pe Gravity

Pentru prima dată de când fusesem internat la centrul de reabilitare, m-am trezit înainte să cânte cocoșul.

La marginea patului meu n-a apărut niciun nas pistruiat. Nimeni n-a cântat *„Neaaaaața!*” M-am uitat în jos și am văzut o broderie neterminată, pe care scria *„Gravity e atâât de”* pe cuverturile neatinse de pe patul gol al lui Soup.

M-am prăbușit cu capul pe pernă.

O, Doamne. Ce-am făcut?

Acum mă simțeam cu adevărat vinovat. Și nu doar fiindcă aș fi putut să pierd puncte.

Am rămas întins în pat, simțindu-mă foarte incomod în propria piele, până când a cântat cocoșul.

— Unde e Soup? a întrebat Aurora, intrând în Adăpost cu periuța de dinți în mână.

— Cui îi pasă? a zis Meeki, încă învelită cu pătura.

Fixam tavanul cu privirea.

— Sunt sigur c-o să apară, a spus Fezzik.

Nu avea o voce de om îngrijorat, ci de om rănit. Umerii lui enormi nu mai păreau așa enormi.

Mi-a părut rău pentru el. Asta până când s-a apropiat de patul meu.

— Neața, Miles.

A tras aer adânc în piept. Am simțit că nu voiam să aud ce urma să spună.

— M-am gândit destul de mult la asta și am hotărât să nu-ți dau niciun punct pentru broderii.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Nu-i cinstit.

— Nu, a zis Fezzik. N-ar fi fost cinstit dacă ți-aș fi dat punctele. Ar fi fost ca și când aș fi dat o

armură de nivel 40 unui jucător care e la nivelul 5.

— Doar pentru că nu ți-a mers ție cu Doamna de Argint nu înseamnă că trebuie să-mi răpești și mie șansa la fericire, i-am răspuns eu.

— Încerc să fac exact opusul, a zis Fezzik. Nu vreau să comiți aceleași greșeli ca mine, din disperare.

L-am privit fix în ochi până când boxa de deasupra capului meu a pârâit și s-a auzit vocea Domnului J.

— Toți jucătorii să vină la Hub pentru o întâlnire de urgență.

Fezzik s-a întors cu spatele. Am simțit un nod în stomac. I-am urmat pe membrii breslei, în afară de Soup și Zxzord, până la Hub. O parte din mine era chinuită de vină, din cauza a ceea ce făcusem, dar restul minții mele se concentra la modalități de a face rost de punctele care-mi lipseau… Să ceruiesc podelele? Să spăl rufele tuturor breslelor? Să găsesc jucătorul lipsă pe care tot eu îl pierdusem?

Lumina cenușie care intra prin ferestrele înalte și înghețate ale Hub-ului creau o atmosferă asemănătoare celei din jocul *Diablo.* M-am prăbușit pe un fotoliu *bean bag* și m-am pregătit psihic pentru anunțul Domnului J. M-am gândit că senzația asta de amorțeală o simțeau oamenii care-și dădeau seama că au uitat să-și hrănească animalul de casă timp de câteva zile. Sau și mai și, au scos grilajul unei guri de aerisire, și-au băgat animăluțul între pereți și l-au încuiat acolo.

Domnul J a urcat pe scenă, și-a împreunat mâinile și s-a uitat fix la noi, cu ochii ăia strălucitori și sinceri ai lui. Jucătorii au simțit că se întâmpla ceva important și au făcut liniște imediat.

— Astăzi avem o premieră la Video Horizons, a spus el cu o voce moale.

O, Doamne. Ce premieră? Primul copil dispărut? Prima victimă a monstrului care sălășluiește între pereți? Prima moarte sângeroasă?

Domnul J și-a lăsat capul în jos. Apoi, ridicându-l, a început să vorbească din ce în ce mai tare, până a ajuns să țipe:

— Cineva a găsit prima *misiune secundară*!

S-a auzit icnetul comun al întregii mulțimi.

— Hai aici sus, Soup!

Soup a intrat în Hub pe o altă ușă, sfios, epuizat, și da, un pic victorios. Nodul din stomac mi-a dispărut și a fost înlocuit cu o durere de cap. Ce anume îmi scăpase?

Domnul J și-a pus brațul în jurul umerilor lui Soup și s-a adresat jucătorilor.

— Vrem să vă insuflăm spiritul de aventură, oameni buni. Dorința de a explora. Uneori, cele mai mari recompense în viață se obțin mergând pe drumul care nu e bătătorit. Trebuie să încălcați puțin regulile – a ridicat o mână, în semn de avertizare – respectând în același timp locul în care vă aflați.

Dorothy a ridicat mâna.

— Care a fost misiunea secundară?

Domnul J l-a scuturat ușor pe Soup de umăr.

— Secretul acesta e păstrat de jucătorul care a avut mintea destul de ascuțită ca să-l descopere, și destul de îndrăzneț ca să ducă misiunea la bun sfârșit.

La naiba.

— Dar nu vă îngrijorați. Până săptămâna viitoare vom organiza o altă misiune secundară.

Naiba să mă ia.

— Totuși, nu vreau să vă încurajez să întoarceți clădirea asta cu susul în jos, căutând-o pe următoarea. Vă veți da seama când o veți avea în fața ochilor.

Naiba să-i ia pe top.

— Așa că, a continuat el, pentru manifestarea curiozității, pentru instincte impecabile și pentru spiritul de aventură, îți ofer ție, Soup S. Soupington, *cinci sute de mii de puncte.*

Toți cei din Hub au rămas fără aer. Înainte ca Master Cheefs să înceapă să huiduie, Aurora și Fezzik au sărit în picioare și au început să aplaude. Simțeam că mă albesc la față.

Dar, chiar dacă mă simțeam mizerabil, nu arătam nici pe departe în halul în care arăta Soup. Dacă aș fi ajuns eu pe scenă, dacă în loc să-mi fi pierdut timpul la cursul ăla inutil de astronomie unde l-am văzut pe Fezzik făcându-se de râs și n-am primit niciun punct, aș fi participat la misiunea secundară și aș fi câștigat 500.000 de puncte, m-aș fi purtat de parcă m-aș fi aflat la *The Price is Right*[33], în mijlocul carnavalului Mardi Gras. Mi-aș fi rupt tricoul de pe mine și l-aș fi învârtit deasupra capului ca pe o elice de elicopter în timp ce aș fi fugit prin tot Hub-ul, țipând ca un nebun.

Soup arăta de parcă bunică-sa tocmai fusese tăiată în două de un tren.

— Și este vorba despre puncte *de aur,* a spus Domnul J. Ceea ce înseamnă că nu le poți pierde, orice ai face.

— Ați inventat asta acum pe loc! a strigat Leul.

— Da, tocmai am făcut-o, i-a răspuns Domnul J.

L-a mai scuturat o dată pe Soup de umăr.

— Asta înseamnă că ai ajuns în mod oficial un jucător de nivelul trei, prietene! O să ieși de aici cât ai clipi.

Atunci mi-am dat seama. Domnul J voia ca Soup să plece din centru. Puștiul evitase să câștige puncte săptămâni întregi la rând, iar acum venise timpul să plece acasă. Misiunea secundară fusese adevărată, dar probabil că victoria valora numai o sută de mii de puncte… spun „numai”, dar punctele alea le-ar fi compensat pe cele pe care nu le-am mai primit pentru broderii. Iar o medalie de argint la campionatul de azi mi-ar fi fost mai mult decât suficientă ca să ies de aici.

La naiba.

— Ai ceva de spus, Soup? a întrebat Domnul J.

Expresia eroică dispăruse cu totul de pe fața mică și palidă a lui Soup. S-a uitat prin public și mi-a întâlnit privirea.

— Nu aș fi reușit fără ajutorul lui Miles Prower.

Apoi i s-a luminat fața.

— Hei! El a fost cel care m-a pus să o fac! El mi-a arătat intrarea și *tot restul*!

A ridicat privirea spre Domnul J.

— Pot să-i dau lui Miles punctele mele?

Cei de la Master Cheefs au huiduit. Cei de la Sefiroths au fluierat. Mie mi s-a umplut inima de speranță.

— Șșt, nici să n-aud, a spus Domnul J. Nu, Soup. Nu poți da punctele tale altcuiva. Miles trebuie să-și câștige ieșirea de aici prin propriile eforturi.

Soup s-a încruntat la mine, neputincios.

Domnul J și-a dres vocea.

— După-amiaza asta se ține marele campionat de *paintball.*

— Da! a strigat Leul.

Restul lumii din Hub a aclamat și a aplaudat.

— *În mod normal,* a țipat Domnul J ca să acopere zgomotul mulțimii, nu aș aproba nicio activitate care încurajează violența, dar asta vor superiorii mei, așa că… aș vrea să încurajez team buildingul. De aceea le voi da jucătorilor care supraviețuiesc un bonus de douăzeci de mii de puncte pentru fiecare membru al alianței lor care este încă în viață când se termină partida finală.

Douăzeci de mii. Am simțit o euforie pură… urmată de cea mai pură teamă. Nu era totul pierdut. Încă mai aveam o șansă să mă întorc la Gravity. Dar numai dacă aveam să câștig campionatul de *paintball.* Și numai dacă măcar unul din colegii mei de echipă nu era complet incompetent și rămânea în viață.

— În regulă, oameni buni, a spus Domnul J, mâncați câte ceva și duceți-vă la cursuri.

Soup a coborât clătinându-se de pe scenă, cu mâinile bălăngănindu-i-se pe lângă corp. A ignorat felicitările Aurorei și s-a prăbușit pe *bean bag*-ul de lângă mine.

L-am bătut pe umărul micuț.

— A fost frumos ce ai făcut, Soup. Sau ce ai *încercat* să faci.

S-a bosumflat.

— Bănuiesc, a spus el cu o voce enervant de plângăcioasă. Singurul lucru care mă face să mă simt mai bine e faptul că atunci când mă întorc acasă știu că o să ieșim împreună.

Era atât de drăguț că îmi venea să mă spânzur.

— Vrei să-mi povestești cum a fost misiunea secundară?

Asta l-a mai înviorat.

— A fost cea mai *tare* chestie din lume!

Mi-a povestit. N-a fost așa de tare.

•

Mi-am petrecut restul dimineții încercând să fac tot ce pot la cursuri și să îndeplinesc orice sarcină suplimentară care îmi ieșea în cale. Soup s-a întors la Cuib ca să doarmă puțin după mica lui aventură. Era bine. Creierul meu era destul de liber cât să mă gândesc numai la cum ucid niște oameni cu niște arme.

La prânz am mâncat cele mai verzi dintre verzituri și cele mai fructe dintre fructe, ca să îmi păstrez agilitatea. + *1.000 puncte*. Încă eram destul de amețit din cauza accidentului, așa că m-am luptat împotriva unor ninja invizibili, până când am obosit atât de tare încât mi-am dat seama că s-ar putea să pierd o luptă împotriva nimănui. + *2000.* La cursul de muzică mi-am imaginat-o pe Doamna de Argint cântând la toba ei un marș de luptă. Ritmul mă făcea să aud în loc de bătăile inimii mele, *„ucide, ucide, ucide”*. Sunetul produs de ukulele strica puțin atmosfera belicoasă. + *2000.*

La prânz, piciorul meu se transformase într-un ciocan pneumatic. Omorâsem cu miile în *Arcadia.*

Acum trebuia doar să împușc câțiva oameni adevărați cu vopsea. Înjunghiam violent o bucată de sparanghel, când am simțit că mă ciupește cineva de șold.

— Ah!

— Pentru dezvoltarea prin durere, a spus Aurora.

— Mersi. Au.

M-am frecat pe șold.

— Trebuie să și sângerăm ca să ne dezvoltăm în plan personal?

Aurora a ridicat din umeri și și-a mestecat pastele cu zgomot.

— Salutări, aventurieri, a zis Fezzik cu o voce incredibil de ursuză.

Tava lui era plină de mâncare de zero puncte. Întoarcerea sa evidentă la o veche dependență m-a făcut să mă simt stingherit.

— Astăzi, a spus el între două guri de pui, vreau să vorbesc cu voi despre dependența de o anumită activitate și despre falsele sale recompense intermitente. Dependența de o activitate e ca atunci când joci obsesiv *Final Fantasy,* chiar dacă ai ajuns la cel mai înalt nivel. Participi la luptă după luptă, pentru că te simți atât de…

S-a pierdut pentru o secundă, apoi ne-a privit.

— Ajunge ceva din ce zic până la voi?

— Nu știu ce înseamnă *intermutante,* a spus Soup.

Fezzik a oftat. Și-a lăsat puiul pe tavă.

— Ce jocuri jucați când au venit Command și Conquer să vă ia?

Meeki și-a ridicat furcolingura.

— Eram la mijlocul jocului *Fire Emblem.*

— *Arcadia,* a zis Aurora.

— Jocul dragostei, am spus eu.

Meeki și-a dat ochii peste cap.

— *Arcadia,* am zis eu.

— Eu culegeam piersici pentru prietenul meu, ratonul, a spus Soup. Conquer mi-a smuls consola 3DS din mâini. Mi-a rănit sentimentele. Și mâinile.

— Zxzord făcea probabil cu totul altceva, a spus Meeki chicotind.

Fezzik s-a uitat fix la tava cu mâncare și a dat din cap.

— Grozave jocuri.

S-a lăsat tăcerea. Mai încolo, la masa celor de la Sefiroths, am observat că Dryad stătea de una singură, atingându-și din când în când obrajii. În spatele ei, la masa celor de la Master Cheefs, stăteau împreună Sperietoarea cu Dorothy, râzând. Aproape că mi-ar fi părut rău pentru Dryad dacă nu ar fi fost pe-aproape să mă omoare zilele trecute și dacă nu mi-ar fi strivit oul. Doamna de Argint a intrat în cantină și s-a așezat lângă ea.

Fezzik s-a ridicat brusc în picioare.

— Scuzați-mă.

A ieșit din cantină cu tot cu tavă.

— N-a mai vorbit niciodată cu noi despre jocuri video, a spus Aurora. Numai când făcea câte o referință la supraviețuirea în lumea reală.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Soup.

— A cerut-o în căsătorie pe Doamna de Argint seara trecută și ea l-a refuzat în secunda următoare, a zis Meeki, continuând să mănânce. Tipul trebuia să-și dea seama că n-avea nicio șansă.

Eram de acord cu Meeki, dar nu voiam să recunosc asta.

— Păi, și acum? am întrebat eu. Fezzik o să se-ntoarcă imediat la jocurile video, așa cum ne-a spus tuturor să nu facem? Nu se presupune că e tămăduitorul nostru?

Aurora s-a uitat absentă spre ușă.

— Dacă inima frântă a unui gigant doare mai tare decât inima frântă a unui om obișnuit?

Nu i-a răspuns nimeni.

— Ar trebui să mă duc să vorbesc cu el, a spus Aurora.

A plecat din cantină.

— Trebuie să ajung la curs, am zis eu și mi-am împins tava spre Soup. Mulțumesc, prietene.

Povestea lui Fezzik era tragică, dar n-aveam ce să fac. Pe lângă asta, Meeki avea dreptate. Un tip atât de masiv ar fi trebuit să-și dea seama că n-avea nicio șansă.

Am fugit spre cursul de grădinărit. Aveam câte un pistol în fiecare mână. Aveam doar gloanțe în minte. Aveam sânge în… sânge. Am întrebat-o pe Doamna de Argint dacă puteam să ud plantele, am dat furtunul la maximum și am început să împușc roșiile, imaginându-mi că fiecare din ele era o cască roșie de pe o hartă din *Halo.*

Chestia amuzantă era că, măcar pentru o zi, aș fi vrut ca Fezzik și taică-miu să fi avut dreptate în legătură cu violența din jocurile video. Voiam ca jocurile cu împușcături să mă fi transformat într-un criminal cu sânge rece… care trăgea cu bile de vopsea.

După ce am răpus câteva roșii, împrăștiindu-le măruntaiele pe pământ, Doamna de Argint mi-a luat tăcută furtunul și m-a condus într-o zonă în care a trebuit să smulg buruieni până la finalul cursului.

Buruienile alea nici n-au știut ce le-a lovit.

Jucător contra jucător

731.000 puncte – 4 ore până când o văd pe Gravity

Soarele era o pată luminoasă din spatele norilor. Vântul bătea peste albul dunelor. Nisipul ne biciuia hainele și ne intra în ochi, iar eu și breasla mea ne târâm spre nord. În fața noastră se înălțau niște forme negre. Tabla gigantică și topită de șah pe care am văzut-o din clădirea Video Horizons era de fapt formată din zeci de buncăre negre pe care se înălțau tot felul de siluete gonflabile care urmau să servească drept câmp de luptă.

— Tărâmul Nimănui, a șoptit Soup.

Aș fi putut la fel de bine să mă duc la război, atât de tare îmi bătea inima.

Cele trei bresle s-au adunat la baza unui buncăr în formă de turn, stând în umbra sa. Se auzea numai zumzetul jucătorilor entuziasmați. Până și Zxzord își mișcase fundul de strigoi din pat, în ideea că va împușca pe cineva.

Antrenorul a ridicat o pușcă de paintball și a ridicat tonul, ca să acopere zgomotul vântului.

— Fiecare dintre voi vă primi o armă alimentată de canistra cu CO2 și echipată cu o pâlnie de încărcare, adică recipientul de sus, care are o capacitate de două sute de bile de vopsea.

Domnul J și-a dres vocea.

— Corect, a spus antrenorul. Trebuie să vă avertizez să nu vă ridicați unii altora măștile, sau mai bine zis căștile, și să vă împușcați în față. S-a înțeles?

— Nicio problemă, șefu', a spus Leul.

Apoi s-a lins pe buze și și-a frecat palmele. De ce le dădea Domnul J ideile astea?

În timp ce antrenorul ne arăta cum se încarcă pâlnia, am auzit-o pe Meeki șoptindu-i Aurorei:

— *Are trei arme cu aer comprimat pe care le va da celor de la*
Sefiroths, fiindcă ei au cele mai puține puncte.

— *Cele cu aer comprimat sunt mai bune?* am întrebat eu.

Meeki s-a încruntat la mine.

— Cele cu aer comprimat sunt mai bune? a întrebat Aurora în locul meu.

— Cu armele alea poți să tragi cu douăspe mingi de vopsea *pe secundă,* a zis Meeki.

— Cum? a întrebat Aurora, văzând cum casc ochii.

Meeki și-a îndoit degetul mijlociu și degetul arătător în jurul unui trăgaci invizibil și a apăsat rapid aerul de două ori.

— E ca și când ești atacat de un roi de albine parazite. Poți reuși să eviți una, dar…

— *Meeki,* am șoptit eu, *te pricepi la paintball?*

M-a ignorat, dar i-a spus Aurorei:

— Ai mei au vrut să mă mai descarc puțin, așa că obișnuiam să joc în fiecare weekend.

Și-a privit pieptul, care părea… mai plat.

— Mi-am strâns sânii cu bandă elastică de dimineață.

— Vor fi mai multe etape, a strigat antrenorul. Fiecare breaslă va lupta cu toate celelalte, iar cele două echipe care câștigă vor concura în bătălia finală pentru aur. În orice caz, trebuie să rămâneți în viață ca să câștigați puncte. Așa cum a spus și Domnul J în aceasta dimineața, pentru fiecare supraviețuitor din echipa voastră primiți câte un bonus de douăzeci de mii de puncte. S-a înțeles?

Soup a ridicat mâna.

— Trebuie neapărat să ju…

I-am tras mâna în jos înainte să apuce să-și termine întrebarea.

— Soup, avem nevoie de cât mai mulți jucători.

— Nu vreau să fiu împușcat, a spus el, frecându-se pe brat.

— Simplu, i-am răspuns eu. Joacă perfect.

Antrenorul a împărțit căștile și vestele de protecție. Cei de la Master Cheefs arătau de parcă aveau corpuri modificate genetic pentru a se potrivi perfect în armurile lor roșii. Cei de la Sefiroths, în verde, arătau ca o echipă dezorganizată de noi recruți. Cei din echipa Fury Burds… arătau ca niște copii în costume mov de Halloween.

Antrenorul ne-a dat puștile de paintball, care se asortau cu costumele. Mi-am lipit buzele de armă.

— Fă-i să verse sânge purpuriu.

Fezzik ne-a adunat pe toți de la Fury Burds într-un cerc.

Subsuorile lui erau două mlaștini de transpirație.

— În regulă, aventurieri, a spus el, cu umerii încă dezumflați. Marea ofensivă. Ha, ha… să începem.

Nu reușea absolut deloc să ascundă faptul că inima îi fusese frântă.

— Aș vrea să nu uitați că cel mai important nu este să vă ucideți unii pe alții. Cel mai important este stima de sine și cinstirea breslei voastre. Cel mai important este să vă ajutați unii pe ceilalți să vă întoarceți în lumea reală, chiar dacă este înfricoșătoare și intimidantă. Așa că… duceți-vă acolo… și faceți tot ce puteți.

Domnul J a chemat liderii breslelor pentru a discuta regulile, iar Fezzik s-a mișcat greoi într-acolo, fără să pomenească nici măcar o dată despre *Final Fantasy.* Noi, cei de la Fury Burds, am rămas acolo, arătând și mai puțin motivați, și mai abătuți.

— OK, uitați tot discursul ăsta, le-am spus eu membrilor breslei mele, ridicându-mă în picioare. Aici e important să vă omorâți unii pe alții.

Pentru prima dată de când o cunosc, Meeki a zâmbit la vorbele mele. Soup s-a îmbrățișat singur.

Ar trebui să fie ca atunci când îi încurajam pe Cavalerii Spectrali înainte de o ofensivă… numai că nu eram cu adevărat prieten cu oamenii ăștia și, dacă nu-și îndeplineau misiunea, ratam cel mai important eveniment din viața mea de până acum.

— Deci, am continuat eu, ăăă, când am ajuns aici am crezut că sunteți o gașcă de tocilari leneși și obsedați de jocuri.

Nu-mi pregătisem un discurs motivațional, așa că trebuia să-l inventez din mers.

— Dar știți ce văd acum? *Niște mașini de ucis.*

I-am cercetat cu privirea pe oamenii din fața mea.

— Zxzord, am zis eu, uitându-mă în ochii lui afundați în orbite. Vrăjitorul nostru electric ridicat din morți. În mod evident, ești cel mai dur dintre noi. Cum te simți?

— Ca naiba.

— În cazul ăsta, hai să facem cumva să te scoatem de aici și să te duci la un centru de reabilitare normal. Soup…

El și-a cuibărit fundul micuț în nisip, așteptându-și laudele. Era prima dată când aveam nevoie ca el să-și facă treaba, în loc să piardă intenționat sau să-mi urmeze instrucțiunile pas cu pas.

— Ești… singurul jucător de la Video Horizons care a găsit o misiune secundară – cu ajutorul meu – și ești incredibil de loial breslei tale. De asta te voi ruga să acționezi ca scutul meu uman.

— Aș…

A înghițit în sec.

— Aș fi onorat.

Acum, persoana care mă ura de moarte. Dacă voiam ca Meeki să mă ajute să câștig, trebuia să găsesc calea spre inima ei. Rapid.

— Meeki.

Nu s-a uitat la mine, desigur.

— Îmi pare rău că am lăsat oul nostru să moară. Moștenise expresia ta necruțătoare. Mă rog, cel puțin jumătatea lui asiatică o moștenise. Hai s-o facem pentru monstruleț nostru.

— Și pentru Muffin! a zis Soup.

— Normal, am spus eu.

Meeki tot refuza să se uite la mine.

— În plus, Sperietoarea e un nemernic. Răzbună-te pe el în felul ăsta.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, a zis ea, dar a tras piedica armei.

— Într-un sfârșit, Aurora…

Antrenorul a fluierat.

— Toate breslele să-și ocupe pozițiile!

— Ăăă, nu mai contează, am zis eu. Hai să-i facem praf.

Aurora mi-a ciupit și mi-a răsucit pielea din spatele genunchiului.

— AH!

M-am frecat unde mi se inflamase pielea.

— Desigur. Durere pentru vindecare. Mersi, Aurora. Ne-am ocupat poziția, în nordul Tărâmului Nimănui. Nisipul se ridica de pe pământ în vârtejuri. Soarele ardea. Membrii breslei mele dădeau din brațe ca să-și mai aerisească puțin subsuorile. Mai pregătiți de atât nu aveam cum să fim.

— Prima bătălie, a strigat antrenorul. Fury Burds contra Sefiroths!

Antrenorul a ridicat pistolul cu aer comprimat și a tras, dând startul. Breasla Fury Burds s-a strecurat în Tărâmul Nimănui. Buncărele se înălțau în jurul nostru ca o pădure de stânci negre de pe Marte. Am tras în piept aerul fierbinte. Membrii breslei mele se uitau în toate părțile și se ascundeau după colțurile buncărelor extraterestre, ucigând fiecare Sefiroths care le apărea în cale. La naiba cu armele lor cu aer comprimat. Habar n-aveau cum să le folosească. Și n-am crezut niciodată că voi fi atât de recunoscător pentru statura și conformația colegilor mei de breaslă. Zxzord stătea în umbra buncărelor, slab ca o așchie a întunericului. Sir Arthurius n-a văzut nimic pe lângă buncăr, până când a început să i se scurgă vopsea mov de pe vizor. Aurora era mică și agilă… și țintea *îngrozitor*. Dar l-a ratat pe Parappa, iar mingea de

vopsea a ricoșat de pe partea mai umflată a unui buncăr gonflabil și și-a lovit ținta.

Apoi era Meeki. Meeki Distrugătoarea. Meeki, pictorița deșerturilor. Meeki, singura jucătoare care a așteptat până ce Devastatorul se afla la un metru distanță ca să-l împuște, fiindcă voia să „și-o ia”. Vaietele lui au răsunat prin Tărâmul Nimănui. În momentul ăla n-am avut niciun dubiu că-și lovise fratele în cap cu o consolă… și nici că puteam fi mai fericit.

Între timp, eu și Soup eram o bestie cu două capete, stând spate în spate, căutându-ne prada în peisajul deșertic și extraterestru. Puteam simți cum mi se aduna sudoarea în locurile în care se împingea cu spinarea în spatele meu. De data asta nu l-am împins la o parte. Nimeni nu se putea furișa fără să-l vedem. Ar fi murit dacă încercau.

Asta până când o bilă verde de vopsea a zburat la câțiva centimetri de brațul meu și a explodat pe gâtul lui Soup. Chiar dacă plângea, a reușit să zâmbească la gândul că se sacrificase pentru mine.

M-am întâlnit cu restul jucătorilor de la Fury Burds la mijlocul terenului și ne-am povestit întâmplările din luptă în timp ce soarele bătea în umărul meu rănit.

— *Tu* pe cine ai omorât, lider neînfricat? m-a întrebat Meeki.

— Pe nimeni încă, am zis eu încercând să par dur. Dar Dryad încă e pe undeva pe acolo. Ea l-a omorât pe Soup, deci da… hai s-o prindem.

Am luat-o cu toții în direcții diferite, ca s-o vânăm pe Dryad.

Fără scut, cu spatele expus, tremuram în aerul cald al deșertului. Încercam să mă uit în toate direcțiile, dar era imposibil. Transpirația îmi încețoșa viziera. Îmi răsunau bătăile inimii în cască. Mergeam cu spatele spre ceea ce credeam eu că e un zid lat și liber al unui buncăr, când am simțit țeava rece a unei puști lipită de gâtul meu.

Rahat.

M-am întors încet. Dryad ținea arma îndreptată spre fața mea. Nu avea o privire victorioasă. I se citea tristețea în ochi.

Mi-am ridicat încet mâinile deasupra capului.

— Ar fi un lucru foarte prostesc din partea ta dacă m-ai împușca acum.

— Cum așa?

— Pentru că oricum n-o să câștigați.

Am tras aer adânc în piept și mi-am încercat norocul.

— Dacă vrei cu adevărat să rănești Sperietoarea, atunci trebuie să mă lași să câștig.

Dryad și-a îngustat ochii.

— Gândește-te puțin, am continuat eu. Toți membrii breslei tale sunt morți. Sefiroths nu sunt destul de buni cât să câștige lupta finală. Noi suntem. Iar Sperietoarea n-ar suporta ideea asta.

Dryad se uita în continuare la mine cu ochii mijiți. Am văzut că-și încordează degetul pe trăgaci și am tresărit.

— Fă-l să-i pară rău, a spus ea.

Am deschis ochii.

— Așa o să fac.

Dryad a lăsat arma jos.

— Asta-i pentru Muffin, am zis eu.

Și am împușcat-o în față… în masca de pe față.

•

— Următorii, a strigat antrenorul. Master Cheefs contra Fury Burds!

Ne-au făcut praf. Cei de la Cheefs erau peste tot în același timp: Leul căutând prin buncăre, Sperietoarea strecurându-se pe după colțuri, Omul de Tinichea venind direct spre noi, călcând apăsat și făcând zgomot ca un tren de marfă și Dorothy, călăul invizibil.

La zece minute după ce a început lupta, noi, cei de la Fury Burds, am ieșit din Tărâmul Nimănui împroșcați cu vopsea roșie, cu respirația tăiată și uzi leoarcă. Fezzik nu ne-a spus nicio vorbă

încurajatoare. Stătea la umbră și se uita absent în zare. *Mersi mult, frate.*

Ne-am desprins armurile transpirate de pe noi și le-am șters cu niște cârpe de vopsea. Pe Soup îl durea prea tare gâtul ca să vorbească, așa că mi-a masat umerii în tăcere cu niște lovituri de karate. Aurora s-a așezat lângă mine.

— Despre ce vei vorbi la întâlnirea ta dacă o să câștigăm? m-a întrebat ea. O să-i spui că ai fost la un centru de reabilitare pentru dependenții de jocuri?

Mi-am frecat vesta, încercând pata roșie din locul în care mă împușcase Sperietoarea.

— Poate o să-i zic că am fost într-un centru de reabilitare adevărat, ca să par mai dur.

Aurora a zâmbit cu jumătate de gură și a aruncat o privire spre Zxzord, care se dădea cu cremă de soare pe tatuaje.

— Sau ai putea să-i spui pur și simplu adevărul.

— Ha, ha, am zis eu. Tu cum ai de gând să te desparți de Max?

Și-a șters niște vopsea roșie de pe vizorul măștii.

— Cred că aș putea s-o fac în *Arcadia.* Aș putea să-l abordez cu ajutorul elfului meu, să-mi dezvălui adevărata identitate și să mă despart de el în fața breslei sale. Ca să afle și el, și toți ceilalți, că tipa aia tare cu care a pornit în aventură era chiar prietena lui.

A suflat niște bucățele de vopsea râcâită de pe cască.

— Dar asta ar însemna să mai joc, deci nu sunt sigură.

— Adevărata ta identitate, hă? am zis, întinzând mâna. Eu sunt Jaxon.

Aurora a părut surprinsă pentru un moment, apoi a dat mâna cu mine.

— Jasmine.

— Ha, ha. Amândoi suntem cu J.

— Da, a zis ea.

Am observat că nu-și dăduse nici măcar o dată părul pe față de la începutul zilei.

— Hai să câștigăm chestia asta, am spus eu, ca eu să-i pot spune adevărul lui Gravity și tu să te poți despărți de Max cu stil.

Aurora a dat din cap cu un zâmbet.

Abia terminaserăm să ne curățăm armurile, când cei de la Sefiroths au ieșit șchiopătând din Tărâmul Nimănui, acoperiți din cap până-n picioare de vopsea roșie.

S-a auzit sunetul strident al fluierului.

— Bătălia finală! Fury Burds contra Master Cheefs! Aveam fluturi în stomac, dar aripile lor erau niște lame ascuțite.

— Acum e acum, oameni buni, le-am spus celor din breasla mea. Gata?

— Gata! a croncănit Soup, ținându-se cu mâinile de gâtul învinețit.

— O să-ncerc să conving vântul să fie de partea mingilor noastre de vopsea, a spus Aurora, presărând nisip în jurul ei, în mai multe grămăjoare.

— Ăăă, asta ar fi foarte tare, am zis eu.

Vorbeam serios. Chiar *ar fi fost foarte tare.*

— Zxzord? am întrebat eu.

Stătea întins pe nisip, cu brațele încrucișate peste față.

— OK… Meeki? am întrebat eu.

Meeki și-a ridicat arma.

— Meeki e cea care va cuceri Pământul.

— Excelent, am spus eu.

— Dar nu pentru tine.

— Tot e bine, am zis eu. Oameni buni, rămâneți *în viață.*

Mi-am pus masca pe față și mi-am dat toată silința să nu recunosc că probabil n-aveam nicio șansă.

Antrenorul a fluierat.

Am pășit în Tărâmul Nimănui… și s-a auzit o împușcătură.

Antrenorul a fluierat.

— Un mort la Fury Burds!

Lui Zxzord i se scurgea vopseaua mov de pe o parte a căștii. Se împușcase singur în cap.

— Ce *naiba* crezi că faci? l-am întrebat eu.

Și-a dat jos masca și a aruncat-o pe jos.

— Mă duc la baie.

— Știm cu toții că te prefaci, i-am spus eu.

— Cu toții ne prefacem, a aruncat el peste umăr, apoi s-a întors pe jos, împleticindu-se la Video Horizons.

— *Pe bune,* frate? am zis eu.

Asta a fost cea mai mare trădare pe care am văzut-o de la Leeroy Jenkins încoace.

— Arr! a mârâit Meeki, ducându-se ca o furtună la antrenor.

Îi explica de ce ar trebui să vină Parappa, tocilarul care cânta rap, la noi în echipă fiindcă unul dintre jucători s-a sinucis… când o bilă de vopsea roșie i-a explodat pe ceafă.

Antrenorul a fluierat din nou.

— Alt mort la Fury Burds!

— Mișcă-te, mișcă-te! am țipat eu, trăgându-l pe Soup de braț pe teren.

Aurora a fugit în direcția opusă.

Eu și Soup ne-am aventurat adânc în Tărâmul Nimănui și ne-am ascuns în spatele unui buncăr lunguleț și îndesat. Am aruncat o privire peste buncăr și l-am văzut pe antrenor făcându-i semn lui Meeki să iasă din arenă.

La naiba. Nu era corect. Am pierdut doi jucători în mai puțin de un minut, fiindcă unul dintre ei era în sevraj din cauza heroinei. Voiam să renunț la tot jocul ăsta, din cauza furiei. Dar n-am putut.

Nisipul ne înțepa fețele. Prin aerul uscat răsunau împușcături. Nisipul îmi sfârâia în chiloți, iar aerul mirosea a plastic din cauza buncărelor. Eram într-un *bullet hell*[34].

— *Ce facem?* a șoptit Soup, terifiat.

— N-am nici cea mai vagă idee, am zis eu.

— Chiar dacă pierdem, a spus Soup, măcar mâine putem construi împreună castele de nisip.

— Nu, am zis eu. Nu accept o înfrângere.

Altă împușcătură. Nu s-a auzit fluierul.

— OK, uite ce o să facem, am spus eu înainte să știu ce urmează să spun.

Am cercetat Tărâmul Nimănui cu privirea și am arătat spre un buncăr care se înălța mai sus ca altele.

— O să-ți fac vânt ca să urci pe chestia aia.

Soup părea îngrijorat.

— Mi-e frică de înălțimi.

— Păi, atunci e bine că ești un *robot* dotat cu o armă, care nu știe ce înseamnă înălțimile, nu-i așa?

Soup nu părea foarte convins.

— Haide, am spus eu. O să te arunc acolo ca pe un Pikmin[35].

M-a urmat în umbra înaltului buncăr. Mi-am făcut mâinile căuș, Soup a pus piciorul pe ele și l-am ridicat. Buncărul s-a clătinat periculos de tare, aproape să se răstoarne. Soup a scâncit. Dar buncărul s-a stabilizat, formând o ascunzătoare micuță și comodă, cu Soup înăuntru. Și-a scos nasul din ascunziș, ca să se poată uita în jos, la mine.

— *Pentru fiecare om de la Cheefs pe care-l omori,* am șoptit eu, *îmi voi petrece o întreagă…* după-amiază *cu tine, când ne întoarcem acasă.*

Soup a dat din cap.

— Am încredere în tine, Miles.

M-am furișat mai departe, încercând s-o găsesc pe Aurora.

În spatele meu s-a auzit zgomotul unei împușcături, urmată de chicotitul dement al lui Soup.

— Miles! a răsunat vocea lui în Tărâmul Nimănui. Am nimerit unul!

— Atunci nu-ți da poziția de gol, prostule, am bombănit eu.

Dar zâmbeam. Antrenorul a fluierat.

— Un mort la Master Cheefs!

Leul a ieșit din Tărâmul Nimănui, cu pieptul acoperit de vopsea mov, gata să plângă. Trei oameni de la Burds contra trei oameni de la Cheefs. Șansele erau tot nefavorabile. În cel mai bun caz, cei de la Master Cheefs se vor lua după vocea lui Soup și nu se vor gândi să ridice privirea.

M-am strecurat în partea de vest a Tărâmului Nimănui, cu spatele lipit de buncăre și clipind *maximum* o dată pe minut. Fiecare pală de vânt, fiecare grăunte de nisip care se lovea de vizorul meu prevestea o potențială apocalipsă. Am trecut pe lângă un buncăr mai pleoștit, cu fantoma siglei de la Tabăra Soarelui Fericit pe el. Se dezumfla încet, aerul ieșind din el cu un zgomot slab.

Am găsit-o pe Aurora chircită lângă un buncăr lat. Mi-am dus un deget la buze și i-am făcut semn să mă urmeze la buncărul dezumflat, unde m-am lăsat în genunchi și am ridicat vinilinul. Materialul de la baza buncărului s-a întins, fiind prins de niște sfori care-l ancorau în nisip, dar sub el s-a format o mică peșteră.

Aurora a dat din cap și s-a târât pe coate înăuntru. Am lăsat materialul în jos la loc, astfel încât tot ce se mai vedea din ea era o țeavă de pușcă ieșind dintr-o peșteră neagră.

— Ai aer acolo? am întrebat-o eu.

Țeava s-a mișcat în sus și-n jos – da.

Asta era tot. Din locurile astea urma să-i așteptăm. Cei de la Master Cheefs poate că știau să se furișeze. Poate că aveau talent. Poate că aveau dexteritate. Dar cei de la Fury Burds aveau puștani micuți și sfrijiți care încăpeau sub și peste chestii.

M-am îndreptat spre nord.

Din vest s-a auzit o împușcătură. Niciun fluier.

— *Haide, Aurora,* i-am șoptit eu vântului. *Țintește.*

Jocul a continuat. Sperietoarea, Dorothy și Omul de Tinichea nu puteau să ne găsească, iar eu n-aș fi putut să-mi dau seama unde sunt nici dacă ar fi fost

viața mea în joc. Până la urmă l-au găsit pe Soup, care nu se putea opri din chicotit fiindcă împușcase pe cineva. Chicotitul s-a oprit definitiv atunci când cei de la Master Cheefs l-au înconjurat. Omul de Tinichea a ridicat-o pe Dorothy pe umeri, iar ea l-a împușcat pe Soup în stomac… în același timp în care a împușcat-o și el.

— Îmi pare rău, Miles, a spus Soup printre suspine, în timp ce ieșea din Tărâmul Nimănui.

— E în regulă, purcelușule, am zis eu încet. Ai făcut destule.

Am făcut mental turul Tărâmului Nimănui, ca și cum ar fi fost o hartă dintr-un joc *multiplayer.* Cu Aurora blocată sub buncărul în formă de turn, rămăsesem doar eu contra Omului de Tinichea și Sperietorii. Trebuia să supraviețuiesc. Viața mea amoroasă atârna de jocul ăsta.

Gravity. La Mandrake's. În seara asta.

Gândul mi-a mai relaxat maxilarul încleștat.

Nu încăpeam sub niciunul dintre buncăre. S-ar fi spart dacă încercam să mă cațăr pe ele. Nu aveam nicio altă variantă în afară de a vâna.

Am străbătut tiptil Tărâmul Nimănui. Cei de la Master Cheefs probabil că-și dăduseră seama că mai aveam un as în mânecă în afară de asasinul invizibil care încercase să-i nimerească, fiindcă nu se auzea niciun zgomot în vestul arenei în afară de cel al vârtejurilor de nisip.

Nici nu mai trebuie să spun că o luptă adevărată era mult mai complicată decât în jocurile video. Nu puteam să devin invizibil sau să văd niște puncte roșii pe radar sau să îmi dau seama care era raza vizuală a oponenților. Fără o hartă, o viziune cu raze X sau posibilitatea unei perspective aeriene, trebuia să găsesc o nouă cale de a-mi depista inamicul.

De când fusesem deconectat, de când nu mai aveam căștile în urechi, care-mi zdruncinau timpanele cu explozii, lasere și veverițe, lumea înconjurătoare îmi dezvăluise sunetele ei mai

subtile: ticăitul Oldsmobile-ului lui Conquer, bâzâitul neoanelor din centrul de reabilitare, ticăitul ceasului cu păsări din Cuib…

Omul de Tinichea era mătăhălos. Și *îi plăcea la nebunie* să strivească tot ce era mai micuț. Am închis ochii și mi-am ținut mâinile în formă de pâlnii la urechi. Vântul șuiera prin cotloanele buncărelor. În est discutau jucătorii, în vest croncănea o cioară. Dar în sud…

Crș, crș, crș.

Am deschis ochii și m-am strecurat spre sursa zgomotului. Omul de Tinichea tropăia prin nisip, cu ochii scânteind. Avea pielea roșie. Respira greu, ca un taur furios.

Am ridicat arma.

— Miles! a țipat cineva. În spatele tău!

M-am lăsat în jos și m-am răsucit exact când Sperietoarea voia să mă țintească. L-am împușcat de două ori, iar vopseaua mov i-a înflorit pe piept. Am simțit vopseaua pe spatele măștii, venind dinspre Omul de Tinichea la o fracțiune de secundă după ce Aurora l-a împușcat în picior.

Se terminase.

M-am întins pe nisipul fierbinte, uitându-mă cu ochii mijiți la soare și am pus cap la cap ce tocmai se întâmplase. Nu eram gata să-mi recunosc mie însumi ce însemna pata roșie de vopsea de pe spatele măștii.

— Mersi mult, javră, i-a spus Sperietoarea Aurorei, înainte să-și descarce arma la mai puțin de un metru de pieptul ei.

Ea s-a prăbușit pe nisip. Am sărit în picioare ca să mă duc după el, dar Omul de Tinichea s-a postat în fața mea. Nu avea pumnii mai mari decât capul meu… dar cu siguranță mie așa mi se păreau.

Sperietoarea s-a îndepărtat. Omul de Tinichea l-a urmat cu un mers greoi.

— Nenorociților! am strigat eu în urma lor.

Apoi m-am aplecat asupra Aurorei.

— Ești bine?

A gemut și s-a prins cu mâinile de burtă. Șiroaie roșii i se prelingeau printre degete.

— Aurora?

M-am prăbușit în genunchi.

— Chiar sângerezi?

Aurora și-a dat jos casca și a tușit cu mâna la gură, împroșcându-se cu niște stropi roșii.

— Sunt… Sunt doar…

S-a crispat de durere.

— O foarte bună… *actriță.*

Am ridicat-o la mine în poală și am scuturat-o dramatic de umeri.

— Vei supraviețui!

— Nu – a tușit –, nu pot.

A clipit din ochii ei ciudați, prefăcându-se că încerca să se concentreze la mine.

— Am o… ultimă… dorință.

— Care e? am întrebat eu.

— Vreau să aud… complimentele pe care mi le datorezi. Avea dreptate. Înainte să mă întrerupă antrenorul, complimentasem fiecare coleg de echipă, în afară de ea.

— Să vedem, am zis eu. Ai niște ochi fascinanți. Faci niște chestii banale ca păpădiile să pară foarte interesante. Și n-arăți foarte rău când ești pe moarte… sau te prefaci că ești. Probabil că vei ajunge o bătrânică senzațională.

— Deja sunt o bătrânică senzațională.

Aurora mi-a murit teatral în brațe. Avea grăunți de nisip în gene. Peste puțin timp a revenit la viață și și-a șters niște vopsea de pe obraz pe pantalonii mei.

— N-ai câștigat, a spus ea.

Creierul meu a procesat în sfârșit semnificația petei de vopsea de pe spatele măștii. Murisem. Nu aveam să primesc bonusul de zece mii de puncte. Amorțeala mi s-a răspândit din cutia toracică în brațe și picioare. *Gravity.* La naiba. La naiba cu tot. Au început să mi se umezească ochii. Mi-am tras nasul, ca și când ar fi fost din cauza aerului uscat.

— Nu, n-am câștigat.

— Îmi pare rău, a spus Aurora.

— E-n regulă, i-am răspuns.

Nu era.

— Mai aveai atât de puțin, a zis Aurora.

Mai aveam atât de puțin.

Nu știam dacă voiam să vomit, să orbesc sau să sfâșii un buncăr cu mâinile goale. O pierdusem pe Gravity. S-a terminat. Din cauza tuturor prostiilor pe care nu le puteam controla.

— Când mă duc acasă, o să mă mut pur și simplu la Mandrake's, am zis eu. Îi place la nebunie locul ăla. Sigur se va duce acolo mai devreme sau mai târziu… La ce te uiți?

— Îți număr ochii, a răspuns Aurora.

Nu era ușor să mă uit la cele patru pupile ale ei prea mult timp.

Antrenorul a fluierat, făcându-le semn jucătorilor să iasă de pe teren.

— Vrei să-ți târăsc cadavrul până la marginea terenului?

am întrebat eu.

— Pot s-o fac și eu.

Am ieșit din Tărâmul Nimănui.

— Măcar *tu* ai câștigat, nu? am zis eu. Acum poți să te desparți de Max, așa-i?

— Bănuiesc că da.

Aurora și-a pus mâna pe piept și a expirat puternic, ca să se calmeze.

Omul de Tinichea țipa la marginea terenului.

— E o minciună!

Meeki a clătinat din cap.

— Aurora l-a împușcat acum o sută de ani.

— Unde? a întrebat antrenorul.

— În spatele capului.

Antrenorul l-a întors pe Omul de Tinichea cu spatele.

Avea masca curată. Antrenorul i-a aruncat o privire ciudată lui Meeki. Ea s-a plimbat în jurul celorlalți jucători de la Master Cheefs, apucându-i brutal de

capete și verificându-le partea din spate a măștilor. A pășit în spatele Leului.

— Au făcut schimb de măști! a zis ea. Eram la marginea terenului când l-am văzut pe Leu cum e împușcat fix aici.

A lovit ușor cu degetele în vesta lui, pe care avea o pată mov de vopsea.

— Când ar mai fi putut să fie împușcat și în cap?

L-a rotit pe Leu. Partea din spate a măștii lui era împroșcată cu vopsea mov.

Antrenorul i-a aruncat o privire fioroasă Omului de Tinichea, care a arătat cu degetul spre Sperietoare.

— El m-a pus s-o fac.

Sperietoarea n-a spus nimic.

Asta însemna că Omul de Tinichea ieșise deja din joc atunci când m-a împușcat…

— Au trișat? a întrebat Aurora.

— N-am murit? am întrebat eu.

Antrenorul a dat ușor din cap că da.

250.000 de puncte… cu Aurora, care supraviețuise, aveam *270.000…*

Am depășit un milion.

Am câștigat.

Am înfrânt sistemul.

Și am făcut-o în doar patru zile.

Nu mi-am rupt tricoul de pe mine. Nu am făcut roata în nisip. Doar am tras aer adânc în piept și m-am uitat spre est, către Mandrake's.

Aurora a întins mâna.

— Felicitări, Miles.

— Poftim, fără durere? am întrebat eu, stând cu șoldul spre ea.

A clătinat din cap.

— Nu mai ai nevoie.

Am luat-o de mână și m-am uitat fix în ochii ei ciudați, care parcă se topeau, până când mi-a întors spatele și a plecat.

Am încercat să scap de senzația pe care o aveam.

— Fezzik, cât e ceasul?

Și-a privit ceasul de la mână.

— Patru treizeci și nouă.

Trebuia să plec cât mai repede dacă voiam să am timp să mă spăl până la plecare. Subsuorile mele erau două caverne umede și murdare. Totuși, voiam să le mulțumesc celor din Fury Burds fiindcă m-au ajutat să câștig.

Fezzik a bătut palma cu mine, fără vlagă.

Meeki nu s-a sinchisit să-mi întindă mâna.

— Nici măcar n-ai omorât pe cineva, a spus ea.

Am îmbrățișat-o, deși avea încă brațele încrucișate la piept.

— *Nu poți să-mi strici momentul ăsta,* i-am șoptit eu înainte să-i dau drumul. Soup! Am reușit!

Când am ridicat mâna ca să batem palma, a fugit și s-a ascuns în Tărâmul Nimănui.

L-am privit cum fuge. Va fi bine. S-ar putea să se simtă puțin singur în ultima lui săptămână la centrul de reabilitare, dar după aceea avea să se ducă acasă. Îl voi vizita și ne vom petrece o după-amiază – nu, pardon, a împușcat doi jucători de la Master Cheefs – *două* după-amiezi împreună, făcând orice vrea el. Și la cum îl știu pe Soup, asta însemna că vom face orice voi vrea *eu.*

Măcar atât să fac și eu.

— Adio pentru totdeauna, oameni buni! am zis eu și am început să alerg stângaci prin nisip, spre Video Horizons.

Felicitări! E o poveste cu final fericit!

EȘTI UN ADEVĂRAT ÎNVINGĂTOR!

AVEAM UN MILION DE NENOROCITE DE PUNCTE!

Gravity mă aștepta.

Joc încheiat

1.000.000+de puncte nenorocite – 2 ore până când o văd pe Gravity

Urma să mă întâlnesc cu Gravity. Urma să vadă varianta mea care strălucea de curățenie, era fermecătoare, uscată și entuziasmată la gândul întâlnirii cu ea. Am trecut pe lângă Zâna Prafului, care dădea cu mopul și bombănea. Am trecut pe lângă Sperietoare, care a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul. Am trecut pe lângă Zxzord care tocmai ieșea din baie, palid ca un mort. L-am bătut pe umăr.

— Mersi pentru nimic, frate!

Centrul de reabilitare poate că fusese o văgăună, dar a fost cea mai bună modalitate de a-mi petrece aceste câteva zile, pregătindu-mă pentru întâlnire. În loc să mă aventurez prin *Arcadia* cu Cavalerii Spectrali (și, să fim cinstiți, asta aș fi făcut cu siguranță), am pierdut un kilogram sau două, mi-am făcut câțiva prieteni și am început să vorbesc, în sfârșit, despre dependența mamei mele. La naiba, am învățat până și să cânt la ukulele, să mă lupt cu un ninja invizibil și să fac un hummus de cartofi incredibil de bun. Știam exact cum va arăta a doua mea întâlnire cu Gravity.

Am dat buzna în Cuib ca un atlet care trecea de linia de sosire.

Domnul J stătea lângă patul meu.

— Ați venit să mă duceți acasă cu mașina? am întrebat eu, ridicând mâna. N-am nevoie de puncte, dar mi-ar prinde bine să batem palma, pentru un drum liniștit.

M-a lăsat cu mâna ridicată. În loc să bată palma cu mine, a ridicat o punguță de plastic cu ceva înăuntru.

Am simțit un nod în stomac. Am lăsat mâna jos.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

Știam ce e.

— E un *iPod Touch,* a spus Domnul J. Are câteva zeci de aplicații cu jocuri.

A legănat punga de parcă găsise un joint într-un centru adevărat de reabilitare. Valiza mea era pe patul din spatele lui, cu buzunarele desfăcute. Domnul J se uita la mine ca și când tocmai găsise iPod-ul în valiza *mea.*

— Cum a ajuns acolo? am întrebat eu.

Și-a umflat nările.

— Judecând după miros, n-aș prea vrea să știu.

O, Doamne. Ar fi trebuit să-l las pe Command să-mi facă o percheziție completă, ca să știe că nu ascundeam nimic în nicio cavitate.

Ceva scris pe peretele despărțitor al Cuibului mi-a atras atenția.

— *The cake is a lie,* am zis eu.

Domnul J a oftat.

— Cred că ar fi mai bine să vii la mine în birou.

•

— A fost o înscenare.

Domnul J a încuviințat.

— Ai cum s-o dovedești?

— Da!

Mi-am scos pergamentul din borsetă și l-am întins pe birou.

— Aș fi putut să câștig atât de multe puncte dacă aș fi stat și m-aș fi jucat pe telefon?

Domnul J a dat neajutorat din cap că da.

— Chiar dacă te joci două minute după ce se dă stingerea… tot se cheamă că ai trișat.

Am arătat cu degetul spre iPod.

— Cineva mi l-a pus în valiză ca să nu mă pot duce acasă!

— Cine? a întrebat Domnul J. De ce?

— Nu știu! Meeki? Dryad? Oricare de la Master Cheefs? Și nu am nicio idee de ce au făcut-o.

Am tras aer adânc în piept, încercând să-mi calmez bătăile inimii, care o luaseră razna. Gravity îmi scăpa printre degete.

— Cine v-a spus că e acolo?

Domnul J a bătut cu degetele în birou.

— Nu pot dezvălui informația asta.

Am râs. Clocoteam de nervi. Câștigasem un milion de puncte într-un timp record și nu conta absolut deloc. Sistemul era corupt. Jocul avea o eroare. În momentul în care am câștigat, în loc de o explozie de culori și niște litere aurii care să formeze cuvântul VICTORIE, tot ce mi-a apărut în față a fost un deșert sterp.

— La Video Horizons sunt interzise în mod explicit aparatele electronice, a spus Domnul J. Tocmai de folosirea lor încercăm să vă dezvățăm. Îmi pare rău să spun asta, Jaxon, dar penalizarea pentru încălcarea acestei reguli este severă.

— Câte puncte?

— O sută de mii.

— Îți bați joc de mine, băga-mi-aș! am zis eu.

— Vorbește frumos. Sau vrei să pierzi și mai multe puncte? a spus Domnul J, cu degetul îndreptat spre mine.

Deasupra capului lui, pe perete, era agățat un ceas. 4:58.

Mai înfăptuisem câteva miracole până atunci. Nu aveam de gând să renunț.

— A fost o escrocherie, am zis eu. Ar trebui să pot cumva să-mi recuperez punctele. Organizați un alt campionat. Azi. Orice campionat vreți dumneavoastră. O luptă pe viață și pe moarte! Nu-mi pasă! Voi câștiga și pe urmă voi putea ieși de aici ca un om cinstit.

Domnul J s-a strâmbat.

— Chiar dacă aș putea face asta – și n-o voi face pentru că n-ar fi cinstit față de ceilalți jucători –, nu sunt sigur că ești pregătit să pleci de la Video Horizons. Vreau să mă asigur că te-ai dezvoltat în plan personal cât timp ai stat aici.

— Am făcut-o! am zis eu. M-am dezvoltat enorm. Am învățat să fac o groază de lucruri. Dați-mi un ukulele. Duceți-vă să vă uitați la broderiile

mele! Haideți să mergem la cantină ca să vă fac un amestec de legume și brânză tofu!

Domnului J i-a apărut un zâmbet îndurerat pe față.

— Și din punct de vedere social? Ai făcut vreun progres?

— Ăăă…

— Tatăl tău era destul de îngrijorat din cauza stilului tău de viață. Să te trimit înapoi după patru zile și să susțin că ești complet vindecat…

— Credeți că va avea impresia că a dat banii degeaba și îi va vrea înapoi?

— Nu, a spus Domnul J clătinând din cap. În niciun caz. Pe mine mă interesează să îmbunătățesc viețile copiilor. Nu să fac un profit din asta. Dar nu asta era ideea. Unele lucruri pe care le-am auzit de la membrii breslei tale…

— Care dintre ei? Meeki? Fata care și-a lovit fratele în cap cu o consolă Wii?

Domnul J mi-a aruncat o privire ciudată. De ce a trebuit să fiu așa un nenorocit sarcastic la prima noastră întâlnire?

— Vă voi da în judecată, am zis eu.

— Poftim? a întrebat Domnul J.

— Am fost rănit. Unul dintre jucători m-a accidentat cu kartul. Tatăl meu e avocat. I se spune Muntele.

— Tatăl tău e agent de vânzări pensionat, a spus el. Și a semnat un act prin care a fost de acord cu faptul că Video Horizons nu își asumă răspunderea pentru accidentările care pot avea loc în timpul activităților. De fapt, îmi aduc aminte exact că a spus că reziști la câteva vânătăi și zgârieturi.

S-a frecat pe gât și s-a gândit pentru o clipă.

— Ți-ar fi plăcut destul de mult, nu-i așa? Dacă aș fi fost eu personajul negativ. Inamicul de la ultimul nivel, pe care trebuie să-l înfrângi la final.

Chiar era. Stătea în calea salvării prințesei. Doar că nu-și dădea seama. Pentru că nu îi spusesem niciodată…

— Am o întâlnire! am zis eu. În…

Am verificat ceasul.

— O, Doamne, într-o oră și cincizeci și nouă de minute. Am cunoscut-o fix înainte să fiu internat aici. Este cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, să nu mai spun că am mai și vorbit cu ea… și ea mi-a zis că sunt cea mai amuzantă persoană pe care a cunoscut-o vreodată. Dacă Command și Conquer nu mă duc cu mașina acasă în momentul ăsta, nu voi mai ajunge. Sincer vorbind, probabil că e singurul lucru care mă poate face să renunț la jocurile video. Altfel o să mă întorc acasă și o să reîncep pur și simplu să mă joc.

Domnul J s-a gândit câteva clipe la spusele mele.

— E o teorie interesantă, a spus el. O fată care să-ți rezolve. toate problemele.

S-a ridicat în picioare, ținându-se de șold cu o mână și de spătarul scaunului cu cealaltă.

— Când am deschis Video Horizons, mi-am promis că fiecare pacient care va intra în acest centru va ieși din el schimbat în bine.

I s-au adunat lacrimi în ochi.

— Ție încă nu ți s-a întâmplat asta, Jaxon. Și cred că undeva în adâncul tău știi și tu asta.

Nu am spus cuvintele care-mi stăteau pe limbă. Nu le-am spus pentru că Domnul J încă era cea mai mare șansă a mea de a ieși de aici.

M-am ridicat și am ieșit din birou fără niciun alt cuvânt. Trebuia să-mi dau seama cum să evadez. *Imediat.* Varianta cu câștigatul punctelor nu mai era o opțiune. Era prea târziu să merg pe jos până acasă. Domnul J nu avea de gând să mă ajute. M-am plimbat pe holurile clădirii, căutând răspunsuri. Aveam nevoie de piatra din jocul *Hearthstone.* Aveam nevoie de osul din *Dark Souls*[36]. Aveam nevoie de un buton de repornire.

Apoi mi-am găsit răspunsul, trăgând timid cu ochiul de după un colț al holului. Soup. N-a fugit și nu mi s-a agățat de șolduri, cum o făcea mereu.

Păstra distanța, privindu-mă de parcă voiam să-l mănânc.

Am pus lucrurile cap la cap.

Cine-și dorea cel mai mult dintre toți să rămân la Video Horizons?

Cine a pomenit de șapca mea hidoasă de la Home Depot, deși nici nu o scosesem din valiză?

Cine m-a desenat înăuntrul unei nenorocite de pokemingi?

Am alergat spre Soup, l-am prins de încheietură și l-am tras după mine pe hol.

— Unde mergem? m-a întrebat.

Nu i-am răspuns. Am urcat scara care ducea la biroul Domnului J.

Am bătut la ușă.

— Intră, a strigat Domnul J.

Am pus mâna pe mânerul ușii.

— Am mințit, i-am spus lui Soup. Locuiesc la colțul străzii tale. Dar n-am vrut să stau cu tine fiindcă ești un mucos smiorcăit.

Am deschis ușa biroului.

Domnul J scria ceva pe telefon.

A ridicat privirea.

— Care-i treaba, băieți?

— Spune-i, am zis eu împingându-l pe Soup spre birou.

Soup s-a uitat în spate, la mine, cu o privire confuză.

— Spune-i că mi-ai pus iPod-ul în valiză ca să mă faci să mai rămân aici.

Domnul J și-a lăsat telefonul pe birou și și-a împreunat mâinile.

— E adevărat? l-a întrebat pe Soup.

Soup s-a uitat la mine. I s-au umezit ochii. Și-a lăsat capul în jos. A făcut semn că da.

Domnul J s-a uitat la Soup cu ochii îngustați. Soup n-a ridicat privirea din podea. Am ignorat senzația apăsătoare pe care o aveam în piept.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut, Miles, a spus Domnul J.

— Nu e nicio problemă.

Mi-am împreunat mâinile.

— Asta înseamnă că am din nou un milion de puncte. Trebuie să mă duceți cu mașina acasă. Mi-ați promis.

A bătut ușor cu mâinile în birou.

— Nu trebuie să fac nimic de genul ăsta.

— Poftim, cum?

— Nu după ce am auzit cum ai vorbit cu Soup în fața ușii mele. Tot îți scad cele o sută de mii de puncte, dar pentru un comportament neadecvat față de unul dintre membrii echipei tale.

Am simțit cum îmi năvălește sângele în obraji.

— El… el mi-a sabotat jocul ca să poată petrece mai mult timp cu mine.

Soup s-a smiorcăit cu capul plecat.

— Și ce dacă a făcut-o? a spus Domnul J. Așa tratezi tu pe cineva care îți arată afecțiune? Când renunți la toate poveștile pe care ți le bagi singur în cap, Miles, vei rămâne cu ce e real, cu lucrurile pe care le-ai făcut sau nu le-ai făcut. Vei rămâne aici.

M-am uitat atent în ochii lui sinceri și înlăcrimați.

— Oricum n-aveați de gând să mă lăsați să plec.

A ridicat din umeri.

— Nu vom ști niciodată, nu-i așa?

Mi-a trebuit fiecare picătură de energie pe care o mai aveam ca să nu dau un pumn în perete.

Domnul J mi-a făcut semn spre ușă.

— Du-te la terapia de grup, sau îi voi chema pe Command și Conquer aici.

M-am mirat că n-am smuls ușa din balamale. Am coborât furtunos scările și am mers pe holul cu lămpi fluorescente, spre lumina verde a semnului de ieșire. Am împins ușa și am ieșit în aerul sufocant al deșertului. M-am uitat dincolo de parcare, spre dune. Eram captiv într-o cutie de nisip fără margini, într-un joc care nu se termina niciodată și în care lumea trișa ca să mă facă să joc în continuare.

Ce puteam să fac?

Didilingdingdingdingding. Ai putea să nu mai fi așa un nesimțit, Miles!

Du-te naibii, Navi! i-am răspuns în mintea mea. *Am câștigat și nu m-a ajutat cu absolut nimic. Nu mai am nevoie de tine.*

Mi-am imaginat cum micuța zână își lasă aripile în jos, dezamăgită. A zburat prin deșert, acoperind dunele cu praf de zâne, apoi a dispărut în zare.

În spatele meu s-a deschis ușa.

— N-ar trebui să fii la ședința de terapie? a întrebat Command.1

Nu m-am întors.

— Vrei să te conduc eu acolo? a spus el. Sau crezi că poți să te descurci și singur, ca un băiat mare ce ești?

Oare aveam șanse de reușită? Dacă fugeam exact în acel moment, aveam vreo șansă să nu mă prindă din urmă?

M-am întors spre el și am intrat în clădire. Command a închis ușa.

Gruparea malefică

Vocea lui Meeki se auzea de pe scara care ducea la Cuib.

— … inspirație. Ești atât de grozavă și de drăguță. Dar mă faci să-mi dau seama, în același timp, că înfățișarea nu contează. M-ai făcut să realizez că mă enervez de foarte multe ori fiindcă am prea multă încredere în ce-mi spun oamenii, sau…

Am deschis ușa, iar Meeki a tăcut imediat. Mi-a aruncat o privire fioroasă.

— Păi, momentul ăsta a fost distrus.

Scaunele erau așezate în cerc, dar trei dintre ele erau goale. Erau doar Meeki, Aurora și Fezzik. Zxzord stătea în pat.

— Bună, Miles, a spus Fezzik.

Nu părea deloc surprins să mă vadă.

— Ia un loc. Meeki, te rog continuă.

Ea continua să se uite urât la mine.

— Credeam că ai plecat.

M-am așezat în cerc.

— Și eu credeam la fel.

— Păi, ne bucurăm să te avem alături de noi, a spus Fezzik. Știi unde e Soup?

— Cu Domnul J.

Nenorocitul mic.

Mi-am sprijinit coatele pe genunchi și mi-am acoperit ochii cu palmele, încercând să-mi fac gândurile să nu mai vuiască. În acel moment ar fi trebuit să călătoresc prin deșert, spre casă.

— Meeki, a zis Fezzik. Haide, termină-ți ideea.

— O să-i spun mai târziu.

— E bine și așa, a spus Fezzik. Miles?

Nu mi-am ridicat capul din mâini.

— Este ședința de rămas bun pentru Aurora. Odată ce ajung noii jucători, Command o va duce acasă cu mașina. Ai ceva ce vrei să-i spui înainte să plece?

Ochii ciudați ai Aurorei s-au umplut de lacrimi. Ea era fata care-mi prezisese că voi sta la Video Horizons pentru foarte mult timp.

— Nu.

— Poate mai târziu, a zis Fezzik.

Și-a dat o palmă peste genunchi, chestie pe care o făcea atunci când voia să scape de o senzație neplăcută.

— Aurora, ai niște ultime cuvinte pentru cei din breasla ta?

— Doar… să fiți buni.

— Frumos și simplu, a spus Fezzik. Mulțumesc, Aurora. Cred că vorbesc în numele tuturor când spun că te-ai schimbat incredibil de mult în timpul pe care l-ai petrecut aici. Ai trecut peste niște obstacole îngrozitor de mari, de pildă, în privința părerii despre propria ta înfățișare, și ți-ai dat seama că meriți mai mult decât ce ți se oferă în relația pe care o ai acum. Îți dorim tot norocul posibil în aventura ta din lumea reală.

S-a uitat la mine și la Meeki, care nu adăugam nimic, și a oftat.

— Păi, haideți să vorbim despre dopamină. Sunt sigur că aveți parte de așa ceva din plin după ce ați câștigat campionatul de *paintball.* Ha, ha.

Nu. Toată dopamina mi se scursese din creier din cauza Domnului J și a lui Soup.

— Jocurile video stimulează circuitul plăcerii din creier, a continuat Fezzik, făcându-i pe jucători să se simtă mulțumiți de sine, deși nu fac nimic productiv. Știe cineva ceva despre asta?

— Ești, fără nicio îndoială, cea mai egoistă persoană pe care o cunosc, a spus Meeki.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am rezemat de spătarul scaunului. Vorbea cu mine, desigur. La ce altceva să mă aștept de la cineva cu un nume de utilizator ca *meekillyoulongtime*?

— Ai vrea să-ți împărtășești sentimentele, Meeki? a spus
Fezzik. Folosind un limbaj prietenos și civilizat?

Aurora și-a îndoit picioarele, le-a pus pe scaun și s-a chircit.

— Se crede mai bun ca noi. Voiam să se care. N-avem nevoie de el în Fury Burds.

— Meeki, a spus Fezzik, nu asta voiam să spun prin limbaj civ…

— Serios? am zis eu. N-aveți nevoie de mine? Chiar dacă am câștigat pentru breasla asta sute de mii de puncte? Cu plăcere, apropo. Ah, *și* i-am spart nasul Sperietorii pentru tine.

Fezzik mi-a aruncat o privire confuză. Mă durea în cot.

Putea să-mi ia toate punctele.

Meeki se uita fix în ochii mei.

— *Arăt eu* ca o fetiță neajutorată care caută un bărbat mare și puternic care să-i ia apărarea? Am câștigat mai multe bătăi *anul ăsta* decât o vei face tu *toată viața!*

M-am uitat la brațele ei care chiar erau mai mari ca ale mele.

— În plus, nu ai spart nasul Sperietorii pentru mine. Ai făcut-o pentru tine. Îți era teamă că vei pierde la Four Square și, dacă-l loveai, aveai scuza perfectă ca să scapi. Dacă erai descalificat, nu mai era vina ta dacă pierdeam. Și încă puteai să te prefaci că ai șanse mai mari cu fata aia ca un fulg de zăpadă în iad. Și îmi pare rău că-ți spun, dar nu ai.

Am pufnit și m-am întors spre Fezzik. Nu a scos nici măcar sunetul de Chewbacca.

— Ești obsedat de prostia asta cu prințesa care se află în alt castel, a zis Meeki. Povestea asta face parte din tine. Sărmana fată inocentă, care așteaptă să-i apari în viață și să-i oferi tot ce și-a dorit vreodată. Ai impresia că lui Gravity îi pasă de tine? Ați schimbat vreo sută de cuvinte și acum ești *obsedat* de ea? Ești de-a dreptul ciudat.

M-am uitat din nou la Fezzik.

— Nu ai de gând să spui nimic?

Fezzik a tras aer adânc în piept și a intervenit în conversația noastră.

— Uneori, un aventurier trebuie să se avânte în luptă fără nicio vrajă de protecție… Lucrul ăsta te-ar putea ajuta din punct de vedere emoțional, Miles.

Nu-mi puteam crede urechilor. Ce știau ei despre întâmplarea de la spălătorie? Niciunul dintre ei nu fusese de față.

Lipsit de apărare, fără Fezzik pe post de tămăduitor sau
Soup pe post de scut, am înfruntat-o din nou pe Meeki.

— Care naiba e problema ta? am zis eu.

— Miles, a spus Fezzik pe un ton de avertizare.

Mi-am aruncat pergamentul la picioarele lui.

— Ia-mi toate punctele dacă vrei.

M-am întors spre Meeki.

— Eu încerc doar să ajung la o întâlnire.

— Nu-ți pasă cu adevărat de fata aia, a spus Meeki. Nici n-o cunoști. Vrei doar să ai impresia că vei fi recompensat, chiar dacă ești leneș și îi tratezi pe toți ca pe niște gunoaie.

Și-a aruncat și ea pergamentul la picioarele lui Fezzik.

— Chestia asta n-are nicio legătură cu Gravity, ci doar cu faptul că vrei să-ți hrănești ego-ul. Urăști femeile.

— Despre ce tot *vorbești*? Maică-mea *a fost* o *alcoolică,* dar tot…

— Ce legătură are asta cu ce am spus până acum? a spus ea.

— Are! Este… E…

Eram atât de furios că nu-mi puteam găsi cuvintele.

— Doar pentru că ție nu-ți merge ceva bine în viață nu înseamnă că ai dreptul să te asiguri că nici altora nu le merge, a zis Meeki. Și nu ți s-a întâmplat nimic *atât de grav.* Dacă ești un

heterosexual alb din clasa de mijloc a Americii înseamnă că viața ta este printre cele mai ușoare.

Fezzik și-a dres vocea.

— Cred că Meeki încearcă să spună că uneori ne este greu să ne dăm seama de puterea pe care o avem, așa că profităm de slăbiciunile altora. E ca și când… categoria din care face parte personajul tău din *Arcadia* este aleasă la întâmplare. Unii oameni s-ar alege cu clasa luptătorilor, în timp ce alții ar rămâne cu…

— Nu e deloc același lucru, l-a întrerupt Meeki. Miles e un răzgâiat cu multe privilegii, care are impresia că poate să facă fix ce vrea el fiindcă duce o viață atât de grea. *Ah, vai, părinții mei au divorțat O, Doamne, nu mă duc la nicio întâlnire. Vai, cineva mi-a luat jocurile video.* Cum crezi că e să fii o asiatică grasă și lesbiană? Hă?

Lui Meeki i s-au umplut ochii de lacrimi. Eu m-am uitat în jur după ajutor. Fezzik renunțase de tot. Aurora se ascundea în spatele genunchilor. Eram șocat.

— Vorbești cu mine de parcă aș fi… Sperietoarea sau mai știu eu cine.

— Ai dreptate, a spus Meeki. Îmi pare rău. Nu ești deloc ca Sperietoarea.

— Mulțumesc, i-am răspuns eu.

— Într-un fel, ești mai rău. Pentru că tu ai impresia că ești personajul pozitiv. Dar de fapt doar ne folosești, trișezi și câștigi puncte ca să ajungi la prețioasa ta întâlnire.

— Pentru asta e făcut locul ăsta! am izbucnit eu. Cu toții încercăm să câștigăm puncte!

Toți au tăcut mâlc. Zxzord a clipit din patul lui. Lui. Meeki i-a apărut un zâmbet crud pe față.

— Ai impresia că sunt singura care crede că ești nașpa?

— *Meeki,* a zis Fezzik.

— Crezi ce vrei. Nu sunt singura care și-ar fi dorit să pleci.

Am pufnit, dar mi-am dat seama că Fezzik nu se uita la mine. Se holba la mâinile lui gigantice. Am aruncat o privire printre picioarele îndoite ale Aurorei și i-am întâlnit privirea. Îi spusesem atâtea lucruri adevărate despre mine: vorbiserăm despre aeroporturi, singurătate și *Dr. Mario.*

Dar ea nu intervenea în discuție.

— Mai ții minte ziua de ieri? Când Aurora plângea la cantină?

— Ăăă…

— Meeki, oprește-te, a spus Aurora, cu capul plecat între genunchi.

— Plângea *din cauza ta,* a zis Meeki. I-ai spus că e o ciudată.

— Nu, n-am zis asta!

— Ba da, a spus Meeki. Ai făcut-o. Pe acoperiș. A încercat toată viața ei să scape de senzația că e ciudată și apari tu de nicăieri și spui ce-ți trăsnește prin cap, doar pentru că ai impresia că ești îndreptățit să ieși de aici în patru zile. Apropo, cum îți merge planul?

Aurora s-a ridicat înainte să răspund.

— Puteți să mă scuzați?

Fezzik a dat din cap, iar ea a ieșit grăbită din Cuib.

Meeki a continuat să mă fixeze cu privirea.

— Încă nici n-am vorbit despre cum te porți cu Soup.

— Soup mă adoră, am zis eu.

Nu păream convingător. Meeki s-a strâmbat.

— Soup ar iubi și un frigider, dacă ar vorbi cu el.

Nu puteam s-o contrazic.

— Totul se învârte în jurul tău, Miles, a spus Meeki. Ocupi tot spațiul la terapiile de grup.

— Asta a fost o glumă cu grași? am întrebat eu.

— Nu, idiotule. Mă referem *la cât vorbești.* N-ai pic de respect pentru nimic din locul ăsta. Nu asculți niciodată. Și când vorbești, o faci doar ca să câștigi puncte.

Am țâșnit în sus atât de rapid, încât scaunul de sub mine s-a prăbușit.

— Ce te face să crezi că tu ești perfectă, ah? Ți se pare că ești un om bun? Deși ți-ai lovit fratele în cap cu o consolă? Crezi că ești atât de grozavă la terapia de grup? Când îl ignori pe Fezzik și vorbești despre vibratoare și Nutella și tot felul de chestii scârboase pe care nu vrea să le audă niciunul dintre noi?

Meeki s-a ridicat și ea în picioare și ne-am întâlnit în mijlocul cercului.

— Oameni buni, a spus Fezzik, ridicându-se odată cu noi.

— Vezi? a spus Meeki. Chiar și după ce-ți spun că mereu e vorba despre tine, tu tot nu întrebi de nimeni altcineva. Vorbești atât de mult încât noi ceilalți abia avem timp să explicăm cum am ajuns aici. L-am lovit pe frati-miu în cap cu consola Wii pentru că mi-a zis că simte pe ea mirosul părților mele intime. Dar îți pasă ție vreun pic? Nu, ție-ți pasă doar dacă mai ajungi la prostia aia de întâlnire.

A închis gura, cu maxilarul tremurând, și s-a adunat.

— Tu crezi că eu merg vreodată la vreo întâlnire? Nu merg. *Niciodată.*

M-am lăsat la loc pe scaun și am scuturat din cap. Meeki încă stătea în picioare.

— Ești mai dependent ca noi toți la un loc. Poate că o să ieși de aici, Miles, dar vei fi tot un ticălos privilegiat, exact așa cum erai când ai fost internat, zise ea.

Apoi s-a așezat, în sfârșit, pe scaun și și-a încrucișat brațele. Dintr-odată, eram incomod de conștient de propria persoană. Și nu numai de țâțele mele de bărbat. Fezzik și-a frecat viguros palmele, încercând să readucă un pic de căldură în cameră.

— Certurile de genul ăsta pot fi dificile, bănuiesc, fiindcă nu suntem niciodată destul de

pregătiți pentru ele. Cu cât petreci mai mult timp în lumea jocurilor video, cu atât te simți mai vulnerabil în situații dificile, și cu cât trebuie să ne gândim mai mult la chestii care ne întristează, spre exemplu…

— Faptul că eu nu pot să ajung la întâlnirea mea! am strigat eu.

Fezzik și-a ridicat mâinile, de parcă s-ar fi pregătit să mă imobilizeze.

— Ești fericită acum? i-am spus eu lui Meeki. Acum ar fi trebuit să intru în Salt Lake City, dar nu mai pot să fac asta. Pentru că tata a hotărât că viața mea cu el și cu maică-mea vitregă este mult mai importantă decât misiunile din *Arcadia,* cu prietenii mei. Așa că trebuie să vin aici, unde cursurile sunt de căcat, unde bătăușii sunt și mai și decât la liceu și unde un puști e atât de obsedat de mine încât îmi ascunde un iPod în valiză, ca să pierd o grămadă de puncte în loc să mă duc la o întâlnire. Și trebuie să stau și să ascult o *nesimțită* care nu mă mai lasă în pace fiindcă are impresia că sunt un ticălos… când, de fapt, sunt doar foarte, foarte trist și am nevoie de jocuri video ca să fac să treacă zilele mai repede până sunt în stare să mă mut undeva singur.

În ochii lui Meeki a apărut o sclipire ciudată. De parcă ar fi început să mă înțeleagă. Era ca și cum aș fi găsit o legătură între *Link* și *Dark Link*[37], pentru că amândoi trăiserăm aceleași experiențe.

Licărul din ochi i-a dispărut dintr-odată.

— Vai, vai, ce să spun.

Mi-am ținut respirația.

— Fezzik, am zis eu, mă pot duce să mor liniștit pe patul meu, te rog?

Fezzik a deschis gura ca să-mi răspundă, dar, până la urmă, s-a mulțumit doar să dea din cap.

Am urcat scărița patului supraetajat și m-am prăbușit cu capul pe pernă.

— Hai să mergem în sala de pictură, i-a spus Fezzik lui Meeki. Lasă-l puțin singur.

S-au ridicat amândoi. Luminile s-au stins. În timp ce închideau ușa Cuibului, l-am auzit pe Fezzik spunând:

— Soup i-a ascuns ceva în valiză? Nu pare stilul lui…

Ușa s-a închis cu un clic. Glasul unui mierloi a anunțat ora șase. Mai era o oră până la întâlnirea mea cu Gravity. M-am ridicat din pat doar cât să fac ceasul țăndări.

Continuați?

Pentru prima dată de când am fost internat, am pierdut noțiunea timpului. Abțibildurile fosforescente în formă de stele de deasupra patului meu aveau o lumină verde și bolnăvicioasă. Aerul condiționat bâzâia.

Nu știu cât timp am stat așa – holbându-mă în gol, nesimțind nimic, doar imaginându-mi-o pe frumoasa Gravity care stătea de una singură la restaurant, cu buzele pictate cu un roșu senzual.

Am simțit pe umăr bătaia familiară a unei mâini enorme. Mi-am întors capul spre marginea patului. Fezzik a zâmbit. Sau cel puțin a încercat.

— Cât e ceasul? am întrebat eu.

A aruncat o privire spre ceasul spart.

— Cred că e șapte și ceva.

Mi s-a frânt inima. O ratasem. Tocmai i-am tras clapa celei mai drăguțe fete pe care am cunoscut-o vreodată.

Abțibildurile străluceau în întuneric. Universul nu mai avea sens.

— Miles…

— În momentul ăsta, nu-mi pasă, am spus eu trăgându-mi pătura peste cap.

Fezzik a continuat oricum.

— Centrul ăsta are multe probleme. Eu unul nu cred că Domnul J înțelege ce înseamnă să răzbați atât de greu prin viață încât singura ta scăpare să devină *Arcadia.* Faptul că am fost împărat m-a făcut să trec prin niște momente foarte dificile…

A clătinat ușor din cap.

— În plus, jocurile sunt făcute să recompenseze spiritul de inițiativă, iar terapia care e tot pe bază de jocuri pare să scoată la iveală ce-i mai rău din unii oameni.

Ne-am prefăcut amândoi că nu vorbea despre mine.

— Dar asta nu înseamnă că noi doi nu avem nevoie de locul ăsta. Pe cât de distractive sunt, jocurile ne-au făcut să avem așteptări nerealiste de la lume.

A tăcut pentru un moment, ca și când încerca să-și dea seama dacă e cazul să-mi spună ceva sau nu.

— Am renunțat la jocuri ca să pot trăi. Dar când am fost refuzat de Sue am simțit că mor.

Mi-am ridicat pătura de pe cap și m-am uitat la el.

— Miles, de ce am mai vrea să încercăm ceva dacă am ști din start că vom reuși dacă depunem efort minim? Avem un motiv pentru care jucăm *Arcadia* în loc de *LEGO: Batman.* Nu ne permitem să luăm lucrurile de bune.

— Efort minim? Am muncit *ca un nebun* în ultimele zile.

Fezzik a dat din cap.

— Asta vreau să spun prin așteptări nerealiste. Nu poți munci din greu timp de patru zile și să te aștepți să primești totul de-a gata.

M-am răsucit în cealaltă parte, cu fața la perete.

— Aș fi putut, dacă Domnul J m-ar fi lăsat să plec de-aici.

— Poate, a zis el. Dar nu-l poți învinui.

Ba da, puteam.

— Nu pot spune că susțin modul în care i-ai tratat pe oamenii din breasla ta în săptămâna asta, a spus Fezzik. Dar cine știe? Poate că o fecioară frumoasă, ăăă, o tânără domnișoară te-ar face să nu te mai întorci la *Arcadia.* Poate că va scoate ce-i mai bun din tine.

— Ar fi făcut-o, am spus eu, zgândărind vopseaua gri de pe perete.

Fezzik a clătinat din cap și a oftat.

— Și uite că ea stă acolo la restaurant, de una singură.

M-am răsucit la loc.

— Încerci să mă faci să mă simt și mai rău?

Fezzik a zâmbit.

— Nu vreau să renunți la lumea adevărată, nu încă.

Mi-a întins un telefon care avea o carcasă cu *Final Fantasy,* pe care era Cloud, ținând în mână sabia Buster.

— Cred că ai fost doborât de destule ori. A venit timpul unei *limit break*[38].

— Fezzik.

Îmi simțeam pieptul ca pe o vatră în care tocmai se aprinsese focul.

— Cea mai bună referință la *Final Fantasy de până acum.*

M-am ridicat în capul oaselor și am luat telefonul.

— Am căutat deja numărul de la Mandrake's, a spus el. Trebuie doar să suni.

Butonul verde lumina pe ecranul telefonului. Gravity era la o atingere distanță. Îl adoram pe Fezzik în acest moment. Împăratul Arcadiei se teleportase în realitate și mă salvase în ultima fracțiune de secundă.

— Te acopăr eu, a spus el și m-a acoperit cu silueta lui enormă, ca să nu pot fi văzut din dreptul ușii Cuibului.

Am tras aer adânc în piept.

Am apăsat pe butonul verde.

Suna. Luam legătura cu cineva de dincolo de cutia nesfârșită cu nisip.

Cu fiecare țârâit, bătăile inimii mele își dublau viteza.

— Mandrake's, s-a auzit vocea unei fete.

Puteam auzi pe fundal agitația și clinchetele unui restaurant aglomerat.

— Ăăă, bună.

Îmi tremura vocea.

— Va fi o întrebare foarte ciudată, dar e Serena pe acolo? Păr negru. În jur de șaisprezece ani. Stă singură la masă.

— Ah, da, a spus femeia de la recepție. O știu pe Serena. Vine tot timpul la noi. Stai să văd dacă e pe

aici.

Sunetele s-au auzit înăbușit, apoi am fost pus pe așteptare.

Fezzik s-a uitat peste umăr.

— Respiră adânc.

I-am urmat sfatul. Nu a funcționat.

Panica mi s-a intensificat. Lumina de la ieșire pâlpâia. Așternuturile erau aspre. Fezzik respira cu un șuierat. Ce aveam de gând să spun? Ce scuză voi avea? Ar trebui să-i spun despre centrul de reabilitare? Am fost atât de agitat din cauza acestui apel încât apăsasem butonul înainte să mă gândesc cum trebuie la asta.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Fezzik mi-a zis:

— Spune-i că ai fost rănit într-un accident de mașină.

A dat din cap aprobator, uitându-se în gol.

— Nu e foarte departe de adevăr.

Am zâmbit. Muzica s-a oprit brusc. Inima mi-a sărit din piept. În telefon se auzeau foșnete și pocnituri.

— Mai sunteți acolo? a întrebat recepționera.

— Da, am zis eu.

— N-o văd. Nu cred că a venit aici în seara asta.

— Oh…

M-am uitat la telefon. 7: 15. Fezzik s-a încruntat.

— Vreți să-i spun cine a sunat-o, dacă o văd? a întrebat ea.

Fezzik a auzit și a scuturat din cap.

— Ăăă, nu, mersi.

Am închis.

Fezzik și-a luat telefonul înapoi.

— Doar întârzie. S-a aranjat mai mult, fiindcă se vedea cu tine.

— Da, probabil, am spus eu.

Așa speram.

— Trebuie să mă duc să văd dacă Meeki și Soup sunt la cantină, apoi o să mă întorc și putem să încercăm din nou.

— Mersi, Fezzik.

A ieșit din Cuib.

M-am prăbușit din nou cu capul pe pernă. Am început să mă joc cu ideea de „dar dacă…?” Dar dacă tot nu va fi acolo când voi suna din nou? Dar dacă ea mi-a tras mie clapa? Oare se prefăcuse că nu are nici telefon, nici Facebook ca să scape de mine la spălătorie? Dacă de fapt nu i-a plăcut niciodată de mine și am fost doar un fraier jalnic de care i-a fost milă, pentru scurt timp, iar toate eforturile mele de săptămâna asta au fost pentru o fată care nu dădea doi bani pe mine?

Dar, totuși, *a râs.* De câteva ori. Asta fusese pe bune… nu?

Lumina abțibildurilor în formă de stele devenea, în mod amețitor, din ce în ce mai puternică. Mi-am adus aminte cum stăteam de unul singur la aeroport, ultima oară când maică-mea m-a lăsat baltă, privind mulțimea și sperând ca fiecare om care apărea să fie ea. Am început să mă las copleșit de sentimentul ăla pe care Aurora îl asemăna cu laptele stricat și genunchii juliți.

Dacă am fost agitat prima dată când am sunat, a fost un nimic comparat cu momentul în care s-a întors Fezzik. Dintr-odată, eram de-a dreptul îngrozit de telefonul ăla. Nici nu mai era vorba despre ce aveam să-i spun lui Gravity. Era vorba de faptul că nu știam dacă voi mai avea ocazia să-i zic ceva, vreodată.

— Runda a doua, a spus Fezzik.

Am apăsat pe butonul verde.

Telefonul a început să sune.

Fezzik a ridicat degetul mare, în semn de încurajare.

— Mandrake’s.

— Bună. Îmi pare atât de rău. Tot eu sunt. Încă n-a ajuns Serena acolo?

— Ăăă, lasă-mă să verific.

Recepționera părea enervată.

— S-ar putea să dureze puțin. E foarte aglomerat.

— În regulă. Scuze. Când puteți.

M-a pus pe așteptare.

Fezzik mi-a zâmbit cu bunăvoință.

Voiam să mă gândesc la orice altceva. Disperarea care reieșea din acțiunile mele. Nevoia de atenție. Apoi mi-am adus aminte. Inima mea nu era singura frântă din Cuib. Am acoperit telefonul cu mâna.

— Tu și Doamna de Argint ați fost… știi tu… un cuplu? Fezzik a deschis gura.

— E complicat. Sau poate că nu este. Ea pur și simplu n-are loc în viața ei și pentru cineva ca mine.

Și-a lăsat umerii în jos, dar tot a reușit să-și afișeze zâmbetul de uriaș.

Melodia s-a schimbat, iar mie mi-a sărit inima din piept.

— Știu că nu ar trebui să renunț de tot, a spus Fezzik. Nu renunți când mori în *Dark Souls* pentru a suta…

Muzica s-a oprit, iar eu am ridicat un deget ca să tacă.

— Mai sunteți acolo? a întrebat recepționera.

Mi-am pus mâna peste ochi.

— Da.

— Nu-i aici. Scuze.

Am expirat puternic.

— Mersi.

Mi-am ținut telefonul la ureche până când sunetele de la Mandrake's s-au întrerupt. Era ora 7:48. Ecranul era negru.

— Poate că a intervenit ceva, a zis Fezzik, luându-și telefonul.

— Nu. Era prea bună pentru mine.

— Dacă ai impresia că o fată care îți trage clapa e prea bună pentru tine, atunci tu îți setezi nivelul de dificultate foarte sus.

— Poate, am zis eu.

M-am lăsat din nou pe spate, în pat.

— O să te las puțin singur, a spus Fezzik.

Ușa Cuibului s-a închis după el. Tot ce voiam în acel moment erau niște jocuri. Niște jocuri și pe Cavalerii Spectrali. Doar dați-mi un computer, un topor și o hoardă de veverițe mecanice.

Ideea asta era perfectă.

Singura, de altfel.

O parte din inimă

Am hotărât să rămân în pat până când mă dezintegrez.

Dar apoi a început să-mi chiorăie stomacul.

M-am ridicat ca să mă duc la cantină și să mă îndop cu cât mai multe mâncăruri de zero puncte. Dar m-am simțit amețit… și totuși, prea obosit ca să mă așez la loc. Am făcut-o, oricum.

Nimic nu era cum trebuie. Totul era nașpa. De inaniție n-aveam cum să mor prea curând, din păcate.

Meeki a avut dreptate. Nu aveam șanse cu Gravity nici cât un fulg de nea în iad. Adevărul era că nu știam nici măcar un nenorocit de lucru despre fata aia. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum și-a petrecut ultimele patru zile. Poate că participa la lupte în noroi. Poate că a construit un adăpost pentru săraci. Poate că a fumat *crack* și a băut sânge de găină.

Totuși, îmi plăcuse atât de mult să vorbesc cu ea la spălătorie. Trebuia să realizez că o fată atât de drăguță și de interesantă era cu mult peste nivelul meu. Sau poate că Fezzik avea dreptate. Poate că nu era o persoană OK, fiindcă mi-a tras clapa. N-aveam de unde să știu.

Fiecare punct pe care l-am câștigat săptămâna trecută a fost un pas mai aproape de ea. Și, până la urmă, nu a fost. M-am gândit la o fată – constant, în fiecare minut al fiecărei zile, am visat la ce aș face cu ea, pentru ea, la ce i-aș face ei –, dar asta nu însemna că am ajuns la același nivel cu ea, ca într-un joc video.

Dar eu așa m-am simțit.

Voiam să ies din pielea mea. Voiam să renunț la personajul ăsta pe nume Jaxon și să o iau de la capăt cu altul. Unul care arăta mai bine, era mai puternic, mai rapid, mai de treabă și mai priceput la

fete. Unul căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de punctele câștigate.

M-am răsucit pe o parte, apoi la loc pe spate, apoi pe cealaltă parte. Dacă aș reușI să fur iPodul din biroul Domnului J ca să-mi mai omor timpul până muream și eu. Puteam să suport faptul că mirosea ca fundul cuiva.

În marginea câmpului meu vizual a apărut ceva. Mi-am întors capul și am văzut o cană de horchata și o felie de pâine prăjită. Mi-a lăsat gura apă fără să vreau.

M-am ridicat în capul oaselor și le-am luat de la Aurora.

— Mersi.

Am mușcat din pâine și am luat o gură din zahărul lăptos, ca să alunece mai bine.

— Credeam că ai plecat deja de-aici.

— Command și Conquer întârzie, a zis ea

La marginea patului se zăreau doar ochii ei ciudați.

M-am tras mai aproape de ea.

— Vrei să mi te alături?

Ea și-a înclinat capul mai întâi în dreapta, apoi în stânga.

— Omor doar ceasuri, am zis eu. Promit.

Ea a urcat scărița. Am stat amândoi în tăcere, până mi-am terminat pâinea și horchata. Avusesem cu ea niște discuții atât de interesante pe acoperiș, despre mame, iubiți și jocuri video. De ce n-a intervenit și nu m-a salvat de Meeki? Când am terminat de mâncat, am îndesat șervețelul în cană și am lăsat-o lângă pat, ca s-o ia Zâna Prafului.

Aurora și-a trecut degetul arătător peste cearșaf. Apoi încă o dată. Și-ncă o dată.

— Ce faci? am întrebat eu.

— Mă întrebam cât e de deasă țesătura, a zis ea.

— Ai citit pe etichetă?

Continua să-și treacă degetul pe cearșaf.

— Încerc să-mi antrenez degetul ca să pot să-mi dau seama singură.

— Ciudat, am spus eu.

Nu s-a uitat la mine, doar și-a tras puțin nasul.

Ah, la naiba. Uitasem. Meeki a spus că Aurora încercase toată viața să evite cuvântul ăla.

Trebuia să mă pun din nou pe picioare. Să-i dovedesc lui Meeki că își făcuse o părere greșită despre mine. Că a înțeles greșit tot ce am spus și ce am făcut. Că *eram* un personaj pozitiv.

— Eu… vorbesc serios, Aurora. E foarte ciudat.

Am zis-o de parcă prima oară o spusesem cu ironie.

— Nu știu când a ajuns cuvântul ăsta să fie asociat cu tot ce e rău. Bănuiesc că a fost revendicat de copiii populari care voiau să fie siguri că toți ceilalți îi considerau oameni normali. Dar multe dintre lucrurile mele preferate sunt ciudate.

Aurora n-a mai atins cearșaful. Și-a sprijinit bărbia pe palme și și-a întins degetele ei roșii și jupuite astfel încât să-i acopere ochii.

— De exemplu?

— De exemplu… știai că H.G. Wells, practic, a cam inventat bomba atomică?

I-am povestit totul, cu mai multă încredere decât la spălătorie.

Aurora fluiera ușor. Încă nu-și luase degetele de la ochi.

— Max îmi spunea de multe ori că sunt ciudată. Niciodată într-un sens bun.

— El cum vede chestia asta?

— Nu știu. Are un mod de a se uita la mine uneori… sunt sigură că mă consideră un monstruleț, gen Omul Elefant.

— Zici de omul ăla diform, care a trăit mai demult?

Ea a dat ușor din cap că da, într-un mod adorabil, rezemându-și fața bosumflată pe mâini.

— Nu ești deloc o persoană diformă, Aurora, am zis eu. De fapt, ești chiar foarte, foarte drăguță.

Și-a depărtat degetele de la o mână, ca să-i pot vedea unul dintre ochi.

— Mulțumesc.

M-am holbat la jumătatea ei de față care nu era acoperită. Frumusețea ei mi s-a arătat încet, ca o eclipsă… sau grafica din *Minecraft:* ciudățenia ei interesantă, frumusețea extraterestră, felul în care observa micile detalii ale lumii, filosofia ei despre relații nesănătoase și dezvoltarea personală prin durere… și, la naiba, *mai juca și jocuri video.* Chiar dacă aveam un computer dezasamblat, puteam să joc la ea acasă.

Am fost atât de obsedat de Gravity încât n-am văzut cât de grozavă era Aurora. Probabil că era cea mai de treabă persoană pe care o cunoșteam.

Gravity era nesimțită.

— Gravity mi-a tras clapa, am zis eu. Fezzik m-a lăsat să sun la restaurant de pe telefonul lui.

Aurora și-a luat ambele mâini de la ochi.

— Bănuiesc că amândoi suntem obsedați de oameni care se poartă aiurea.

Aerul condiționat a pornit dintr-odată și am simțit o pală de vânt rece pe glezne. M-am apropiat de ea, dar am încercat să o fac atât de subtil încât să nu mă observe.

Puteam fi mai bun ca Max. Eu n-aș ignora-o și nu m-aș juca toată ziua pe computer. Aș vorbi cu ea despre univers și insecte și ce mai voia ea. Aș ține-o de mână și aș ajuta-o să uite de brațele ei subțiri și degetele cu pielea jupuită. Aș ajuta-o să scape de nenorocitul ăla de iubit al ei, iar ea ar putea să mă ajute să evadez din viața mea îngrozitoare. Aș putea s-o fac să râdă așa cum am făcut-o și pe Gravity…

M-am uitat în jurul meu. Stelele de deasupra erau false. Zxzord sforăia în patul de dedesubt. Portretul dement al Feliciei Day ne fixa cu privirea de pe perete.

— Nu e la fel de romantic ca pe acoperiș, am zis eu, dar…

M-am aplecat spre ea.

Se întâmpla. În sfârșit, urma să sărut și eu pe cineva. Pe cineva frumos. Pe cineva grozav. Pe cineva care mă plăcea…

Aurora s-a dat în spate.

Am înghețat amândoi în poziția aia.

Privirea ei a căutat-o pe a mea.

— Nu sunt un medicament, Miles Prower.

Mi-a căzut cerul în cap.

— Ah, nu… Voiam să…

A coborât rapid scărița. A înghețat pielea pe mine.

— Faci asta din cauza lui Meeki? am întrebat eu.

Aurora ajunsese deja la ușă.

— N-ai învățat nimic, nu-i așa?

— Ba da, i-am răspuns.

— Cum vei putea să iubești pe altcineva când singurul de care te interesează ești tu însuți? a întrebat ea.

Apoi a plecat. M-am chircit, cu genunchii la piept și mi-am plecat capul între ei.

— Bravo, frate.

— Taci din gură, Zxzord, am spus eu.

Vocea lui Fezzik s-a auzit de pe hol.

— Hei, domnișoară. Urmează să înceapă repartizarea pe bresle, dacă te interesează să mergi până pleci de aici.

A tropăit pe trepte și a băgat capul pe ușă.

— Haide, Miles. Hai să-i vedem și pe alții cum sunt umiliți.

Puteam deja să mi-o imaginez pe Aurora în Hub, șoptindu-i lui Meeki ce am făcut. Puteam deja să-mi imaginez cum mă va mistui privirea fioroasă a lui Meeki.

Mi-am ținut în continuare genunchii la piept.

— Nu mă prea entuziasmează ideea în momentul ăsta.

— Îmi pare rău, aventurier. Prezența e obligatorie.

— Eu… am nevoie de câteva momente.

Doar fiindcă nu o sărutasem pe Aurora nu însemna că puteam să merg drept în acest moment.

— Aștept, a zis Fezzik.

Zxzord a coborât, împiedicat, din pat.

— Trăiește!

— Se duce să moară, a spus el și a coborât cu stângăcie scărița.

Câteva minute neplăcute mai târziu, eu și Fezzik mergeam pe hol, iar el își ținea mâna pe umărul meu.

— O să ne distrăm în ultima ta săptămână aici, a zis el. O să facem mâncăruri bune, o să construim niște castele de nisip, vorbim despre *Arcadia* când nu e de față Domnul J…

Încerca să mă înveselească. Nu-și dădea seama cât de mizerabil mă voi simți în timpul care mi-a mai rămas aici. Eram captiv într-un centru în care toată lumea, în afară de el, mă ura.

Jucătorii s-au prezentat la repartizare. M-am prăbușit pe un *beanbag,* fără să-mi ridic privirea. Nu voiam s-o văd pe Meeki, sau pe Sperietoare sau pe Aurora sau pe Dryad sau pe Soup sau pe oricine altcineva. Poate că eu și Zxzord puteam deveni prieteni fiindcă împărțeam același pat supraetajat.

— Hmm, a zis Fezzik uitându-se la jucători. Unde e Soup? Era la cantină…

— Habar n-am, am spus eu.

S-a ridicat și a ieșit din Hub.

Aurora a așezat doi saci pe jos, forțând-o pe Meeki să se așeze lângă mine. Niciuna dintre ele nu se uita la mine, dar Aurora nu i-a spus nimic. Era drăguț din partea ei, bănuiesc. Ar fi fost și mai drăguț dacă nu m-ar fi umilit.

— OK, oameni buni! a spus Domnul J de pe scenă. De astăzi, avem un nou jucător. Toată lumea să-i ureze un bun venit călduros lui… Toffette!

Command a condus o fată până la scenă. Inima mi-a sărit din piept. Am clipit rapid, încercând să înțeleg ce se întâmpla în fața ochilor mei.

Gravity. Ăă, Serena. Serena se afla în fața mea, în Hub.

Pentru un moment m-am întrebat dacă nu cumva mi-am dorit atât de mult s-o văd încât subconștientul meu a adus-o de dincolo de deșert, la Video Horizons.

— Arăți de parcă ai făcut pe tine, a zis Meeki.

Șocul a fost rapid înlocuit de o senzație de căldură și de liniște cum n-am mai simțit niciodată. Gravity nu-mi trăsese clapa. Fusese internată la centrul de reabilitare! Fusese răpită de Command și Conquer, exact ca mine.

— *E ea!* i-am șoptit lui Meeki. N-ai avut deloc dreptate! Tot ce s-a întâmplat între noi la spălătorie a fost real. E Gravity!

Lui Meeki i-a apărut un rânjet pe față care m-a făcut imediat să regret că pronunțasem numele lui Gravity. Mi s-a schimbat expresia.

— Ar trebui să-i spun că tocmai te-ai dat la Aurora și ai fost respins imediat? m-a întrebat Meeki.

N-am putut să-mi ascund groaza. Aurora a clătinat rapid din cap.

— Nu ea, a zis Meeki. Zxzord mi-a spus.

A afișat cel mai mare rânjet pe care l-am văzut în viața mea și a zis cu o voce cântată:

— Pe cineva l-a luat nai-baa.

O viață în plus

Gravity s-a așezat pe scaun. Părea nervoasă, refuzând să se uite în orice altă parte decât la unghiile ei. Doamne, era chiar mai drăguță decât îmi aminteam. Încă nu puteam să cred că era în fața ochilor mei.

Dar cum puteam vorbi cu ea? Nu trebuia să facă în niciun caz cunoștință cu membrii breslei mele. Ar încerca s-o convingă că sunt un mare jegos. În plus, trebuia să-mi schimb hainele, care erau sub orice critică. M-am afundat în *beanbag* și m-am rugat să nu se uite în direcția mea. În acest moment, aveam nevoie ca atracția gravitațională dintre noi doi să ajungă la zero.

Pe scenă, Domnul J și-a pus ambele mâini pe umerii lui Gravity, ca un fel de vultur cu dinții pătați.

— Vrem să privești Video Horizons ca pe un loc magic…

Meeki continua să-mi zâmbească. Aurora îmi evita privirea. La naiba. De ce nu fusesem măcar un pic mai drăguț? De ce am încercat să sărut o fată, când trebuia să fiu la întâlnire cu altcineva?

Domnul J a prezentat cele trei bresle. Din fericire, pe Gravity nici că o interesa. În centrul atenției ei erau unghiile. A ridicat privirea pentru o secundă, dar s-a uitat prin mine.

Asta a fost de-a dreptul ciudat.

— Care dintre bresle te va ajuta să câștigi? a întrebat Domnul J și a scuturat cutia destinului în fața ei.

Te rog, nu Fury Burds, te rog, nu Fury Burds, te rog, nu Fury Burds…

— Mai bine lasă, a zis Gravity, împingând cutia de lângă ea.

— Păi, trebuie să fii într-o breaslă, a spus Domnul J.

— Nu, chiar nu trebuie, a zis ea.

Era așa dură. Eu de ce n-am încercat asta?

— În regulă… atunci voi alege eu pentru tine, a spus Domnul J.

A pescuit un bilețel din cutie.

Te rog, nu Fury Burds, te rog, nu Fury Burds…

— Tofette, a spus Domnul J, desfăcând bilețelul. Vei… scuze, așteptați puțin, jucători.

Command îi făcea un semn Domnului J, din dreptul ușii. A alergat până pe scenă și au început să șușotească în spatele lui Gravity.

— Hmm, a spus Meeki atingându-și bărbia. Ce lucru nasol ar trebui să-i spun mai întâi despre tine? De câte ori ai trișat? Cum ai încercat să ne folosești pe toți, ca pe pionii tăi personali? Cum ai vorbit despre ea de parcă ar fi fost deja iubita ta? Că ai încercat să o săruți pe Aurora?

Meeki a analizat-o pe Gravity, care stătea pe scaun.

— Sau poate că ar trebui s-o las să-și petreacă un pic de timp cu tine și să-și dea seama de una singură ce fel de om ești…

— Vreau să faceți puțină liniște în acest moment, a strigat Domnul J de pe scenă.

Tonul de aventurier îi dispăruse. În Hub s-a lăsat tăcerea.

— L-a văzut cineva pe Soup?

În încăpere se auzea murmurul jucătorilor, dar n-a răspuns nimeni.

Domnul J a lăsat foaia cu numele breslei să cadă pe podea.

— În regulă, avem un jucător dispărut.

Meeki a observat expresia de pe fața mea.

— Chestia asta s-a întâmplat din cauza ta, așa-i? a întrebat ea. O să încep cu asta, când o să vorbesc cu ea.

— Poliția este pe drum, a spus Domnul J, dar momentan vom forma trei echipe de căutare. Fiecare breaslă se va îndrepta într-o altă direcție și va căuta prin împrejurimi.

Leul a ridicat mâna.

— Câte puncte câștigăm dacă-l găsim?

Cei de la Cheefs au râs.

Domnul J le-a aruncat o privire dezamăgită.

— Acum nu este momentul să…

S-a gândit puțin și le-a studiat mutrele.

— Bine. O sută de mii.

Cei de la Cheefs au ovaționat.

Aș fi putut să cred că sunt insensibili, niște lunatici obsedați de puncte, dar și eu aș fi fost extaziat să câștig atâtea puncte în după-amiaza asta. Acum, nu numai că punctele nu mai aveau nicio valoare, dar mai era și vina mea că Soup dispăruse. Aproape că era destul ca să nu mă mai gândesc la Gravity. Aproape.

— Vă rog să vă întâlniți cu liderii de breaslă în dormitoare, a spus Domnul J. Și îmbrăcați-vă bine. E răcoare afară.

Leul și Omul de Tinichea au fugit spre ieșire ca și când Soup ar fi fost un monstru-trofeu, care trebuia vânat cât mai repede.

— Bonus de un milion de puncte dacă găsiți extraterestrul creat de Atari! a țipat Leul.

Am încercat să dispar, strecurându-mă printre cei de la Sefiroths. Trebuia să evit să mă întâlnesc cu Gravity până când eram sigur că nu mă va vedea alături de cineva din breasla mea. Ăsta era planul. Până când am văzut Sperietoarea îndreptându-se spre scenă. Am înghețat în cadrul ușii, în timp ce el s-a aplecat spre Gravity și a întins mâna.

— Sperietoarea, i-a spus el. Ar trebui să vii cu noi. Nu vrei să-ți pierzi timpul cu restul pămpălăilor ăstora, crede-mă.

Gravity a zâmbit cu jumătate de gură, iar eu am țâșnit spre scenă, cu tot cu pantalonii mei albi și pătați.

— Ăăă, *uau,* am zis eu, holbându-mă la ea cu ochii căscați.

Gravity și-a mărit ochii.

— *Ăăă, stai.* Tu ești tipul ăla de la spălătorie!

— Jaxon, am zis eu.

— *Știu,* mi-a răspuns. Jaxon.

Uitasem ce buze pline avea.

— Vă cunoașteți? a întrebat Sperietoarea, neîncrezător.

Aș fi spus că e un nesimțit, dar avea dreptate. N-aveam niciun motiv să cunosc o fată atât de drăguță.

Gravity și-a mușcat buza și și-a pus talpa unuia dintre pantofii ei fără șiret pe podea.

— M-a stropit cu apă.

— Ha, ha.

Am ridicat din umeri.

— Ea, ăăă, tot zgâria mobila.

Gravity a râs. Sperietoarea s-a cărat. Era perfect.

Gravity s-a ridicat dintr-o săritură și mi-a dat o palmă ușoară peste braț.

— Credeam că eu ți-am tras clapa în seara asta!

— Asta ai făcut, am zis eu. Dar am decis să mă răzbun trăgându-ți și eu clapa *fix în același timp.*

A râs din nou. Aproape uitasem cât de ușoare erau lucrurile cu ea. Aveam din nou senzația aia incredibilă de relaxare, despre care crezusem că a dispărut pentru totdeauna.

Gravity și-a acoperit fața cu palmele, apoi și le-a îndepărtat, prinzându-se de obraji.

— Chestia asta e atât de jenantă.

— Ăăă, am zis eu, realizezi că și eu mă aflu tot aici, nu-i așa?

Ea și-a lăsat mâinile pe lângă corp, scârbită.

— Vrei să zici că un tocilar obsedat de jocuri m-a invitat în oraș?

Am zâmbit amândoi.

— Te-aș întreba de ce ai ajuns aici, a spus ea, dar știu asta deja. Fiindcă stropești fete inocente cu furtunul la spălătorie. Ei știu că asta nu înseamnă că joci un joc video, nu-i așa?

Lucrurile s-au pus singure cap la cap. Tricoul cu *Super Mario* n-a îndepărtat-o. A atras-o…

— Credeam că ești o adeptă a luddismului, am zis eu. Fără mașină. Fără telefon. De ce ai ajuns aici?

— Ah, în legătură cu partea cu telefonul…

— Îmi faci și mie cunoștință cu prietena ta? a zis o voce din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o pe Meeki, afișând cel mai inocent zâmbet posibil.

La naiba.

— Ea e *chiar* acea Gravity? a întrebat Meeki, cu o expresie falsă de șoc pe față. Cea cu care trebuia să te duci la o întâlnire în seara asta?

— Gravity? a întrebat Gravity.

— Ah, ăăă, nu voiam să le spun numele tău adevărat, am spus eu.

— Ooo! a zis ea, dându-mi un ghiont în bărbie. Ai vorbit despre mine?

— Ăăă, da, am zis eu, simțind cum mă îmbujorez.

Voiam să spun ceva simpatic, cât mai iute.

— Numele meu de aici e Miles, apropo. Miles Prower. Te-ai prins?

— Inteligent, a răspuns Gravity.

Dar nici măcar n-a schițat un zâmbet.

A mai urmat o pauză penibilă, exact ca aceea de la spălătorie. Doar că, de data asta, Meeki stătea acolo, rânjind.

— Bine ai venit la centrul de reabilitare, i-am urat lui Gravity.

Nu puteam să mă port drăguț în acel moment. Eram îngrozit de faptul că, dacă Meeki o va întreba pe Gravity cum ne-am cunoscut noi doi, va afla că nu a fost stropită de un nesimțit oarecare la spălătorie, ci că fusesem chiar eu.

— Hei, Toffi.

Sperietoarea își băgase capul pe ușă.

— Vii?

— Ar trebui să vii cu noi, a spus Meeki, mai dulce ca niciodată. Pot să-ți povestesc totuul despre locul ăsta.

Nu puteam să-i fac niciun semn lui Meeki că o s-o strâng de gât fără să vadă și Aurora, așa că pur și simplu am rămas nemișcat. Ca un idiot.

Gravity s-a uitat la mine și a afișat un zâmbet devastator, apoi i-a zâmbit și Sperietorii în același fel, ca și când ar fi întrebat care dintre noi o voia mai mult.

Trebuia s-o las pe Meeki să-i dezvăluie tot ce făcusem sau să o trimit pe Gravity la Master Cheefs, ca să ajungă în haremul Sperietorii?

— Vino cu noi, am zis eu.

— În regulă, a spus ea cu o ridicare din umeri.

— Perfect! a zis Meeki.

— Perfect, am zis și eu.

Mai aveam puțin și vomitam.

Domnul J a băgat capul pe ușa Hub-ului.

— Jucători! Haideți spre ieșire! Acum!

Eu, Meeki și Gravity ne-am întors în Cuib.

— Prima mea seară aici e destul de interesantă! a spus Gravity. Cum ar fi ca puștiul care a dispărut să fie *mort*?

— Atunci Miles ar avea de dat destul de multe explicații, a spus Meeki.

Gravity a râs. Eu nu.

Am urcat scările care duceau la Cuib, unde Aurora și-a dat toată silința să ne ignore pe toți trei.

— Toată lumea să se adune în jurul meu, a spus Fezzik.

Își dăduse cu apă pe față și avea o expresie foarte serioasă.

— E vina mea că Soup a dispărut. Eram cu mintea în altă parte și mă gândeam numai la mine.

— *Ce nesimțit,* mi-a șoptit Meeki.

— Taci, i-am zis eu încet, printre dinți.

— Soup e micuțul care a avut mereu grijă de noi, a spus Fezzik. Cuibul n-ar mai fi același fără el. Pernele n-ar mai fi la fel de umflate și broderiile n-ar mai fi la fel de bine făcute.

Meeki mi-a dat un ghiont și a șoptit:

— Hei, ar trebui să-i arăți lui Gravity câteva dintre broderiile tale!

— Ce broderii? a întrebat Gravity.

— Ah, e o, ăăă, glumă, am zis eu.

— Ce zici de pictura aia în acuarelă? a spus Meeki.

— Ce pictură?

— Glumește.

— Oameni buni, a spus Fezzik, făcându-ne să tăcem. Haideți să ieșim și să-l căutăm. Nu se poate să fi ajuns prea departe cu piciorușele alea ale lui, dar ar trebui totuși să ne grăbim.

Fezzik ne-a împărțit niște jachete, apoi a zguduit silueta ghemuită sub pătură.

— Zxzord, sus.

Zxzord nu s-a clintit.

— ACUM! a zbierat Fezzik.

Zxzord a țâșnit în sus. Fezzik era, cu adevărat, un tămăduitor.

Aveam nevoie de mult mai mult decât atât, ca să ies din situația asta.

•

Deșertul avea o culoare movulie de la apus, iar Fezzik ne conducea printre dunele de nisip, din ce în ce mai departe de Video Horizons. Nu a făcut nicio glumă despre grupul nostru de aventurieri care se îndrepta spre sălbăticie: tămăduitorul nostru gigant, vrăjitorul electric, luptătoarea asiatică, prezicătoarea-elf, frumoasa care poate provoca distorsiuni temporale… și tipul care a pierdut animalul de companie al breslei.

Picioarele ni se afundau în nisip; nisipul ne înțepa fețele. Aurora și Meeki păstrau distanța față de noi, ca niște sateliți. Gravity a rămas în spate să îi admire tatuajele lui Zxzord. Priveliștea asta mă făcea să mă simt foarte stingher, așa că m-am concentrat la căutare.

Soup trebuia să fie bine. Îl vom găsi. O să spună o imbecilitate, ca *„V-a cam fost dor de mine”*. Și-

mi va zgâlțâi colăceii de pe burtă, chestie care mă va face să mă enervez din nou pe el.

De ce fugise puștiul ăsta fraier, în orice caz? Nici nu spusesem ceva atât de grav.

Și de ce naiba îi atingea Gravity brațul lui Zxzord?

Vântul ridica nisipul, începețoșând tot ce era în jur. Cu greu mai distingeam vreo formă. Mintea îmi tot juca feste, făcându-mă să văd peste tot silueta micuță a lui Soup cățărându-se pe câte o dună. Clipeam, iar în fața mea nu mai rămâneau decât vârtejurile de nisip, provocate de vântul nopții.

Ceva fin și uscat mi-a atins ușor obrazul. M-am răsucit rapid, așteptându-mă să dau de Soup. Era Aurora, care-mi oferea o frunză uscată.

— Ce e asta? am întrebat eu, luând-o.

Ea a ridicat din umeri și s-a îndepărtat, lăsându-mă cu frunza în mână.

Am ajuns la o dună imensă și am urcat până-n vârf, respirând sacadat și căutând în tăcere. Mă îngrijorasem un pic. Cum să-l găsim pe gnomul de Soup, când ne înconjura atât nisip? Găsind un adăpost la marginea unei dune? Datorită unui fluierat strident și îndepărtat? A unor urme enorme de lacrimi pe nisip? Până acum n-a trebuit niciodată să-l caut pe puști. Mereu m-a găsit el. Mă tot așteptam să mi se agațe dintr-un moment în altul de picior, ca să-l pot târî până la Video Horizons.

— Ce-i *aia?* a întrebat Gravity, dând un bobârnac frunzei dintre degetele mele.

Slavă Cerului că-l lăsase pe Zxzord să meargă în urma noastră.

— Oh, ăăă…

M-am uitat la frunză. N-aveam nici cea mai vagă idee ce ar fi trebuit să fie. Decât să dau explicații despre fata ciudată pe care o interesa magia și pe care încercasem s-o sărut cu o oră în urmă, am aruncat frunza.

— Nimic important.

— Hei, Miles! a țipat Meeki. Ce-ar fi să strigi că îți pare rău? Poate așa o să vrea să se întoarcă.

— Despre ce vorbește? a întrebat Gravity.

— Eu…

Am ridicat din umeri.

Am ajuns în vârful dunei. Nu se vedea nimic altceva în afară de nisip și stele cât cuprinzi cu ochii. Câteva dune mai micuțe se îngrămădeau la marginea pantei din fața noastră. Fiecare putea să-i servească lui Soup drept ascunzătoare.

— Hmm, a spus Fezzik.

Ne-a măsurat din priviri cu mai multă atenție decât o făcea înainte de campionatele sportive.

— În regulă, Fury Burds, cred că a venit momentul să ne despărțim. Am încredere în voi. Nu mă aștept să încercați să părăsiți grupul. Și dacă o veți face, probabil că veți fi atacați cu o vrajă de înghețare de nivelul trei și veți încremeni.

Chiar și cu izolația mea termică, deja începeam să tremur din cauza vântului rece al nopții. Nu puteam să-mi imaginez prin ce trecea corpul micuț al lui Soup în acele momente.

— Vârful ăsta va fi considerat punctul nostru de întâlnire, a zis Fezzik. Dacă vă strig, trebuie să vă adunați imediat, cu toții, aici. S-a făcut?

— S-a făcut, am răspuns noi în cor.

— Nu și tu, Zxzord, a spus Fezzik. Tu vii cu mine.

— Nimeni n-are încredere vreodată în drogățel, a spus Zxzord.

Gravity a chicotit.

Eu și restul breslei ne-am răspândit în toate direcțiile, în timp ce coboram pe pantă, picioarele noastre lăsând mici cratere în nisip. Gravity a rămas cu mine.

— E amuzant că am fost internați amândoi aici, am zis eu.

— Chiar că e.

— E ca și când universul…

— Nu cred în teoriile despre univers, a spus ea.

— Ah. Ha, ha. De fapt, nici eu.

Am tropăit prin nisip ceva vreme.

— Miles e vai de capul lui! a strigat Meeki, de cealaltă parte a unei dune.

— Miles nu e vai de capul lui! i-am răspuns eu, tot printr-un strigăt.

Soup nu se afla acolo ca să-mi ia apărarea. Ce era să fac?

— Nu ești la fel de fermecător cu toată lumea, ha? a zis Gravity.

O, Doamne. Începea să-și schimbe impresia. Câți oameni enervasem numai săptămâna trecută? Aurora, Meeki, Soup, Domnul J, Sperietoarea, Dryad, taică-miu…

— Nici măcar pe aproape.

— Te porți drăguț cu tipa aia cu părul alb? a întrebat Gravity.

— Ce te face să spui asta?

A ridicat din umeri.

— Ți-a dat o frunză.

În depărtare, părul Aurorei strălucea în lumina lunii.

— Nu am stropit-o cu un furtun, dacă la asta te referi. Gravity a râs și m-am simțit instantaneu puțin mai bine. Doamne, mă împușcasem singur în picior. Îi tratasem pe toți din centrul de reabilitare ca pe niște gunoaie, iar acum totul se întorcea împotriva mea. În curând, avea să mă vadă ca toți ceilalți: un gamer mic, îndesat și disperat, care nu are nici cea mai vagă idee cum să interacționeze cu oamenii, dar pe care îl îngrozea ideea de a recunoaște asta.

— Îmi pare rău să te anunț, a spus Gravity, făcându-mi un semn spre Aurora. Cred că tipei îi cam lipsește o doagă.

Am râs.

— Ai observat și tu?

— Clar. Și asiatica aia are sâni ciudați.

— Serios?

— Serios.

Speram că Gravity nu credea că și pieptul meu e ciudat.

Era incredibil. Gravity vedea exact lucrurile de care mi-am dat și eu seama atunci când am ajuns aici. Cei din Fury Burds erau nașpa. Iar eu nu eram atât de nasol, ba chiar eram simpatic ici și colo.

Am coborât în tăcere. Mâinile noastre s-au atins de vreo două sau trei ori. Poate că lucrurile aveau să se termine cu bine până la urmă. Eu și Gravity eram captivi în mijlocul deșertului, fără nicio șansă de scăpare. Aș fi putut chiar să evit să mai câștig puncte, așa cum făcea Soup, ca să mai rămân ceva timp pe aici. Atunci, Soup ar putea să ne enerveze pe amândoi, nu doar pe mine… după ce-l vom găsi, desigur.

Înainte să ajungem la baza dunei, Gravity m-a apucat de mână și mi-a șoptit.

— Așteaptă.

Ne-am lăsat în jos, pe nisipul fin, și am făcut liniște până când cei de la Fury Burds au dispărut în spatele dunelor mai mici. Ocazional, se mai auzea până la noi câte un „Soooup!”

O, Doamne. Avea Gravity de gând să mă sărute? Fața ei era atât de aproape. Eram pregătit.

— *Am o idee nebunească,* a șoptit ea.

— Ce? am întrebat-o.

— Știi că uriașul ăla a spus că nu se poate evada?

— Ăăă, da.

— Păi, ce-ar fi s-o facem?

Abia dacă puteam să-i citesc expresia în lumina lunii.

Nu-mi puteam da seama dacă era sarcastică.

— Vorbești serios?

— Da.

S-a uitat înspre drum.

— Le place să ne facă să credem că suntem în mijlocul pustietății, dar am putea foarte ușor să ne

întoarcem la autostradă și să facem autostopul de acolo. Ce zici?

Mi s-a format un nod în stomac și inima mi-a sărit din piept.

Partea bună la jocurile video cu mai multe finaluri posibile este că poți mereu să dai *save* în ultimul moment și s-o iei de la capăt într-un mod diferit, ca să vezi ce se întâmplă când iei decizii diferite. Chestia asta nu merge și în viața reală.

Ar trebui să rămân cu breasla mea sau să iau parte la o evadare romantică de la miezul nopții?

Gravity era frumoasă, râdea la glumele mele, juca jocuri video și chiar voia să iasă la o întâlnire cu mine.

Pe de altă parte, era breasla mea. Meeki, care m-a făcut bucăți. Aurora, care m-a respins. Fezzik, care nu voia să-mi ia apărarea atunci când aveam cea mai mare nevoie de asta. Soup, pe care îl făcusem să fugă de aici… dar numai fiindcă s-a purtat ca o mică jigodie. Zxzord, tâmpitul care i-a spus lui Meeki că am încercat s-o sărut pe Aurora și care mai și flirta cu Gravity.

— Da, hai să plecăm naibii de aici, am spus eu.

— Așaaa! a zis Gravity, scuturându-mă de braț.

Odată ce dispăream de aici, nu va mai trebui să am de-a face cu cei de la Fury Burds niciodată. Și nici ei cu mine.

Ne-am cățărat din nou pe dună. Când am ajuns în vârf, Gravity s-a oprit din nou.

— Stai, a spus ea. Tocmai mi-a venit o idee mai bună.

Dispărând din univers

Ne-am îndepărtat pe furiș, în lumina roșiatică a apusului, și am coborât în fugă pe partea cealaltă a dunei, apoi ne-am grăbit spre Video Horizons. Ne-am strecurat pe lângă Command, care dădea ture în jurul clădirii, am intrat pe ușa deschisă și am mers tiptil pe holul întunecat și verde. Singurul lucru care ar fi putut să ne dea de gol era chicotitul.

Am urmat-o pe Gravity în biroul Domnului J. A deschis sertarul de la birou și a început să scotocească.

— Buuun, a zis ea, scuturând un set de chei.

— Stai așa, am zis eu. O să…

— Furăm o mașină? Da!

— O…

Mi-am înăbușit teroarea.

— … K!

A scotocit prin alt sertar.

— Aha!

A scos o bancnotă de douăzeci și a fugit în jos, pe scări.

Am așteptat să mi se mai domolească pulsul puțin.

— Bun, am zis eu. Tare. E foarte tare.

Am tras aer adânc în piept și m-am dus după ea. Gravity nici măcar n-a tresărit când a auzit scârțâitul adidașilor lui Conquer din capătul holului, de parcă n-ar fi fost posibil să fim prinși de cineva. Mă făcea, cumva, să mă simt invincibil.

Am trecut pe lângă Hub.

Am trecut pe lângă cantină.

Am trecut pe lângă grilajul unde eu și Soup am găsit misiunea secundară.

Am ieșit în parcare, unde era Oldsmobile-ul care ne-a adus pe mine și pe Zxzord aici în urmă cu patru zile. Lângă el era o Acura cafenie.

— Intră! a zis Gravity, descuind ușa și sărind pe scaunul șoferului.

M-am urcat pe scaunul din dreapta și mi-am pus mâinile pe interiorul coapselor, ca să-mi opresc picioarele din tremurat. Mirosul puternic de cafea râncedă nu mă ajuta deloc cu anxietatea.

— E atât de *palpitant*! a spus Gravity, băgând cheia în contact.

— Da, am zis eu, încercând să par la fel de electrizat ca ea. Este.

— Îh, rabla aproape c-a rămas fără benzină, a spus ea, uitându-se la aparat.

— Păi probabil că nu se aștepta s-o furăm noi, i-am răspuns.

Gravity mi-a aruncat o privire rece, iar eu am încercat să mă prefac că o spusesem în glumă.

— Ha, ha, am zis eu.

— Hopa!

Gravity s-a lăsat brusc în jos și m-a tras și pe mine, tocmai când l-am văzut cu colțul ochiului pe Command pășind în partea luminată a parcării.

Umbra lui a trecut prin fața parbrizului plin de murdărie și praf. Frâna de mână mă împungea în coaste. *Sunt tare,* m-am gândit. *Sunt tare. Sunt un… tip tare care se bagă în chestii tari, cum ar fi furtul de mașini.*

Gravity a aruncat pe furiș o privire peste volan.

— Liber!

S-a ridicat la loc, a răsucit cheia în contact, iar eu am încercat să nu mă panichez în timp ce motorul revenea încet la viață.

Motorul a pornit până la urmă, iar ceva s-a trezit la viață în interiorul meu.

Aventură…

Poate.

Mașina a început să se miște, iar ea a accelerat ușor în timp ce ieșea din parcare.

— Unde mergem? am întrebat eu, uitându-mă în oglinda retrovizoare după Command.

— Putem să rămânem la mătușa mea în noaptea asta, a spus Gravity cu ochii la drum. E cea mai

tare. O să ne lase să stăm în camera de oaspeți ceva timp.

Camera de oaspeți. La singular. Asta m-a făcut să mai uit din griji.

Odată ce am ajuns la drumul drept, Gravity a apăsat pe pedala de accelerație și ne-a propulsat prin aerul nopții, cântând o versiune proprie a unei melodii de Amy Winehouse.

— *They tried to make us go to V-hab, but we said, NO, NO, NO.*

— Ha, ha, am spus eu.

— Mi-a venit în cap gluma asta când mă aduceau aici.

A tras de volan și am început să mergem în zigzag, pe tot drumul. Încercam să scap de senzația pe care o aveam în timp ce mă uitam pe geamul din spate, fiind convins că voi vedea pâlpâind niște lumini roșii și albastre.

Gravity a claxonat, iar eu aproape că am făcut infarct.

— Poate că ar trebui să renunțăm la claxoane, am spus eu. Ha, ha.

— Crezi că asta e mașina cu care a fost lovit Domnul J? a întrebat ea.

— Poftim?

— Nu știai, a zis ea cu ochii mari. Domnul J este tatăl care a fost călcat cu mașina de fiu-su după ce i-a confiscat copia de la *Halo.* De asta a deschis centrul ăsta pentru cei care s-au retardat din cauza jocurilor.

Mi-au trecut prin fața ochilor mai multe semne pe care le trecusem cu vederea. Momentele când Domnul J se ținea de șold, descuraja violența când vorbea despre diverse activități sau i se umpleau ochii de lacrimi atunci când vorbea despre cum să îmbunătățească viețile jucătorilor…

Două mașini veneau în direcția noastră, pe celălalt sens. La naiba. La naiba, la naiba, la naiba. Știam eu. Erau mașini de poliție. Aproape că am făcut infarct din nou când au trecut pe lângă noi.

— Calmează-te, frate, a spus Gravity, observând cât de tensionat eram. Or să-l caute pe puștiul ăla care a dispărut.

A mai tras puțin de volan în stânga și-n dreapta.

— Totuși, crezi că asta e mașina? O, Doamne, ar fi nostim.

— Ha, ha. Ar fi?

A apăsat pe niște butoane de pe portiera din dreptul ei și geamurile din față s-au deschis. Ce viață era asta care tocmai începea? O mașină furată. Mirosul unei nopți în deșert. O fată frumoasă pe scaunul șoferului. Totul părea să fie de pe altă planetă. Cel puțin la Video Horizons erau reguli, erau oameni care ne păzeau, iar tata știa exact unde mă aflam. Acum mă simțeam cu adevărat într-un univers paralel. Ceea ce era incredibil de tare. Nu-i așa? Ce m-ar fi așteptat acasă, în afară de un tată nervos, o mamă vitregă obsedată de sport și un birou fără computer?

Era incredibil de tare.

Am călătorit prin noapte, pe autostradă.

— Adio, fraieri obsedați de electronice! a strigat Gravity pe geam.

Adio, Zxzord, mi-am spus eu în minte. *Adio, Meeki. Adio, Domnule J. Adio, Soup. Adio, Doamnă de Argint. Adio, Fezzik. Adio, Aurora.*

Și călătorie sprâncenată.

•

Cineva își trecea unghia peste brațul meu.

— *Bună dimineața, soare,* a spus Gravity cu o voce cântată.

Mașina nu mai părea să meargă atât de repede. M-am frecat la ochi și, cu ei întredeschiși, m-am uitat la miile de lumini de pe cer. Mașina s-a oprit, la fel și motorul.

— Unde suntem? am întrebat eu, căscând.

— În rai, a zis Gravity. Glumesc. Suntem la un cazinou.

A coborât din mașină.

Am deschis portiera și am coborât într-o parcare jegoasă. Deasupra noastră se înălța o cowgirl enormă, care dădea din piciorul ei încălțat cu o cizmă făcută din neoane.

Eram la micuțul cazinou pe lângă care am trecut cu mașina când mergeam cu Command și Conquer spre Video Horizons. Aerul nopții era rece și uscat. Stelele abia dacă se vedeau în spatele luminilor cazinoului. Mă simțeam pierdut.

— Hei, am zis eu. Cum a rămas cu îmbrățișarea aia?

— Ha?

— Ah, ăăă, la spălătorie ai zis că poate am putea să ne îmbrățișăm.

— Ăăă, bine, sigur, a spus Gravity.

Și-a pus brațele în jurul gâtului meu și a strâns. Pentru câteva secunde, pieptul ei s-a atins de al meu, dar apoi mi-a dat drumul și s-a grăbit spre acea *cowgirl* care dădea din picior.

— Haide!

— Unde mergem? am întrebat eu, împleticindu-mă în urma ei.

A fluturat bancnota de douăzeci de dolari a Domnului J.

— Vreau să dublez banii ăștia.

— Te bagi la jocurile de noroc? am întrebat eu.

Voiam s-o întreb dacă nu cumva aveam nevoie de ăia douăzeci de dolari pentru benzină. Dar voiam și să fiu tare și pus pe distracție la prima noastră întâlnire.

— Nu-ți face griji, mi-a strigat Gravity. Mă pricep.

Știam destule despre jocurile de noroc cât să-mi dau seama că a fi foarte bun nu conta absolut deloc. Nu funcționau ca jocurile video, în funcție de nivelul aptitudinilor.

— Și dacă-i pierzi pe toți? am întrebat eu, neputând să mă abțin.

S-a rotit rapid cu fața spre mine și a început să meargă cu spatele, afișând rânjetul ăla fermecător,

tipic ei.

— N-o să-i pierd.

— Oh, OK. Bine.

Am fugit, prinzând-o din urmă.

— Ăăă, nu trebuie să ai 18 ani ca să intri?

S-a răsucit cu fața spre intrare și m-a depășit.

— Te legitimează numai dacă câștigi o sumă mare de bani.

— Nu… asta era și ideea? am întrebat eu.

Dar ea trecuse deja de ușile automate ale cazinoului, Iar vocea mea a fost acoperită de zgomotele sutelor de aparate.

•

Am găsit-o la o masă de blackjack, dând frenetic cu picioarele în micul scaun pe care stătea. Avea deja câteva jetoane în față. Mi s-a făcut greață. Am ignorat senzația. Așteptasem momentul ăsta patru zile. Învinsesem sistemul centrului de reabilitare și îi lăsasem în urmă pe toți fraierii ăia. O să fie grozav.

Crupierul avea o vestă strălucitoare. Am încercat să par degajat în timp ce mă așezam pe scaunul de lângă Gravity.

— E așa palpitant, am zis, frecându-mi mâinile. N-am fost niciodată…

— *Nu sta lângă mine,* mi-a șoptit ea. *Ai față de copil. S-ar putea să mă dai de gol.*

— Ah, da. Bine.

M-am ridicat și m-am așezat în spatele ei.

Aveam față de copil? Era ceva de bine sau de rău?

Gravity a împins un jeton roșu pe pâslă verde, într-un triunghi galben. Părul ei mirosea atât de bine. Avea un gât așa frumos. Chiar voiam să-mi pun mâna pe umărul ei. Dar nu eram sigur dacă făcea parte din „joc” sau nu. De fapt, nu eram sigur de absolut nimic în afară de faptul că eram fericit fiindcă am reușit să ajung până la urmă la întâlnirea mea. Nu eram la Mandrake’s, dar tot era destul de romantic… dacă ignoram mirosul de

țigară și-mi îngustam ochii până când luminițele care pâlpâiau într-un mod amețitor deveneau doar niște pete pe fundal.

Crupierul a împărțit câte două cărți fiecărui jucător. Gravity și-a pus o mână pe post de streașină deasupra cărților și s-a uitat la ele. Am încercat să le văd, dar n-am reușit. A bătut în masă. Crupierul i-a întins o carte, cu fața în sus. O damă. Gravity s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Uraa! am zis eu, bănuind că dama era o carte bună. Am strâns-o de umăr și i-am dat drumul imediat. Trebuie să recunosc, eram surprins de talentul lui Gravity. Am privit cum a dublat banii de două ori, deținând controlul asupra mesei de blackjack în timp ce bea trei cocktailuri *Long Island,* pentru care chelnerița nu i-a cerut buletinul.

— Poate că ar fi cazul să ne oprim acum? am întrebat eu.

— Ce-ar fi să mă opresc…

Gravity și-a împins toate jetoanele în față.

— Acum?

A câștigat din nou.

— Uau, am zis eu.

Da, mă uimea talentul lui Gravity. Eram aproape la fel de uimit ca în momentul în care a rămas fără niciun jeton, zece minute mai târziu.

A dat pe gât ce-i mai rămăsese din al patrulea *Long Island,* iar eu am sprijinit-o în timp ce se îndrepta spre un scaun din fața unui mare ecran albastru cu numere galbene, în apropiere, niște bătrâni pescuiau monede de douăzeci și cinci de cenți din găletușe de plastic și le băgau în aparatele automate de jocuri de noroc, pe ale căror ecrane imaginile se învârteau în mod amețitor.

Lui Gravity i s-a luminat brusc privirea.

— Ce drăguț.

— Da, am zis eu, așa e.

Am dat din cap aprobator, gândindu-mă la covorul hidos, piuiturile aparatelor și bătrânii stafidiți care fumau.

— Și, ăăă, de ce nu-mi povestești câte ceva despre tine? Ăăă, ce-ți place să faci când nu ești la centrul de reabilitare pentru dependenții de jocuri video? Ha, ha.

— Să beau, a spus Serena.

— Observ, am zis eu. Altceva?

A ridicat din umeri teatral.

— Normal!

— Bi… ne.

Era dificil să întreții conversația la o întâlnire. Nu râdea la nimic din ce spuneam eu, așa cum făcuse la spălătorie. Așa era ea cu adevărat? Sau era de vină alcoolul? Nu luasem nici măcar o gură de bere în viața mea, așa că nu-mi dădeam seama.

— E amuzant că am fost amândoi internați la același centru de reabilitare, am zis eu. Nu vreau să spun că a fost ceva predestinat sau ceva…

Gravity nu mi-a răspuns. Își legăna capul în față și-n spate, ca și cum ar fi ascultat o melodie pe care eu n-o puteam auzi. O, Doamne, dacă-și dădea seama că eram la fel de jalnic cum credeau Meeki și toți colegii mei de la liceu? Cu cât trecea mai mult timp în care Gravity nu râdea, cu atât mi se încordau umerii mai tare.

— Ah, da, corect, am spus eu. Mai devreme în Hub urma să-mi zici de ce te-au trimis ai tăi la Video Horizons.

S-a frecat pe față și și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală.

— Mai ții minte că n-aveam telefon?

— Da! am zis eu. Am crezut că ești o adeptă a luddismului! Ha, ha.

— Mi l-au confiscat ai mei fiindcă am golit cârdul maică-mii jucând *Candy Crush,* a zis ea desfăcându-și teatral brațele. Ups!

— Da, am spus eu. Ups.

Până la urmă mi-a dispărut zâmbetul. Îmi amorțiseră obrajii de la cât zâmbisem forțat. Nu numai că îmi vorbea despre jocul preferat al lui Casey, dar taică-miu m-ar fi omorât dacă i-aș fi

folosit cardul de credit fără să-i cer permisiunea. În plus, ce rost mai avea să joci dacă plăteai ca să câștigi?

Serena m-a tras atât de tare de guler că mai avea puțin și-l rupea.

— Vreau. *Cafeaaaaaaaaaaa*. Îmi cumperi ceva de la Starbucks?

M-a pupat pe obraz.

— Te rog?

Pupic.

— Te rog?

Pupic.

— Te rog?

M-am atins pe obraz și mi-am permis un răgaz pentru a simți săruturile ei.

— Ăăă, nu pot, am zis eu. N-avem bani. Ai uitat?

— Pff…

M-a împins, dezamăgită.

— Scuze, am zis eu deși în capul meu era *Nu tu ai fost aia care i-a pierdut pe top ia jocurile de noroc?*

Am cercetat cazinoul cu privirea. Mă durea capul. Aveam un nod în stomac. Poate că mi-era foame. Am văzut un afiș mare și alb pe care scria „BUFET 12.99 $”.

— Rămâi aici, i-am spus eu. Mă duc să încerc să fac rost de ceva de mâncare.

Gravity s-a frecat pe față.

— Ăștia n-au Starbucks.

— Păi, nu…

Mi-a scos limba și și-a înclinat capul într-o parte.

— Nu-ți face griji, am zis eu sărind în picioare. O să fie grozav. Mă descurc eu.

Am colindat pe un culoar plin de aparate de jocuri de noroc, căutând cu privirea o față prietenoasă. Va fi grozav. Va fi o poveste pe care eu și Gravity o vom spune peste ani și ani. Despre

cum am dus-o neînfricat la un bufet cu cafea nelimitată în seara primei noastre întâlniri.

M-am apropiat de o femeie care stătea la un aparat Lucky 3. Găleata de plastic de lângă ea era plină de monede.

— Mă scuzați, am spus eu cu mâinile împreunate. Aș putea cumva să împrumut câteva monede de douăzeci și cinci de cenți de la dumneavoastră?

A tras un fum din țigară și s-a gândit pentru o clipă. Apoi, suflând fumul, a scuturat din cap și a tras mai departe de mânerul aparatului.

Majoritatea încercărilor mele au mers cam așa.

După ce am abordat aproape fiecare persoană din cazinou, fără să fiu luat la ochi de bodyguarzi, m-am întors la Gravity, căreia îi căzuse capul într-o parte.

Mi-am numărat monedele.

— Nu-mi ajung.

— Huooo, a zis Gravity, cu fața în brațul scaunului.

— Ha, ha.

M-am așezat lângă ea. De ce îmi era atât de greu să mă distrez în acel moment? Unde dispăruse fermecătorul, amuzantul, relaxatul și atrăgătorul Jaxon de la spălătorie? Frate, scaunele de la cazinou erau atât de tari și aspre. Îmi dăduseră lacrimile de la atât fum. Trebuia să fac cumva ca să ieșim de acolo și să mergem la o întâlnire adevărată. Dar cum? Temnița asta era cu mult peste nivelul meu.

— N-avem nici benzină, nici bani, am zis eu. Ce-o să facem?

— Poate o să vomităm?

Am ajutat-o să iasă până în fața cazinoului ca să ia niște aer. S-a prăbușit pe bordură, cu capul atârnat deasupra unei guri de canal. M-am dat un pas înapoi, în caz că începea să vomite.

— Pe bune, am spus eu. Cum ar trebui să ajungem acasă?

— Vorbești ca părinții mei, a spus ea cu obrazul pe asfalt. Sunt niște *încuiați.*

M-am așezat pe bordură, lângă capul ei, și mi-am scos monedele din buzunar. Patru dolari și cincizeci de cenți.

— De banii ăștia ne-ar ajunge benzina până în oraș, am zis eu. Unde locuiește mătușa ta? În oraș?

— Nu, a spus Gravity.

— Păi unde stă?

Niciun răspuns. I-am dat la o parte niște șuvițe de păr care-i intraseră în gură. Așa se purta și mama când se îmbăta de față cu tata? O luasem pe Gravity exact din locul în care ar fi trebuit să fie?

S-a rostogolit pe spate și a ajuns cu capul pe marginea bordurii. A închis un ochi și a început să traseze cu degetul niște linii invizibile pe cer.

— Îmi plac oamenii când sunt ca niște meteoriți. Sunt atât de frumoși când traversează cerul și își lasă-n urmă praful lor strălucitor. Dar apoi aterizează în fața ta și nu mai strălucesc, sunt doar niște pietre, nu mai au niciun farmec.

— Vorbești despre mine? am întrebat-o.

Din poziția ei culcată pe jos, m-a apucat de braț și m-a scuturat.

— Erai *atât de amuzant* la spălătorie. *Ce s-a întâmplat?*

Ce s-a întâmplat? Pornisem într-o aventură. O aventură adevărată, spre un micuț cazinou local și mai puternic luminat ca orașul Midgar din Final Fantasy, cu o fată frumoasă și aproape niciun ban. La naiba, mai palpitant de atât nu se putea.

Și uram fiecare secundă. Am zgâlțâit monedele pe care le țineam în pumn.

— Păi ăștia ar trebui să ne ajungă măcar până la centrul de reabilitare.

— Nu! *Nu!*

Gravity s-a împins cu picioarele în pământ, lovindu-mă în șold cu fruntea.

— Au!

M-am ridicat. Ea a rămas acolo, clipind des până a închis ochii.

M-am lăsat pe vine, cu picioarele pe gura de canalizare.

— Haide. Hai sus în mașină.

În secunda în care i-am atins brațul a sărit în picioare și m-a împins, punându-și palma pe fața mea. Am căzut pe spate, apoi m-am ridicat în fund cu greu.

— Dacă încerci să mă duci înapoi acolo, a țipat ea, îți sfâșii traheea!

Am rămas nemișcat, în stare de șoc. Vorbea cu mine de parcă aș fi fost… de parcă aș fi fost Soup sau mai știu eu cine.

— O să-mi sfâșii *traheea*? am zis eu. Nu ți se pare că exagerezi?

— Sunt…

Serena a strâns din ochi și și-a încleștat pumnii.

— … o persoană exagerată.

— Gravity, n-o să las o fată beată la un cazinou.

A ridicat capul și s-a încruntat la mine, cu un ochi închis.

— Cum naiba mi-ai zis?

— Ăăă…

O, Doamne, cum îi spusesem?

— Serena, am zis doar că nu voi lăsa…

— De ce… încerci… să mă controlezi? a țipat ea, lovind aerul cu pumnii și asfaltul cu picioarele.

Asta a atras câteva priviri din partea unui cuplu care tocmai intra în cazinou.

— Nu… *nu încerc,* am șoptit eu. *Doar că ești foarte beată.*

— Nu! a strigat ea. Ai impresia c-o să fiu fata perfectă… și că… și că o să fac sex cu tine.

M-am dezumflat. Nu așa trebuia să meargă prima mea întâlnire.

— Îmi pare rău, Serena, am spus eu.

— Bleahhhh.

A scos din nou sunetul ăla, de parcă ar fi vomitat, și m-am dat încă un pas înapoi.

— Mă faci să vomit. Asiatica avea dreptate. Suge-o. Să mă sugi, fraiere.

M-am ridicat în picioare. M-am întors cu spatele și am început să mă uit prin parcare. Mă simțeam de parcă era sfârșitul lumii.

Nu. Încă puteam îndrepta lucrurile. Încă puteam fi un supererou. Am văzut prin fereastra cazinoului un semn verde luminos, cu o sirenă cu două cozi.

— Ce zici de un Starbucks? am zis eu.

Serena și-a îndreptat pumnul spre cer.

— Daaa!

— O să fii OK dacă rămâi un minut aici?

A sughițat.

— O să profite cineva de mine.

— Ăăă… OK.

M-am aplecat, i-am pus un braț pe umărul meu și am ridicat-o în picioare. Ușile automate ale cazinoului s-au deschis și ne-am trezit din nou printre piuiturile aparatelor automate de jocuri de noroc. Am așezat-o pe un scaun unde puteam s-o văd, am alergat la Starbucks și am încercat să-mi dau seama ce scria în meniul enorm. Băusem doar energizante toată viața.

— Vreau o… cafea, cred? Cu lapte și zahăr?

M-am uitat în spate, la Serena.

— Îți face greață dacă ești beat?

Femeia din spatele barului își molfăia guma.

— Mie nu.

— Ăăă, OK, bine atunci. Și sticlele astea două cu apă.

— Cinci dolari și cincizeci și opt de cenți.

— Oh…

Mi-am privit palma, sperând să apară ca prin magie.

— O singură sticlă cu apă, atunci.

I-am pus monedele în palmă, am luat cafeaua și apa, m-am întors… și am încremenit. În jurul

Serenei stăteau trei polițiști.

M-am ascuns rapid după un stâlp care susținea tavanul. De ce se aflau aici? Din cauza mașinii furate? A șofatului imprudent? Din cauza consumului ilegal de alcool? Urma să mergem la închisoare? Am aruncat o privire din spatele stâlpului și am văzut-o pe Serena dându-și niște șuvițe ude de transpirație la o parte de pe frunte și clipind dezorientată la polițiști. Au luat-o de brațe, încercând s-o facă să se ridice, dar era ca o păpușă de cârpă. Au trebuit să o ridice și s-o care ei.

Am privit cum polițiștii o conduceau pe Serena la ieșire. Când am cunoscut-o, era o fată frumoasă și fascinantă, care chiar părea să fie interesată de mine. Încă era frumoasă, dar ceva se schimbase. Părea… *micuță.* Arăta ca o copilă. Ca mine. Unde era fata la care visasem de atâtea zile? Unde era tipa dură de la masa de blackjack, care nu a trebuit să arate buletinul? Ce mă făcuse să mă atașez atât de mult de fata asta și atât de repede?

Când polițiștii au ajuns la ușile automate, Serena a aruncat o privire în spate, spre Starbucks, care a durat numai o secundă, de parcă voia ca polițiștii s-o ia de acolo fără ca eu să văd.

M-am crispat, așteptând să mi se frângă inima.

Nu s-a întâmplat.

Nu mă dorea. Nu avea nevoie de mine. Ce mama dracului făceam eu aici?

Cafeaua îmi frigea mâna. Am aruncat-o la gunoi, mi-am băgat sticla de apă în buzunar și am ieșit din clădire pe o altă ușă, în aerul nopții. Luminile cazinoului pâlpâiau pe Acura Domnului J.

La naiba. Serena avea cheile.

Eh, asta e.

Am simțit fără nicio îndoială forța gravitațională în timp ce ieșeam din parcare pe sub semnul cu acea cowgirl care dădea din picior și mă îndreptam spre stradă.

Abia atunci am reușit să mă simt liber.

Direcția zborului

Luminile cazinoului s-au stins încet în spatele meu. În scurt timp, singura lumină era cea a stelelor. Dunele erau niște umbre negre care mă despărțeau de restul universului. Orion le urmărea pe Pleiade pe cer.

— N-o să le prinzi niciodată, frate, am zis eu.

Am mers toată noaptea, punând mecanic un picior în fața celuilalt pe autostrada pustie. Aerul era rece. Pe drum nu trecea nicio mașină. Se auzeau doar vântul, greierii și pașii mei. Mi-am imaginat o rază de lumină brăzdând cerul, pornind de undeva din zare, unde eram destul de sigur că se afla Video Horizons. Am rămas cu ochii în acea direcție și am parcurs kilometri întregi de autostradă, trecând de fiecare semn de circulație, curbă și bornă pe care le memorasem ca să pot *evada* din Video Horizons.

Pe drum, m-am gândit la multe lucruri. M-am gândit la întoarcerea mea victorioasă la Video Horizons. M-am gândit cum ar fi să mă abat de la drum și să-l găsesc pe Soup, mort în nisip. M-am gândit cum ar fi să-i fac respirație gură la gură în fața tuturor membrilor din Fury Burds, până revenea la viață. M-am gândit să-i cer scuze Aurorei și să-i spun că mi-am dat seama că Gravity nu era o persoană OK și că ea, Aurora, *Jasmine,* era de treabă și drăguță și a încercat să facă ce trebuie și să mă convingă și pe mine să fac ce trebuie. M-am gândit să-i spun: *„Vezi? Am mers vreo treizeci de kilometri până la centrul de reabilitare, doar ca să-mi cer scuze. Și să te văd*”. M-am gândit cum ar fi să o sărut și să fie artificii pe cer și *Sfârșit.*

M-am gândit la ultima parte o grămadă.

Deșertul nu se mai termina. Ieșirea de pe autostradă care ducea la Video Horizons nu se vedea pe nicăieri.

La câteva ore după momentul în care preconizasem că voi ajunge înapoi la Video Horizons, linia orizontului și-a schimbat culoarea într-una albicioasă. Mi-am dat seama că Jasmine probabil nu va mai fi la centrul de reabilitare când voi ajunge eu înapoi. A câștigat un milion de puncte și probabil că era deja acasă.

Jasmine plecase.

La naiba.

Doamne, dacă aș fi așteptat mai mult înainte să încerc să o sărut? Dacă aș fi fost cu adevărat un tip în regulă și aș fi participat la terapia de grup, aș fi ajuns să o cunosc mai bine și *abia atunci* aș fi încercat să o sărut, ca să nu creadă că o foloseam ca tratament pentru ego-ul meu? Dacă într-un sfârșit alternativ al jocului ar fi voit și ea să mă sărute?

În timp ce se lumina de zi, dunele deveneau din ce în ce mai întunecate. Linia orizontului era de un mov atât de electric, încât peisajul părea scos din *Arcadia.*

Măcar Fezzik încă se afla acolo. Trebuia să-i cer și lui scuze. Din punctul meu de vedere, tipul era împăratul lumii reale. Doar că am refuzat să văd asta în centrul de reabilitare fiindcă am fost prea preocupat de mine însumi… și de o tipă pe care abia o cunoșteam.

Mă durea să mă gândesc că Fezzik s-ar putea întoarce la *Arcadia*. Își părăsise peștera și se aventurase până la Video Horizons, ca să crească din punct de vedere spiritual… și *să se micșoreze* din punct de vedere fizic, bănuiesc. Ca de obicei, lumea reală era complet necruțătoare, iar Doamna de Argint l-a refuzat. Trebuia să mă întorc și să-i spun că lumea era un loc mai bun, cu el afară din peștera sa. Cei de la Fury Burds aveau nevoie de expertul lor în magie albă. Ăăă, pardon, tămăduitor.

De ce n-am putut să-i spun cuvintele astea atunci când mi-a adus telefonul lui ca să sun la

Mandrake's?

Soarele trecea peste crestele munților din spatele meu, poleindu-mi drumul cu aur. Poate nu era prea târziu pentru mine și pentru Jasmine. Aș putea încerca să-i aflu numele întreg, de la Meeki. Aș putea să-i dau un mesaj pe Facebook în care să-i spun că îmi pare rău și să o întreb dacă ar vrea să ne vedem cândva… poate la Mandrake's. Zic și eu.

Cerul dimineții devenise albicios și luminos. Firele de nisip străluceau ca o galaxie aurită. Păsările cântau, iar o șopârlă cu pete a ieșit dintr-o gaură ca să stea cu nasul la soare. Totul era frumos… până n-a mai fost.

Soarele s-a ridicat pe cer și a început să mă ardă. Transpiram groaznic în tricoul negru și în pantalonii albi. Doamne, ce n-aș fi dat să am șapca aia hidoasă de la Home Depot. Nu exista niciun loc umbrit unde să mă opresc, așa că am mers în continuare. Am băut câteva guri de apă, încercând să mai păstrez și pentru mai târziu… apoi am terminat sticla. Aș fi putut să beau încă trei. M-am gândit la Soup, care probabil nu-și luase la el nicio sticlă de apă când fugise în deșert.

Soarele mă ardea pe ceafă și mi-am dat seama, în sfârșit, de ceva. Probabil că nu Soup pusese iPod-ul în valiza mea. N-ar fi avut niciun sens. A stat cu mine tot timpul. Când ar fi avut ocazia să se strecoare și să-l bage acolo? Și de ce ar mai fi încercat să-mi dea mie punctele pe care le câștigase în misiunea secundară? În plus, fundul lui micuț n-ar fi putut niciodată să ascundă un iPod Touch.

Chiar dacă nu pusese el iPod-ul la mine în valiză, și-a asumat vina pentru asta în fața Domnului J fiindcă exista o șansă ca eu să-mi primesc punctele înapoi. Soup se sacrificase pentru mine. Și eu l-am numit răzgâiat. Frate, chiar că am dat-o în bară cu chestia asta.

Dacă încă era pierdut pe undeva prin deșert? În căldura asta, având în vedere statura sa, s-ar putea să fi rămas doar oasele din el până acum. Am

accelerat pasul. Cineva voia în sfârșit să facă parte din viața mea – mă și implorase să fim prieteni – iar eu l-am îndepărtat… l-am și împins o dată, cu palma în frunte. Mulțumită Serenei, acum știam și eu cum era sentimentul.

M-am purtat îngrozitor cu puștiul.

Chiar dacă uneori și-o cam cerea.

OK, și-o cerea mai tot timpul.

Totuși, am fost un nenorocit. Cu puțin noroc, l-au găsit până acum.

Soarele ardea din ce în ce mai tare, iar nisipul și drumul și șopârlele și norii s-au amestecat toate într-o ceață orbitoare. Mă ustura pielea. Asfaltul îmi topea tălpile pantofilor. Mi-am dat jos tricoul și mi l-am înfășurat în jurul capului. Speram ca măcar să par victorios când ajungeam la Video Horizons. Nu semănând cu cadavrul prăjit și umflat al lui *Super Mario.*

Dar poate că asta aș fi meritat. M-am mințit singur toată săptămâna, considerându-mă eroul poveștii, auzind și văzând doar ce credeam că mă va duce la finalul dorit. Poate că Meeki avea dreptate. Poate că o privisem pe Serena ca pe cineva care trebuia salvat. Dar acum mă deșteptasem. Jasmine nu mai era domnița în primejdie de la sfârșitul jocului. Pornise, la rândul ei, în propria aventură. Când ne vom întâlni din nou, va ști că mi-am dat seama de lucrul ăsta.

Spatele a început să mă ardă. Pantofii mei erau două piscine de transpirație. Limba mea era un burete uscat. Foarte bine. Voiam să *simt* călătoria, să plătesc fiindcă tratasem pe toată lumea în ultimul hal.

Peste zece minute m-am răzgândit. De ce nu se termina deșertul ăsta? Unde naiba era piesa gigantică de LEGO? Cutia asta de nisip chiar nu avea margini.

Privirea mi s-a încețoșat și cerul s-a curbat, de parcă mergeam într-o clepsidră plină cu nisip. Mai aveam puțin și leșinam. Mi-am pus mâinile la ochi,

ca să nu mai văd nimic în afară de întuneric pentru câteva clipe, apoi am continuat să mă târăsc. Drumul continua la nesfârșit. Tot nu vedeam nicăieri o ieșire. Am mers mai departe și am sărit în sus când era să calc pe un scorpion.

Stai. Era doar o crenguță de știr verde.

La naiba.

Am mers mai departe.

Totuși, poate că nu voi încerca să fac rost de numărul lui Jasmine. Mi-aș putea arăta respectul acceptând faptul că își refăcuse viața. Se vindeca, se despărțea de Max și avea totul sub control. Doamne, sper că s-a despărțit de Max. Pentru binele ei.

Umbra mi se alungea pe asfaltul din față. Îmi părea deranjant de cunoscută. Poate că Fezzik avea dreptate. Poate că eram un *Dark Link* al lui Meeki. Tratându-i pe toți de parcă aș fi fost mai bun decât ei. Imaginându-mi că femeile erau niște domnițe neajutorate pe care trebuia să le salvez din castele. I-am spart nasul Sperietorii și m-am prefăcut că voiam să-i apăr ei onoarea. Frate, l-a lovit mult mai tare decât aș fi reușit eu vreodată. Trebuia să fi spus asta în discursul pe care l-am ținut înainte de jocul de paintball. Dar nu, eu eram prea absorbit de proasta de Gravity. Mă rog, Serena.

Uf! Capul meu era o mare bilă transpirată, care pulsa confuză.

Măcar acum puteam să apreciez tot ce făcuseră cei de la Fury Burds pentru mine. Fără ei, aș fi intrat în Tărâmul Nimănui, aș fi fost împușcat de șase ori între picioare și aș fi câștigat exact zero puncte. Doamne, în momentul ăsta aș fi putut ține cel mai bun discurs motivațional din lume.

Ce era mirosul ăla? Îmi lua pielea foc? Globii mei oculari se transformau în stafide? Așa mă simțeam. Unde naiba era centrul de reabilitare?

O rafală de vânt mi-a aruncat nisip în ochi și în gură. Aș fi scuipat dacă n-aș fi avut nevoie de toată apa pe care o aveam în mine.

Nu aveam să primesc niciun punct pentru drumul spre Video Horizons. De fapt, probabil că se va întâmpla exact opusul. Domnul J îmi va lua cele 900.000 de puncte fiindcă am fugit din centru. N-avea decât să le ia, din partea mea. Nu mă mai interesau punctele. Eram gata să muncesc și să fiu de treabă. Voi câștiga milionul meu de puncte făcând broderii pentru toată lumea de la Video Horizons. Voi broda vorbele care au fost atât de importante pentru mine, ca să le arăt că am ascultat.

Nimeni nu pune prințesa în castel
Fiecare luptător are nevoie de grupul său de aventurieri
Oamenii nu sunt un medicament
Toți sunt morocănoși în prima lor zi aici

Da, pe astea le-aș face cu siguranță… după ce m-ar învăța Soup cum să brodez… după ce îl va găsi Fezzik.

Ieșirea de pe autostradă! Doamne ajută, ieșirea. M-am frecat la ochi, îngrijorat că ar putea să dispară printre valurile de căldură. Când am văzut că rămâne acolo, am ieșit cu un mers de zombi de pe drum și am pășit pe nisip, care s-a transformat într-un covor moale sub picioarele mele.

Cine știe? Poate că Jasmine *va fi acolo* când voi ajunge. Poate că o să se întoarcă acasă pentru că era prea îngrijorată pentru mine. Și pentru Soup. Pentru Soup și pentru mine. Și chiar dacă nu mai era acolo, de ce să nu încerc să iau legătura cu ea? Fiindcă Meeki a crezut că sunt un ticălos? Pff.

Soarele ajunsese în mijlocul cerului. Ceva s-a rostogolit în nisip și mi-a intrat în pantof. Era o frunză. Am ridicat-o, ducându-mi mâna la gură din cauza șocului. Mi s-au adunat lacrimi în ochi. Nu putea fi frunza pe care mi-a dat-o Jasmine… nu-i așa? Nu. Sau să fie oare? Nu, cu siguranță nu. Și dacă era? Dacă era un semn? Mi-am pus-o după

ureche, ca să i-o dau când ne vom întâlni data viitoare. Acum am înțeles ce însemna… cred. Speranță sau ceva de genul ăsta. Cine știe.

Am mers mai departe, sperând la fiecare pas să văd acoperișul centrului de reabilitare în spatele dunelor. Deși eram 90% sigur că o luasem în direcția bună, că ieșisem pe unde trebuie de pe autostradă, totul începea să arate la fel. Îmi era dor de Navi. Ar fi putut să zboare pe lângă mine, să piuie și să cânte *Pe aici! Pe aici!* Lume reală și stupidă, fără niciun sistem de indicii.

Soarele ardea, proiectându-mi umbra în urma mea. După ce am mers ceva timp, am început să mă îngrijorez că mă abătusem cu câteva grade de la drum. Încercam să-mi aduc aminte că nu căutam o piesă de LEGO într-o cutie de nisip fără margini. Încercam doar să găsesc o clădire în deșert. O clădire foarte bine ascunsă, din câte se părea. Tot puteam s-o scot la capăt.

Poate că voi ajunge la timp pentru concursul de castele de nisip. Soup va uda nisipul cu un furtun ca să fie umed și numai bun de modelat cu o găleată. Când mă va vedea va râde și mă va stropi în față, așa cum o stropisem și eu pe Serena, iar apa o să aibă gust de cauciuc și noroi și o să mă facă să mă înec, dar va fi cea mai bună apă pe care am băut-o vreodată. Meeki va fi arhitecta castelului. Se pricepea la chestii din astea. Zxzord putea să doarmă în șanț. Fezzik putea să așeze turnulețele în vârful castelului. Iar Jasmine… probabil că nu va mai fi acolo. Nu conta. Chiar dacă vor face o treabă groaznică, nu voi spune nimic. Doar aș umple gălețile cu nisip și le voi da mai departe membrilor din breasla mea. Așa i-aș ajuta pe cei din Fury Burds să-și înalțe castelul.

Castelul nostru. Castelul nostru din deșert.

Și cine știe? Poate că o să ajungă până la cer.

…

…

…

…

Serios acum, ce naiba, deșertule? Unde te termini?

Ah, am înțeles acum. Nisipul nu mă va lăsa să mă întorc decât după ce-mi voi fi învățat toate lecțiile importante de viață.

Cu cine m-am mai purtat îngrozitor?

Sperietoarea… tot era un ticălos. Eram fericit că-i aruncasem mingea aia în față. El și Casey. Și Meeki. Ei încă erau nașpa. Totuși, Casey încercase doar să mă facă să fiu mai activ fizic, chestie de care, în mod evident, aveam nevoie. Doamne, ce mă dureau șoldurile…

Și mă rog, poate că nu eram cu mult mai bun decât Sperietoarea. Vreau să spun, am umblat după două fete în același timp… oarecum. Din greșeală. Și am încercat să o sărut pe una dintre ele, chiar dacă știam că are iubit. O mișcare de ticălos. Și am spus și o grămadă de lucruri oribile multor oameni. Dacă era vorba să se afle cineva sau ceva în versiune beta, eu eram acela. Cu siguranță nu eram un mascul alfa. Stai, sau era invers?

Mie de ce nu-mi aruncase nimeni o minge în față?

O dună cu nisipul întins uniform se înălța printre altele. Nu era o dună… era un acoperiș! Ha, ha! Știam eu! Știam că dacă-mi voi învăța toate lecțiile de viață îmi va apărea în față Video Horizons! O, Doamne. Da, da, da. Am reușit. Am reușit să-mi termin călătoria fără să flutur un batic așteptând ajutor sau vreo chestie de genul ăsta. DA.

Am sprintat… adică am șchiopătat până în parcare. Poate că cei de la Fury Burds construiau deja castele de nisip la umbra colțului opus al clădirii. Abia așteptam ca Soup să mă ia în brațe și să-l dau jos de pe mine ca și când nu mi-ar fi păsat.

Dar aveam priorități. Apă. Da. Apă. Nu puteam fugi, dar am mers cât de repede am putut prin parcare, spre ușa centrului de reabilitare. Dacă era

un miraj și nu clădirea adevărată, aveam să înnebunesc de nervi.

O, Doamne. În parcare era o Xterra, cu motorul pornit. Am trecut rapid pe lângă ea, fără să arunc o singură privire înăuntru. Ușa din dreptul șoferului s-a deschis. Am încercat ușa de la Video Horizons. Era încuiată. De ce naiba era încuiată? Am tras din nou și din nou de mâner, fiindcă nu voiam să dau ochii cu persoana din spatele meu.

— Jaxon.

Am luat mâna de pe mâner și m-am întors. Tata s-a sprijinit de bara de protecție a mașinii.

— Ai făcut ceva sport, a spus el. Trebuie să recunosc.

— Trebuie să mă duc înăuntru, am zis eu, făcându-i semn spre ușa din spatele meu.

— Tocmai ce am venit să te caut.

A deschis portiera din dreapta.

— E apă în suportul de pahare.

O vedeam. Eram destul de convins că dacă nu beam niște apă în următoarele douăzeci de secunde, urma să mă prăbușesc și să mă transform într-un morman de cenușă, în plus, aerul condiționat din Xterra scotea un sunet dumnezeiesc.

M-am urcat în mașină, pe scaunul din dreapta, am băut dintr-o înghițitură jumătate din sticla de Nalgene, apoi mi-am sprijinit capul de tetieră, gâfâind. Aerul condiționat îmi înțepa pielea arsă. Tata s-a așezat pe scaunul șoferului, a închis portiera și s-a holbat la mine de parcă se întreba cum se putea să aibă un fiu ca mine. Aveam ochii închiși, dar îi simțeam privirea.

— Acum că știu că n-ai murit, a zis el, unde naiba ți-a fost mintea, Jaxon?

Am terminat sticla de apă.

— Ai ceva de mâncare?

A pescuit ceva din spatele scaunului meu.

— Un shake cald de proteine e în regulă?

Am dat din cap și i l-am luat din mână. Casey a încercat să mă convingă să beau așa ceva încă din prima zi în care s-a mutat la noi. L-am băut acum.

— E oribil la gust.

Tata și-a ciupit vârful nasului.

Mi-am lăsat capul pe spate, mi-am închis ochii și mi-am lăsat pielea să revină la o temperatură normală, în bătaia aerului condiționat. Pleoapele îmi luau foc.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare? a zis el.

— Șșt, am spus eu. Nu putem să păstrăm liniștea pentru un moment?

— Nu, nu putem, la naiba.

Muntele se transforma într-un vulcan.

— Trebuie să plec, am zis eu, trăgând de mânerul portierei.

Dar o încuiase deja. În timp ce mintea mea prăjită încerca să găsească o modalitate de a ieși din mașină, tata mi-a zis să iau mâna de pe mâner.

Eram atât de epuizat încât corpul meu pur și simplu s-a supus și mi-am trântit mâna în poală.

— Ce faci? a întrebat el.

— Trebuie să intru în clădire, am spus eu cu ochii închiși. Să-mi cer scuze.

— Nu, ce faci cu viața ta?

Mi-am deschis brusc ochii.

— Tu ești cel care m-a trimis la un centru de reabilitare în mijlocul deșertului, chiar dacă am mers până la urmă la întâlnirea cu…

Aveam gâtul prea uscat ca să continui. Mi-am închis ochii la loc.

— Ai dreptate, a spus el. Speram că dacă îți iau jocurile video vei găsi instrumentele necesare pentru a te pune pe picioare și a-ți asuma o oarecare responsabilitate. În mod evident, m-am înșelat.

A pornit motorul și a ieșit din parcare.

— Stai, tată, nu face asta. Trebuie să mă întorc.

— La centrul de reabilitare care te-a pierdut de tot? Nu prea cred.

Video Horizons se micșora din ce în ce mai mult în oglinda retrovizoare.

— Nu a fost vina lor. A fost a mea.

— N-a fost numai vina ta, a spus el. Noi doi o să mergem la secția de poliție, apoi ne întoarcem acasă, unde poți să începi să muncești și să-ți plătești amenda pentru furtul unei mașini.

— Tată…

M-am uitat pe geamul din spate, în timp ce Video Horizons dispărea printre dune.

— Reabilitarea e ca o închisoare, nu? Îmi ispășesc pedeapsa acolo!

— N-o să plătesc ca să stai într-un loc din care fugi. Ai idee cât de scump e locul ăla?

— De ce? N-o să mai poată Casey să-și permită cura de detoxifiere cu sucuri?

Taică-miu m-a ignorat. M-am uitat pe geam, la dunele de nisip pe lângă care treceam. Singura mea șansă de izbăvire. Ultima mea șansă s-o văd pe Jasmine…

— Mama m-ar fi ascultat dacă i-aș fi spus că am o întâlnire.

— Maică-ta n-a condus cinci ore în miez de noapte, încercând să te găsească.

— Pff, am zis eu.

Atât puteam să spun. Tata n-a făcut niciodată ce voiam eu…

Poate pentru că eu voiam să fiu un ticălos și să manipulez lumea din jurul meu ca să obțin ce vreau. Cum ar fi fost să mă lase în pace și să nu mă trimită la Video Horizons? Aș fi ieșit la o întâlnire cu o fată egoistă, aș fi fost convins că încă îmi place de ea, aș fi aflat că ea nu mă place, mi-ar fi frânt inima și m-aș fi întors imediat la *Arcadia*…

— Îmi pare rău că te-am făcut ticălos, tată.

S-a uitat la mine, mai sceptic ca atunci când i-am spus că merg la o întâlnire.

— Te-a bătut soarele în cap, fiule, a zis el.

— Am fost un ticălos toată săptămâna, am spus eu. De asta vreau să mă întorc. Trebuie să-mi cer scuze multor oameni de acolo.

Tata părea aproape mișcat. N-a durat prea mult.

— Nu voiam să-ți spun asta, a zis el. Directorul a spus că nu te va primi înapoi. Vrea să regândească întreaga metodă de terapie din cauza ta.

— Eu…

Am rămas fără aer.

Probabil că era un lucru inteligent din partea Domnului
J. După cum a spus și Fezzik, terapia pe bază de jocuri poate scoate la iveală ce-i mai rău din puștii ca mine.

— L-au găsit pe Soup? am întrebat eu.

— Ce m-ai întrebat? Dacă l-au găsit pe…

— Ah, da, scuze. S-a pierdut un puști în deșert. Numele lui de jucător era Soup. L-au găsit?

— Au pierdut *trei* copii în aceeași zi?

— Trebuie să ne întoarcem ca să aflu dacă e în regulă sau nu.

— Nu, Jaxon. Am terminat discuția.

Nu a încetinit. Dacă săream pur și simplu din Xterra… m-aș rostogoli până m-aș transforma într-un terci însângerat. În loc de asta, mi-am rezemat obrazul de geamul cald.

Am condus în jos pe autostradă, până în Salt Lake City.
Mă întorceam acasă. La Casey. Și la mesaje cu refuzuri de la fete. Și la biroul meu pe care nu mai era niciun computer.

Joc complet.

Mă rog, cam 70 la sută complet. Poate nici atât.

N-aveam cum să-mi contactez colegii de breaslă. La naiba, în afară de Jasmine, nici nu știam cum îi cheamă de-adevăratelea. N-o să mai am niciodată șansa de a-i mulțumi lui Fezzik pentru că a avut grijă de mine și de a-i ura baftă. N-o să aflu

niciodată dacă Zxzord e cu adevărat dependent de heroină sau nu.

Dar nu asta era cea mai nasoală parte acum, când ieșeam din joc. Nu reușisem să fac pe nimeni să mă placă. Dacă acest centru de reabilitare ar fi fost *Harvest Moon,* aș fi avut 0 prieteni în orășel.

M-am uitat în oglinda retrovizoare și mi-am luat din nou la revedere în gând de la toată lumea din centrul de reabilitare: Aurora, Fezzik, Domnul J, Soup. Nu aveam să-i mai văd niciodată. Ce am avut în cap când am plecat de acolo?

Dunele de pe marginea drumului se micșorau. Am încercat să respir. Mă îndreptam spre casă. Și nu simțeam că ies din univers. De fapt, nu simțeam nimic.

Dificultate maximă

Stau la Mandrake's.

E mai mic decât mi-am imaginat. Mai luminos. Nu e semiobscur și romantic, așa cum credeam eu că va fi. Tacâmurile nu sunt toate din același set, pe pereți sunt picturi abstracte ciudate și toate chelneriţele poartă pantaloni. Mă uit cum intră clienții pe ușă. De fiecare dată când intră cineva, sună un clopoțel.

Este 7:08.

Îmi va trage clapa?

Ar fi nașpa.

Sau n-ar fi?

— Mai vrei niște apă? mă întreabă o chelneriță.

E rasă pe o parte și are *flesh-uri* în urechi.

— Ăăă, da, te rog.

Îmi umple din nou paharul în timp ce eu îl țin și simt cum se răcește. Am gura uscată. Sunt agitat și nu știu de ce.

— Ăăă, ar trebui să ajungă aici din clipă-n clipă. Am zis că ne vedem la șapte și am ajuns destul de devreme, deci…

— Stai liniștit, zice ea.

Îmi zâmbește și pleacă.

Dau din picioare, bat cu degetele-n masă și mă uit în jur. Fata care primește clienții se sprijină de măsuța ei înaltă și dă mesaje. Mă întreb dacă ea e cea cu care am vorbit în seara în care eu și Serena ne-am țepuit reciproc.

Se aude clopoțelul de la intrare. Mi se agită pulsul puțin. Vorbind de lup…

Serena intră în restaurant. Mă uit în altă parte, dar îmi dau seama că *e o tâmpenie, n-am niciun motiv să mă uit în altă parte,* așa că mă uit din nou la ea. Aștept să mă vadă și să-mi facă măcar cu mâna. S-a uitat prin mine, de parcă nu m-ar fi observat. Sau de parcă nici nu m-ar fi cunoscut vreodată.

În regulă. Am abandonat-o când au apărut polițiștii.

În timp ce fata de la intrare o conduce la o masă din partea opusă a restaurantului, eu îmi aranjez din nou tacâmurile pe masă. Odată ce Serena s-a așezat, i-am furat o privire. Poate că m-a ignorat când a intrat, dar s-a așezat cu fața la mine. Arată drăguț în seara asta, tunsoare nouă, fustă albastră, ruj roșu. Îmi aduc aminte cum arăta ultima dată când am văzut-o, beată moartă și transpirată, trântită pe un scaun din cazinou.

Îmi dau seama că mă holbez și-mi cobor din nou privirea la tacâmuri.

A venit singură? Asta m-ar face cu siguranță să mă simt mai bine, în caz că mi se trăgea clapa în seara asta. De fapt, probabil că m-ar face să mă simt mai bine în orice caz. Poate că sunt nesimțit dacă mă gândesc la asta. Nu e treaba mea dacă Serena e de una singură sau nu.

Hotărăsc să nu mai ridic privirea, ca să nu par un ciudat care se holbează. Furculița mea are urme de mâncare uscată pe ea. Asta-i problema cu mașinile de spălat vase. Usucă resturile de mâncare. Încep să râcâi mâncarea întărită cu unghia, când scaunul din fața mea e tras în spate și mă face să tresar.

— Nu știu ce caut aici, zice Meeki așezându-se.

— Oh, hei, îi spun eu.

Îmi iau fundul de pe scaun, voind să mă ridic în picioare, dar îmi dau seama că ea s-a așezat deja și mă așez și eu la loc.

— Mersi că ai venit, oricum.

Chelnerița îi umple lui Meeki paharul cu apă.

— Mai aveți nevoie de puțin timp ca să vă hotărâți?

— Ăăă, da, te rog, îi zic eu.

Meeki se uită prin meniu de parcă toată mâncarea e făcută din cozi de șobolan și insecte.

— Plătim separat, îmi spune ea.

Îmi așez șervetul în poală.

— Știu.

E ciudat că tocmai iau cina cu inamicul, dar Meeki a fost singura persoană de la Video Horizons pe care am găsit-o pe net. Și asta numai fiindcă îi știam numele de utilizator. A început să joace *Trivia Crack* imediat ce a ieșit din centrul de reabilitare. Meekillyoulongtime are un scor al naibii de bun.

Am hotărât să nu aduc vorba de faptul că joacă din nou. Aș fi ipocrit.

După trei săptămâni de sport zilnic cu Casey, gătitul cinei (mai ales jumări din tofu) și spălatul vaselor seară de seară, tata mi-a dat computerul înapoi. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i scriu lui Fezzik un e-mail în care îmi ceream scuze. Mi-a răspuns câteva zile mai târziu.

La titlu scrisese *Salutări din Templul Deșertului!*

Am așteptat să citesc restul după această cină cu Meeki, unde aveam probabil nevoie de o vrajă.

Meeki își închide meniul cu zgomot pe rogojina din fața ei. Lasă să-i scape un oftat și se uită prin restaurant cu o privire fioroasă. În spatele ei, chelnerița îi aduce Serenei o băutură galbenă și extravagantă. Nu se mai preface că nu sunt aici. Se uită spre mine și Meeki, cu sprâncenele ridicate.

O parte din mine vrea să-i facă subtil cu mâna și să-i șoptească: *Nu-i o întâlnire.*

— Și, ai de gând să vorbești sau doar îmi irosești timpul? mă întreabă Meeki.

Aș vrea să-i spun că n-are de ce să se poarte așa. Mă abțin.

— În primul rând, îi zic eu, Soup e bine? Am sunat la Video Horizons, dar Domnul J mi-a spus doar că l-ați găsit.

Meeki bea niște apă și își dă ochii peste cap.

— Prostul se ascundea în cufărul din Cuib.

— Copil prost.

— Nu încerca să găsești chestii comune între noi, îmi zice ea.

Se lasă tăcerea. Meeki își crănțăne cuburile de gheață.

Săptămâna trecută am decis să nu mai fiu așa un nemernic. Mi-am amintit numele străzii de care îmi vorbise Soup, dar nu și numărul casei. Așa că am tot umblat pe ambele părți ale străzii West Chesterton, sunând la uși și întrebând de un puști de vreo 12 ani, care se joacă *Animal Crossing* și are porecla Soup.

Am știut că am găsit casa cu pricina când jaluzelele ferestrelor de la etajul al doilea s-au închis brusc.

Un bărbat cu niște ochelari gen anii ’70 și cu o mustață groasă a deschis ușa și a spus:

— Tu trebuie să fii Miles.

— Mai bine zis, sunt Jaxon, am zis. Soup e acasă?

Bărbatul s-a uitat înspre scara interioară.

— Justin e ocupat acum. Dacă dorești să fixezi o întâlnire ca să vă jucați împreună…

— A, nu, am zis. Eu nu mă joc…

N-am mai zis nimic. Mă așteptasem la o îmbrățișare.

La lacrimi. Mă așteptasem ca Soup să mă facă să mă simt mai bine. Mi-a luat vreo opt secunde să-mi dau seama cât de prost eram.

— Da, vă rog, aș vrea să fixez o întâlnire, i-am spus tatălui lui Soup.

Care va avea loc peste două zile.

Lui Meeki îi apare un zâmbet superior pe față, în timp ce bea.

— Ce e? o întreb eu.

— După ce ai fugit, am făcut un ritual și am ars toate broderiile pe care le-a făcut pentru tine. Nici măcar n-a plâns. Fezzik i-a spus că a devenit o ființă *Souperioară.*

Au.

— Măcar nu mai e obsedat de mine, îi spun eu, încercând să nu par afectat.

Nu-mi vine să cred că gândesc așa, dar recunosc că sunt agitat la ideea că-l voi revedea pe Soup.

Mă uit la Serena, care aproape și-a terminat prima băutură și are ochii în telefon, pe care bănuiesc că i l-au înapoiat părinții ei. Nu i s-a alăturat nimeni. Faptul că nu sunt singurul din restaurant față de care lumea vrea să păstreze distanța mă face să mă simt mai bine.

Știu că n-ar trebui să-mi pară bine.

— Ții legătura cu cineva? o întreb eu pe Meeki.

— Da.

— Cum ar fi…

— Nu-ți dau numărul de telefon al Aurorei.

— Știu că o cheamă Jasmine, zic eu. Și nu, nu-l vreau. Vreau doar să știu ce mai face.

Meeki nu știe că am o frunză uscată și fărâmițată în buzunar. Își răsucește paharul.

— Iese cu Zxzord.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Glumești, nu?

— Poate.

Râd ușurat. E un râs nesigur.

Meeki își pune paharul pe masă, cu o bufnitură.

— Ăsta-i singurul motiv pentru care ai vrut să mă aduci aici? Ca să afli cum o mai duc alți oameni?

— Nu, îi spun eu. Ai dreptate. Îmi pare rău. Cum mai ești?

— Bine, îmi răspunde ea.

Încerc să nu-mi arăt furia.

— Atât?

Se gândește o clipă dacă să-mi răspundă.

— Ies cu Parappa.

— Puștiul care cântă rap de tocilari? Dar el e prea…

Meeki îmi aruncă o privire care ar putea face fața de masă să ia foc. La naiba. Ce am spus? Am zis vreo șase cuvinte și gata, e supărată. Ăăă, să vedem… „puști” e în regulă, fiindcă e destul de mic. „Rap de tocilari” e în regulă, fiindcă asta face. Stai… *El*. Îmi aduc aminte de privirea pe care mi-a

aruncat-o Meeki la cantină, când am spus că vreau să-mi arunc furculingura în „el”.

Parappa e fată?

— E… grozav, zic eu. Felicitări. Ăăă, mi s-a părut că se pricepe foarte bine… la rap.

— Știi ceva? îmi spune Meeki, ridicându-se. Chestia asta a fost o idee proastă.

— *Stai.*

Mă întind peste masă.

— Nu pleca, te rog.

Serena se holbează la noi. Nu-mi pasă ce crede. Sunt îngrijorat doar de faptul că dacă nimeni de la centrul de reabilitare nu observă că mă schimb, că devin un om mai bun, că îi pot respecta pe alții, atunci îmi va fi foarte greu să mă conving pe mine însumi că e adevărat.

— Îmi pare rău, îi zic eu lui Meeki. Nu știam de Parappa. Nu știu o grămadă de lucruri. Te rog, doar…

Am făcut un gest spre scaunul ei.

Meeki își înclină capul, într-un mod dezaprobator, făcând chestia asta mult mai grea decât trebuie să fie. E OK. Dacă voiam să fie ușor, n-aș fi luat legătura cu ea.

Meeki încă nu se așază.

— Meeki, îi spun eu. Acum înțeleg.

Expresia de pe fața ei e de ajuns ca să-mi dau seama ce părere are despre chestia asta, dar înainte să apuc să-mi retrag vorbele, se așază pe scaun și-mi șuieră:

— Nu înțelegi *nimic.* Nu e ca și când a fi un tip de treabă e o chestie pe care poți s-o faci așa, dintr-odată.

— V-ați hotărât? ne întreabă chelnerița.

— De fapt, îi răspund eu, ne dați niște…

— Eu vreau niște macaroane cu brânză, spune Meeki.

— Oh, zic eu, deschizând rapid meniul. Atunci eu o să iau o… salată cu rucola.

Pierdusem aproape cinci kilograme în ultimele patru săptămâni și voiam să continui. Majoritatea oamenilor pe care-i cunosc au observat. Meeki nu a spus nimic.

Chelnerița pleacă de lângă masă, cu meniurile noastre cu tot. Îmi pun gândurile în ordine.

— Ai dreptate, îi spun eu. Nu înțeleg. Lasă-mă să mai încerc o dată…

Respir adânc timp de câteva secunde, încercând să-mi aleg cuvintele potrivite.

— *Vreau* să înțeleg. M-am gândit încontinuu la Video Horizons de când am plecat. La toți oamenii de acolo. Am ratat o mare oportunitate, fiindcă n-am învățat nimic de la voi cât timp am stat acolo. Și regret cu adevărat lucrul ăsta.

E complet neimpresionată.

Încerc să zâmbesc.

— Îmi pare rău că nu m-ai învățat și pe mine cum să dau cu pumnul.

Nu-mi întoarce zâmbetul, dar tonul ei se înmoaie puțin.

— Foarte bine, Miles, dar nu-i treaba mea să te învăț cum să devii o persoană mai bună.

Dau din cap și mă gândesc la cum ar fi rezolvat Fezzik o situație de genul ăsta. Scutul de protecție de nivelul 3 al lui Meeki e activat, iar eu trebuie să găsesc vraja potrivită ca să trec de el.

— Mi se pare corect, îi spun eu. Nu ești profesoara mea.

Trag din nou aer adânc în piept.

— Mă gândeam la ce mi-ai spus despre viața tipilor albi, că e setată la cel mai mic nivel de dificultate.

Meeki își încrucișează brațele la piept.

— Aha.

— Deci, continui eu cu grijă, asta înseamnă că dacă ești fată, asiatică și lesbiană, e ca și când jocul tău are o dificultate de coșmar, nu?

— N-am o viață de coșmar.

— Nu. Ai dreptate. Viața ta e… setată la cel mai mare nivel de dificultate?

Ea își ia brațele de la piept și începe să se joace cu un colț al feței de masă.

— Da.

— Nu pot să-mi imaginez cât de greu trebuie să fie, îi zic eu. Mă înclin în fața ta.

Meeki ridică furculița, îi dă drumul și o ridică din nou.

— Chiar ai putea să te înclini în fața mea, să știi.

Chicotesc.

— N-o să fac asta.

— A meritat să-ncerc, îmi spune ea ridicând din umeri.

Păstrăm liniștea pentru câteva momente. Singurul lucru care ar putea face seara asta și mai ciudată decât e deja ar fi să stea și Parappa cu noi, cântând rap la masă. Sau dacă Serena s-ar uita la noi mai mult decât o face deja. Acum aș cam vrea să apară un băiat și s-o distragă.

— Încerc să nu o dau în bară, îi zic eu lui Meeki. Merg în vârful picioarelor. Încerc să fiu drăguț. Tot timpul. E mult mai greu decât credeam c-o să fie.

— Vrei o medalie?

Zâmbesc.

— Vrei să mă înclin în fața ta?

Zâmbește cu jumătate de gură. Sau chiar mai puțin. Dar pot simți niște artificii aurii explodând în interiorul meu.

— Vrei să… afli ceva despre mine?

— Nu chiar.

Ne uităm fix unul la altul.

— Bine, zice ea. Cum ai furat mașina Domnului J?

— De fapt, n-a fost ideea mea, îi spun eu. Știu că voi povesti o secvență care mă va face complet de râs, dar asta e. A fost…

I-am făcut semn să se uite peste umăr.

S-a uitat.

Serena nu mai e acolo.

— Oh, zic eu. Nu mai contează.

Vreau să-i povestesc lui Meeki despre mașină și hârtia de douăzeci de dolari și jocurile de noroc și cocktailurile Long Island… dar chestiile astea nu sunt deloc treaba mea.

Ne mâncăm cina, păstrând tăcerea în cea mai mare parte, făcând mișto de Soup din când în când și evitând subiectul Jasmine în totalitate. Aștept momentul ăsta de o săptămână încoace, repetându-mi în minte lucrurile pe care să le spun și să nu le spun.

Nu o fac să râdă nici măcar o dată.

CHRISTIAN MCKAY
HEIDICKER
virtual-project.eu
Leac pentru o lume banală
E TIMPUL SĂ TRECI LA NIVELUL URMĂTOR... ÎN VIAȚĂ.
CONNECTION FICTION
TREI
LEAC PENTRU O LUME BANALĂ

virtual-project.eu

{1} Obiect wireless care măsoară efortul fizic și care se poate purta pe post de ceas. (N.t.).

{2} Abreviere, *Away From Keyboard.* Nu sunt la tastatură. (N.t.).

{3} Joc de cuvinte, *track* putând avea sensul de piesă muzicală sau de drum, pistă. (N.t.).

{4} A comanda. (N.t.).

{5} A cuceri. (N.t.).

{6} Numele unui personaj din jocul video *Sonic X.* (N.t.).

{7} *Massive Multiplayer Online.* (N.t.).

{8} Joc de *role-playing.* (N.t.).

{9} *Fura și sari*. (N.t.).

{10} Jackalope este un animal mitic din folclorul nord-american, descris ca un iepure sălbatic cu coarne de antilopă. (N.t.).

{11} Jocuri care conțin imagini 3D și se joacă la două ecrane. (N. t.).

{12} Specie ficțională de animale bipede din filmele *Star Wars.* (N.t.).

{13} Ouă artizanale încrustate cu pietre prețioase, create de Peter Carl Fabergé și compania sa între anii 1885 și 1917. (N.t.).

{14} Băutură spaniolă populară în special în Valencia, preparată din rădăcinile unei plante numite *chufa.* (N.t.).

{15} În original, *Buster Sword,* sabie din *Final Fantasy.* (N.t.).

{16} Actriță, scriitoare și producătoare, creatoarea serialului *The Guild,* care descrie viața unui gamer. (N.t.).

{17} În original, titlul făcea referire la Ragdoll Physics, tehnica prin care, odată cu avansarea tehnologiei, moartea unui personaj din jocurile video putea apărea ca o animație, în loc de o imagine statică. (N.t.).

{18} Cunoscut și sub numele de *downball, squareball, blockball, boxball, champ/ king's square,* este un joc cu mingea, jucat în patru oameni, pe un teren împărțit în patru cadrane. (N.t.).

{19} Referire ia Hit Points, punctele rămase unui jucător după ce e atacat într-un joc video. (N.t.).

{20} Cântecel pentru copii. (N.t.).

{21} Un alt cântecel pentru copii. (N.t.).

{22} Abreviere, *Space Construction Vehicle.* (N.t.).

{23} Triatlon extrem – 4 km înot, 180 km ciclism, 42 km alergare. (N.t.).

{24} Personaj din jocul *Final Fantasy.* (N.t.).

{25} Vindecă-i pe toți, manevră din jocurile video. (N.t.).

{26} Personaj din jocul *The Legend of Zelda,* care apare ca o ultimă confruntare înainte de terminarea jocului. (N.t.).

{27} *Gamer Gate* – scandal legat de problemele cauzate de sexismul și progresismul din cultura jocurilor video, declanșat de o campanie de hărțuire pe Twitter ce folosea *hashtagul* #GamerGate. (N.t.).

{28} Catasterism – transferul unor ființe umane pe bolta cerească, de obicei sub forma unor constelații.

{29} *Chocobo Race*, joc japonez cu întreceri, pentru PlayStation. (N.t.).

{30} Joc video cu competiții de vehicule care încearcă să se distrugă unele pe celelalte, până rămâne unul singur. (N.t.).

{31} În jocul *Mario Kart,* cochilia albastră este un obiect cu ajutorul căruia un participant la cursă poate arunca un proiectil în jucătorul din frunte. (N.t.).

{32} Cuvintele *gamer* și *player* se pot traduce amândouă cu jucător, dar aici *player* este folosit mai degrabă cu sensul de cuceritor. (N.t.).

{33} Emisiune americană, în care participanții încearcă să ghicească prețul unor mărfuri și câștigă bani sau diverse premii. (N.t.).

{34} Subgen al genului Shoot 'Em Up.

{35} Creaturi din jocul cu același nume, pe care jucătorul le poate controla. (N.t.).

{36} Obiecte din jocurile video menționate, care au puterea de a teleporta jucătorul acasă sau în ultimul loc în care a salvat jocul. (N.t.).

{37} Personaje antitetice din jocurile *The Legend of Zelda.* (N.t.).

{38} Mișcare de atac, din jocul *Final Fantasy,* la care jucătorul poate recurge numai după ce este foarte vătămat. (N.t.).

Table of Contents

Introduceți numele jucătorului
Loading…
Tutorial
Alianțe
Non-gamerii
Salvează jocul
Apasă Start
Moarte animată
Puncte de supraviețuire
Înșelătorii
Întrebări de baraj
Al treilea leac
Harta lumii
3… 2… 1…
Reușite
Nivel scăzut de sănătate
Misiune secundară
Jucător contra jucător
Joc încheiat
Gruparea malefică
Continuați?
O parte din inimă
O viață în plus
Dispărând din univers
Direcția zborului
Dificultate maximă

Table of Contents

Introduceți numele jucătorului 5
Loading… 18
Tutorial 27
Alianțe 42
Non-gamerii 49
Salvează jocul 62
Apasă Start 70
Moarte animată 80
Puncte de supraviețuire 95
Înșelătorii 104
Întrebări de baraj 111
Al treilea leac 127
Harta lumii 135
3… 2… 1… 147
Reușite 163
Nivel scăzut de sănătate 176
Misiune secundară 186
Jucător contra jucător 195
Joc încheiat 213
Gruparea malefică 221
Continuați? 230
O parte din inimă 237
O viață în plus 244
Dispărând din univers 256
Direcția zborului 270
Dificultate maximă 283